

JULIA BARRETT

DIN NOU LA PEMBERLEY

CONTINUAREA ROMANULUI

MÂNDRIE ȘI PREJUDECĂȚĂ

Apărută în 1993 sub pseudonimul JULIA BARRETT, cartea *Din nou la Pemberley* continuă în același stil rafinat romanul *Mândrie și prejudecată*, publicat în secolul al XIX-lea de JANE AUSTEN.

Surprinzător, în această lucrare, personajul principal nu este Elizabeth, așa cum ar fi fost de așteptat, ci cumnata sa, Georgiana Darcy.

După ce a fost împiedicată în ultima clipă să ajungă într-o situație ce putea reprezenta un adevărat dezastru pentru ea (fuga în secret cu Wickham, un văr îndepărtat), Georgiana și-a propus să nu-și mai piardă din nou capul și inima. Dar, doi pretendenți cu calități deosebite, căpitanul de marină Heywood și arhitectul Leigh Cooper, o tulbură și o pun într-o mare dilemă ce se va tranșa cu greu în favoarea unuia dintre ei. Cine va fi, oare, fericitul ales?

Dacă ați fost dezamăgiți de faptul că *Mândrie și prejudecată* se sfârșește atât de repede, iată că *Din nou la Pemberley* vă oferă prilejul de a urmări, mai departe, destinul personajelor îndrăgite.

Utilizând limbajul și ironia fină din *Mândrie și prejudecată*, JULIA BARRETT creează puternica iluzie că această continuare aparține tot scriitoarei JANE AUSTEN.

O carte cu adevărat încântătoare!

JULIA BARRETT

Din nou la Pemberley

Mândrie și prejudecată

— rezumat —

Romanul debutează cu prezentarea familiei Bennet, care are cinci fiice necăsătorite și o situație materială inferioară nivelului celor aflați în cerul lor de cunoștințe.

Din cauza faptului că nu are niciun descendent de sex masculin, familia riscă să-și piardă proprietatea în favoarea domnului Collins, un văr al lui Bennet. În același timp, doamna Bennet este animată de ambiția de a-și vedea fiicele căsătorite cu oameni bogați, astfel încât, atunci când Charles Bingley ajunge la reședința sa, Netherfield Park, ea își trimite soțul să-l viziteze chiar în prima zi de la sosire.

La întâlnirea cu fetele Bennet, Bingley îl aduce și pe prietenul său Darcy.

Bingley este imediat atras de Jane Bennet, cea mai mare dintre cele cinci surori. Spre deosebire de Bingley, Darcy este arogant și nepolitic, jignind-o pe Elizabeth Bennet atunci când cineva îi sugerează să danseze cu ea.

Mai târziu, la următorul dans, după ce și-a dat seama de istețimea acesteia, Darcy este vizibil atras de ea, dar Elizabeth îl refuză din cauza comportamentului lui de mai devreme.

Jane și Bingley devin mai apropiați atunci când Jane se îmbolnăvește în timpul unei vizite la Netherfield, unde rămâne pentru câteva zile, rugând-o pe Elizabeth să vină să aibă grijă de ea. În timpul vizitei, Elizabeth este nevoită să îl întâlnească pe Darcy. În timp ce ea îl tratează cu indiferență, acesta se îndrăgostește iremediabil de felul ei de a fi, de sinceritatea și inteligența de care dă dovadă, mai ales în comparație cu celelalte femei pe care le cunoscuse până atunci. Elizabeth își dă seama că sora lui Bingley nu agreează deloc familia Bennet și doar se preface că este prietenă cu Jane.

Bingley, surorile sale și Darcy pleacă spre Londra, anunțând-o pe Jane că nu au nicio intenție de a se mai întoarce la Netherfield. Mai mult, îi transmit că în curând Bingley se va căsători cu sora lui Darcy. Între timp, Elizabeth îl întâlnește pe domnul Wickham, față de care simte o puternică atracție. Acesta îi povestește despre relația lui cu Darcy și de faptul că i-a fost luată pe nedrept o parte din moștenire de către tatăl lui Darcy. Cu toate acestea, Wickham se căsătorește cu altă femeie și Elizabeth, la insistențele familiei, se resemnează.

Jane pleacă să locuiască la Londra după ce familia Gardiner, matușa și unchiul său, se oferă să o sprijine în urma celor întâmplate cu Bingley.

Ea încearcă în repetate rânduri să îl vadă, dar sora lui face tot posibilul ca acesta să nu afle că Jane este la Londra. În cele din urmă, Jane renunță...

Elizabeth merge în vizită la domnul Collins, căsătorit recent cu prietena ei Charlotte, unde îl reîntâlnește pe Darcy. El o cere din nou în căsătorie, dar ea refuză categoric, invocând atitudinea avută față de Jane și Wickham. El încearcă să-i explice prin intermediul unei scrisori că Wickham ar fi mințit și că el a avut impresia că Jane părea dezinteresată de Bingley, motiv pentru

care și-a exprimat dezacordul față de această relație. Elizabeth începe să îl creadă, iar Darcy se întoarce la Londra. Revine acasă unde află că sora ei, Lydia, a fost invitată la Brighton de către un colonel. Elizabeth se opune și îi cere și tatălui să nu accepte.

După o vacanță la țară încheiată brusc, Elizabeth pleacă într-o altă vacanță cu familia Gardiner, în Pemberley, unde se află și Darcy. O întâlnește totodată și pe sora acestuia, care este chiar agreabilă, dându-și seama că Darcy însuși este o persoană altfel decât a crezut. Acum îl vede într-o altă lumină, uitând tot ce o supărase la el în trecut.

Elizabeth este chemată de urgență acasă, atunci când sora ei, Lydia, a fugit cu Wickham. Între timp, tatăl ei și Gardiner încearcă să dea de urma celor doi la Londra. Ea află, în cele din urmă, că Darcy i-a găsit și negociază cu Wickham în nume propriu zestrea pretinsă de acesta în schimbul căsătoriei cu Lydia. Un gest care o impresionează în mod deosebit pe Elizabeth.

Bingley reapare în Netherfield Park pentru scurtă vreme, curtând-o din nou pe Jane. În aceeași perioadă, sosește și mătușa lui Darcy, Lady de Bourgh, care se poartă grosolan cu familia Bennet și o avertizează pe Elizabeth să renunțe la Darcy, deoarece fiica ei se va căsători cu acesta. Câteva zile mai târziu, Darcy se întoarce cerând-o din nou în căsătorie pe Elizabeth care, acum acceptă.

La scurt timp după logodna lui Elizabeth cu Darcy, Jane și Bingley se logodesc și ei.

Cele două surori se căsătoresc în aceeași zi, iar doamna Bennet este în extaz.

După un an, Bingley și Jane se mută la Derbyshire, iar Elizabeth și Darcy se stabilesc la Pemberley.

*Este un adevăr universal că orice
burlac cu avere se află în căutarea
unei neveste.*

*

„Pemberley era acum căminul Georgianeii, iar dragostea dintre cele două cumnate se vădea a fi exact cum își dorise Darcy. Continuau să țină una la alta, chiar mai mult, poate, de cât intenționau. Georgiana o considera pe Elizabeth cea mai desăvârșită ființă de pe lume, deși la început fusese uluită – aproape alarmată, chiar de felul vesel și familiar în care aceasta se adresa soțului ei. El, care-i inspira Georgianeii mai curând respect decât afecțiune, devenise ținta unor glume cât se poate de directe. Mentea Georgianeii se deschidea spre o experiență de care până atunci nu avusese parte niciodată. Grație Elizabeth, a început să înțeleagă că o femeie își poate lua față de soțul său unele libertăți pe care un frate nu le-ar îngădui cu nici un chip surorii sale mai mici.”

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Partea întâi

1

Dacă, așa cum a dovedit înțelepciunea omenească de multă vreme încoace, un tânăr înstărit umblă întotdeauna să-și afle o nevastă, atunci cu siguranță că și teoria reciprocă e la fel de adevărată: orice domnișoară cu educație și avere trebuie să încerce – și chiar să tânjească – după o poziție mai înaltă în societate, care se poate obține prin căsătorie.

Totuși, eroina noastră s-a găsit în neobișnuita situație de-a contesta această cale comodă de a-și asigura viitorul. Domnișoara Georgiana Darcy, din Pemberley-Derbyshire, deși frumoasă, plină de haruri și, în plus, moștenitoarea unei averi considerabile, la vârsta de șaptesprezece ani nu manifesta încă în niciun fel înclinația de a-și clădi fericirea împărțindu-și averea cu vreun pretendent. Și avea dreptate.

Nu pentru că n-ar fi încercat și ea să afle ce-i iubirea. Nici pomeneală! Cândva, nici nu visa la altceva. Dar primele aventuri amoroase nu reușiseră decât să-i taie avântul. Orfană de la nouă ani, fusese o fetiță deosebit de frumoasă și ascultătoare, crescând sub oblăduirea singurului ei frate și, totodată, tutore iubitor – Fitzwilliam Darcy.

Mai multe guvernante se ocupaseră de ea, însă, deși se arătase cât se poate de receptivă și supusă,

aparenta ei docilitate se datora în mare măsură faptului că nici una dintre ele nu îndrăznise măcar să-i sugereze să facă ceva împotriva propriei voințe.

Din păcate, indulgența guvernantelor nu-i prinsese prea bine. La vârsta de 15 ani, lăsându-se sedusă de un încântător ofițer – locotenentul George Wickham, fiul majordomului tatălui ei – impetuoasa noastră moștenitoare pur și simplu fugise cu el. De n-ar fi avut norocul ca fratele ei bun și iubitor să descopere întreaga tărășenie, cine știe care ar fi fost consecințele?

Din fericire, însă, cei doi fugari au fost „recuperați” la timp. Georgiana a revenit la Pemberley, iar Darcy a fost nevoit să se consoleze cu gândul că sora lui nu pățise absolut nimic și că nimeni nu aflase despre dezastrul care fusese cât pe ce să se întâmple.

Totuși, incidentul mai domolise ardoarea tinerei moștenitoare, care înțelesese cât de mari erau riscurile unei pasiuni necugetate și necontrolate. De fapt Georgiana devenise mult mai cumpătată, temându-se de propriile ei porniri romantice.

Pe măsură ce înfloreau în ea feminitatea, copilul de altădată pe preschimba într-o femeie nespus de atrăgătoare. Era înaltă, cu un trup armonios, iar mișcărilor ei erau pline de grație. Aceste însușiri, la care se adăuga și zestrea pe care o aducea, făceau din domnișoara Darcy una dintre partidele cele mai strălucite. Însă, deși îi plăcea să fie curtată de un impresionant număr de pretendenți ireproșabili, totuși nu alesese pe niciunul. Le zâmbea tuturor, se purta frumos cu ei, dar nu făgăduia nimănui nimic.

Dar în această seară, când urma să apară pentru prima oară în societate, desigur că avea mari emoții. Într-adevăr, o așteptau destule momente agreabile: bucuria de-a dansa; plăcuta companie a cumnatei ei,

Elizabeth; venirea rudelor lui Elizabeth, care de-acum făceau parte din familie. Bineînțeles că și admirația tinerilor din întreg comitatul se număra printre plăcerile serii, chiar dacă era ferm decisă să nu-i dea speranțe niciunuia dintre ei.

Însă mai presus de orice, în astă-seară urmărea un scop anume: de la incidentul cu ofițerul, fratele ei devenise foarte aspru și sever, iar Georgiana dorea să-i demonstreze cât de mult se schimbase în cei doi ani trecuți de atunci. Deși lipsită de experiență, nu fusese niciodată imprudentă. Pierderea iluziilor o trezise la realitate, astfel încât se hotărâse să lupte împotriva propriilor slăbiciuni – mai ales că găsisese o aliată în persoana tinerei soții a fratelui său.

Sosirea lui Elizabeth Bennet la Pemberley adusesese în viața Georgiane o gură de aer proaspăt. Camerele, până atunci atât de sumbre și tăcute, răsunau acum de râsete. Fratele ei rămânea mai mult timp la conac, iar prezența lui se arăta benefică. Sub influența iubitei sale soții, Darcy se schimbase considerabil. Zâmbea mai ușor, iar uneori chiar râdea din toată inima. Georgiana remarcă uimită aceste prefaceri. Nu avea curajul să i se adreseze cu aceeași dezinvoltură ca Elizabeth, dar o bucura faptul că, până la urmă, fratele ei devenise mai deschis și mai comunicativ.

Amintindu-și anii lungi petrecuți în singurătate – sau, în cel mai bun caz, în compania guvernantelor – Georgiana se bucura nespus de aceste schimbări. Pe măsură ce se obișnuia cu stilul lui Elizabeth, în sufletul său încolțea un sentiment, de admirație pentru ea, ce părea să crească odată cu afecțiunea dintre cele două femei.

În clipa aceea își făcu apariția chiar Elizabeth. Aceasta deschise ușa cabinetului de toaletă, întrerupându-i șirul gândurilor.

— Ei, scumpa mea Georgiana, i se adresă Elizabeth Darcy, ești pregătită să fii întâmpinată ca cea mai frumoasă și mai încântătoare făptură pe care acest ținut a avut privilegiul s-o admire?

— Draga mea surioară – răspunse puțin surprinsă Georgiana –, doar nu vrei să spui că Derbyshire duce chiar așa mare lipsă de femei frumoase încât eu să rămân centrul atenției?

— Fleacuri! răspunse Elizabeth. Așa se întâmplă cu orice fată la primul ei bal: chiar este cea mai încântătoare ființă de pe pământ. Te rog să mă crezi. Am luat parte la multe asemenea serate și niciodată n-am auzit ca o fată să se bucure de mai puțină admirație – oricât de urâtă și lipsită de grație ar fi fost.

— Atunci, zâmbi Georgiana, voi avea grijă să fiu *într-adevăr* frumoasă, așa cum ai spus tu. Se pare că în seara asta nici nu-mi va fi prea greu.

— Tu, Georgiana, nici n-ai nevoie să te străduiești prea tare spre a câștiga admirația tuturor. Natura a fost darnică cu tine: mai mult de-atât ar fi însemnat risipă. Ce minunat va fi balul de diseară! Sper să dansezi toată noaptea. Văd că și croitoreasa s-a îngrijit să-ți prindă poala rochiei pentru *cotillon*.

— Sunt pregătită pentru toate eventualitățile, dragă Elizabeth. Lui sir Edward Stanton îi plac dansurile vechi, în schimb fiul lui, George, se dă în vânt după „Boulanger“, iar Richard Brook preferă dansurile scoțiene. Cred că voi putea mulțumi pe toată lumea.

— Cât ești de tânără și de grijulie! exclamă Elizabeth. Mă întreb dacă tinerii din Derbyshire bănuiesc ce noroc va da peste ei diseară. Atenție, însă, Georgiana! Nu

trebuie să te arăți prea dornică să-i faci pe plac unui bărbat, altfel se plictisește repede.

— N-au decît să creadă ce vor! replică Georgiana. Scumpa mea Elizabeth, vreau să dansez și să fiu admirată de toată lumea – dacă așa-i ajut și pe ceilalți să se simtă bine. N-aș vrea să vă mîhnesc, pe tine și pe fraatele meu, rămânând singură într-un colț. Să știi, însă, că nu-s îndrăgostită și nici nu trebuie să-mi ceri să aleg pe cineva anume drept partener la balul de diseară.

— Nici pomeneală să-ți pretind *asa ceva*, surioară! rîse doamna Darcy. Dacă mă gândesc bine, cred că nu-s cea mai indicată să-ți dau sfaturi asupra riscurilor unor judecăți pripite. Și cum eu însămi am greșit într-o asemenea ocazie, nu pot decît să mă mir de fericirea mea de acum.

Asigurându-se că tînăra ei cumnată era bine dispusă – deși nu știa ce-i va aduce seara balului –, Elizabeth se întoarse în apartamentul ei, unde începu să se pregătească pentru petrecere.

2

Stăpânul conacului Pemberley tocmai se întorsese de la Londra, unde fusese plecat cu afaceri, aducând cu sine un tânăr arhitect. Deși Pemberley avea acea grație și măreție pe care le conferă timpul și îngrijirea constantă, totuși trebuia din când în când supus atenției unui specialist, iar Darcy căutase multă vreme până când descoperise pe cineva capabil atât să aprecieze calitățile conacului, cât și să reziste tentației de-a le îmbunătăți. James Leigh-Cooper prezenta toate garanțiile. Deși încă nu împlinise 20 de ani, se făcuse deja remarcat prin construirea unor importante reședințe, iar Darcy, care-i admira de mai mulți ani realizările, fusese încântat să-l poată angaja.

După ce-și instalează oaspetele în apartamentul rezervat anume pentru el, Darcy se întoarce la celelalte treburi ale casei. Plecase la Londra convins că pregătirile pentru balul Georgiane se găseau pe mâini bune și că, indiferent ce impedimente s-ar fi ivit, scumpa lui Lizzy le-ar fi depășit cu ușurință.

Faptul că soția sa se adaptase atât de bine la noile-i îndatoriri de stăpână a casei îl umplea de satisfacție. Inteligența, spiritul ei practic și, mai ales, umorul său – armele cu care-l cucerise fără voia lui – erau mai vii ca niciodată. O iubise întotdeauna, iar acum se bucura de fericirea ei.

La rândul ei, Elizabeth își întâmpină soțul cu căldura și afecțiunea unei inimi cu adevărat iubitoare. În scurtul timp petrecut împreună, Darcy devenise exact bărbatul pe care și-l dorea. Aproape o mira prima impresie avută despre el. Darcy – distant sau arogant? Nici vorbă! Era cel mai atent, mai generos și mai tandru soț din lume. Orice persoană cu mintea întreagă și-ar fi dat seama de la prima privire.

— Ei bine, doamnă Darcy – i se adresează beneficiarul acestor gânduri dragăstoase – suntem gata pentru sărbătoarea de diseară?

— Desigur! răspunse Elizabeth. Doamna Langham zace în pat cu o durere de măsele. Jeleul încă n-a fost turnat în forme. Arthur mi-a dat de știre că muzicanții sunt reținuți la Easton. După cum vezi, totul se desfășoară conform așteptărilor oricărei gazde care a comis imprudența de-a da un bal.

— Și sora mea? Ea ce face?

— Destul de bine. Așteaptă cu nerăbdare petrecerea, cu tot ce-i rezervă ea. Cine știe dacă nu cumva se va găsi vreun admirator asupra căruia să se oprească privirea frumoșilor ei ochi căprui?

Darcy nu-și putu stăpâni un zâmbet, amintindu-și că și el fusese atras tocmai de ochii lui Elizabeth.

— Vasăzică, Georgiana are ochi frumoși? întrebă el într-un târziu. Zău că n-am observat.

— Pentru că-i ești frate, și nu curtezan! replică veselă Elizabeth. Eu una mulțumesc lui Dumnezeu că n-am decât surori. Ceea ce poate a constituit necazul tatălui nostru s-a dovedit a fi în avantajul orgoliului nostru. De mi-ai fi fost frate, cu siguranță că ai fi rămas indiferent la toate farmecele mele.

— S-ar putea să ai dreptate, Lizzy! zâmbi el. Dar ceea ce-am remarcat fără putință de tăgadă este schimbarea în bine a tinerei noastre domnișoare, și asta de când se află în compania ta. Întotdeauna a fost o fire veselă, dar acum observ la ea o atitudine cumpătată și lipsită de frivolitate. Cred că, grație prezenței tale, începe să devină o tânără doamnă care va face cinste sexului frumos.

Cei doi soți își continuă discuția despre Georgiana, analizând nenumăratele aspecte ale noii sale personalități. Nu-i așa că studia cu mai multă râvnă și că se străduia să brodeze și să cânte la pian mai bine ca înainte? Darcy se arăta încântat nu numai de progresele surorii sale, ci și de influența lui Elizabeth asupra ei. În fiecare realizare a Georgiane se ghicea mâna soției sale – lucru care-l bucura peste măsură. E drept că un bărbat îndrăgostit și aflat la începutul fericirii conjugale nu poate fi capabil de judecăți obiective; iar Darcy nu făcea excepție.

Pentru doamna Darcy, noul stil de viață de la Pemberley nu era totuși lipsit de dificultăți. După căsătorie, Elizabeth Bennet – o fată frumoasă și inteligentă, dar fără zestre – se trezise dintr-odată stăpâna unui vast domeniu și posesoarea unei imense averi. Oricât de norocoasă fusese această împrejurare, de bună seamă că pentru orice tânără cu capul pe umeri, un titlu și o înaltă poziție socială câștigate din senin implicau o serie de responsabilități. Cu alte cuvinte, Elizabeth se văzuse nevoită să se adapteze la conviețuirea cu norocul.

Tatăl ei avea o proprietate bunicică în Hertfordshire, însă cercul în care se învârtea Darcy era de viță mult mai nobilă decât a ei. *Ei* reprezentau vârful aristocrației.

ei engleze, pe când singurul ei drept asupra titlului pe care-l purta era nemărginita admirație a soțului.

Era prea isteată ca să nu-și dea seama chiar de la început că la Pemberley destulă lume îi cunoștea originea modestă. Observase imediat sprânceana ridicată și surâsul disprețuitor al vizitiului, al majordomului, al cameristelor și-al tuturor celorlalți servitori, obișnuiți să primească ordine de la persoane sus-puse, nu de la fiica unui gentilom de țară.

De asemenea, știa că nobilimea din vecini o așteptase cu nerăbdare. Elizabeth reprezenta subiectul ideal de bârfă pentru întreg comitatul, prin urmare era conștientă că ceilalți îi pândeau cea mai mărunță greșeală și cea mai neînsemnată scăpare. Desigur, având o fire atât de independentă, nu se arăta dispusă să le facă pe plac, însă – oricum – faptul că toți erau cu ochii pe ea nu putea decât s-o stânjenească.

Mătușa lui Darcy, lady Catherine de Bourgh, se purtase fără menajamente, iar fiica ei, Anne de Bourgh, urmase cu conștiinciozitate exemplul mamei sale. Ceilalți aristocrați, compătiment familia lui Darcy pentru că fusese silită să accepte o mezialianță, nu-și ascundeau nici ei dezaprobarea. De cele mai multe ori o întâmpinaseră pe Elizabeth cu răceală sau chiar cu vădită rea-voință.

Optimismul ei înăscut o îndemnase să-și afle consolarea făcând haz de situație și de prostia unora dintre vecini. Dar încercarea de a-și alunga tristețea nu-i reușea de fiecare dată. În singurătatea somptuosului său apartament, se întâmpla de multe ori să izbucnească în lacrimi. Se simțea foarte legată de Hertfordshire, de familie și de prietenii de-acasă. Dacă odinioară manierele excentrice ale tatălui său și firea irascibilă, mărginită a mamei o necăjeau, ba uneori chiar o scosese din fire,

acum își amintea cu drag de amândoi. Până și purtările gălăgioase ale surorilor îi trezeau un sentiment de nostalgie. Ceea ce cândva îi părea a fi frivolitate excesivă, îi apărea acum, în adevărata lumină, drept toanele copilărești ale unor ființe fără griji. De la așa o depărtare, Longbourn devenise paradisul pe pământ.

Se străduia să-și ascundă micile necazuri, astfel ca Darcy să n-o vadă niciodată plângând. Era decisă să se impună în casa și în ținutul soțului ei, iar dacă avea chef să plângă, trebuia s-o facă numai între patru pereți.

3

Din cercul lui Darcy făcea parte și un bărbat pe care tânărul nostru îl prețuia în mod deosebit – sir Geoffrey Portland. Bun prieten cu tatăl lui Darcy, sir Geoffrey nu încetase să-l sprijine pe soțul lui Elizabeth, începând de la tragica împrejurare a pierderii părinților. De fapt, îi fusese un al doilea tată. Deși nu avea pretenția unor sentimente filiale din partea tânărului, sir Geoffrey se ocupase de el ca de propriul său fiu.

Darcy venea întotdeauna să-i ceară sfatul, și de fiecare dată povețele sale îi fuseseră utile. Nevoit să se îngrijească de sora sa mai mică chiar înainte de-a ajunge el însuși la majorat, tânărul era convins că fără sir Geoffrey n-ar fi reușit să-și ducă sarcina la bun sfârșit. Prietenul său locuia destul de aproape ca să apeleze la el de fiecare dată când avea nevoie, iar sir Geoffrey – om cu mare greutate în întreg comitatul – îl asculta cu atenție și răbdare. Darcy nutrea față de el o nețărmurită admirație, precum și un profund respect. Mai mult decât atât, îl iubea din tot sufletul.

Proprietatea lui sir Geoffrey, Denby Park, era un domeniu la fel de întins ca Pemberley. În grădinile sale se putea plimba oricine, fără teama că va întâlni vreo prezență nedorită sau neliniștitoare. Pajiști nesfârșite coborau până pe malul apei, înconjurate de pădure,

dincolo de care se înălțau coline. Cu ani în urmă, sir Geoffrey încercase să aducă locuinței tot felul de îmbunătățiri, modernizând conacul și grădinile care aparțineau familiei sale încă de la Restaurație. Rezultatul era armonios, atât în interior cât și în exterior – spre marea încântare a lui sir Geoffrey. De fapt, vreme de ani de zile, aceasta fusese unica lui bucurie.

Văduv și fără copii, se preocupase nu atât de viitor, cât de trecutul glorios al familiei sale. Era un bărbat frumos, cu ținută impunătoare și mândră, dând deseori impresia că se socotea mai presus de ceilalți – lucru destul de adevărat, întrucât criteriile sale de apreciere a oamenilor erau destul de severe și, după părerea sa, puțini le întruneau pe toate. Totuși, copiii Darcy, rămași orfani, îi treziseră simpatia, stârnind în sufletul său emoții așa cum nu mai cunoscuse niciodată. De dragul copiilor vechiului său prieten, renunțase la răceala sa proverbială. Îi îndrăgise pe amândoi, de parcă ar fi fost ai lui.

De curând întors din Antigua, Indiile de Vest, unde se dusese pentru afaceri de familie, n-o întâlnise încă pe Elizabeth, deși aflate de căsătoria finului său.

Era destul de îngrijorat în legătură cu soția lui Darcy, mai ales în urma scrisorii primite în străinătate din partea lui lady Catherine de Bourgh. Prietenia dintre ei data de suficient timp ca sir Geoffrey să se fi învățat să nu-i ia în seamă chiar toate părerile. Totuși, într-o singură privință socotea flerul ei indiscutabil: poziția în societate.

Felul în care lady Catherine de Bourgh o descrisese pe Elizabeth îl alarmase foarte tare: o fată de condiție inferioară, cu o familie săracă, fără zestre, și având un unchi care – din câte auzise mătușa – făcea negoț în Cheapside. Curând după scrisoarea ei sosise cea a mirelui, care ridica în slăvi firea blândă și înțeleghătoare

a soției, precum și veselia ei – pe scurt, perfecțiunea întruchipată. Din câte spunea Darcy, Elizabeth era tot ce-și putea dori un bărbat.

Acest ultim mesaj fusese departe de-a liniști temerile lui sir Geoffrey. Dorea din tot sufletul ca Darcy să fie fericit, dar îl îngrijora nespus gândul ca tânărul să nu se compromită printr-un asemenea mariaj. Cu rude atât de sărace ca cele despre care pomenise lady Catherine, nu-i prea venea a crede că domnișoara Elizabeth ar fi fost acea persoană de excepție pe care o zugrăvisese Darcy. Singura concluzie trasă de sir Geoffrey era că tânărul se îndrăgostise nebunește. Știa că, de regulă, Darcy își respectase rangul și îndatoririle de moștenitor al domeniului Pemberley. Totuși, nu avea prea multă experiență, putând fi ușor dus de nas.

Meditațiile lui pe această temă fură tulburate de intrarea unei trăsură în Denby Park, la fel de frumoasă și de elegantă ca și proprietara, lady Catherine de Bourgh. Sir Geoffrey o aștepta, întâlnirea lor fiind fixată prin corespondență. Din spusele mătușii, se presupunea că noua stăpână de la Pemberley – care-și luase asupra-i o sarcină atât de grea ca balul de ieșire în lume a Georgiane – nu va fi capabilă să primească oaspeți atât de sus-puși și de pretențioși ca prietenii ei din Rosings. Cu delicatețea ei caracteristică față de cei inferiori ca rang, lady Catherine prefera să stea în gazdă la cineva cu aceeași poziție socială. Așadar aranja-se ca sir Geoffrey s-o aștepte vineri, curând după ora trei. Știind că n-avea de ales, sir Geoffrey se declarase încântat de vizită.

În timp ce trăsură se apropia de conac, servitorii se repeziră să-i iasă în întâmpinare, gata să împlinească orice poruncă a înaltei doamne. Valeții începură să-i care bagajele unul câte unul, în timp ce lady Catherine,

deși obosită și agasată de îndelungata călătorie, tocmai din Kent, îi muștruluia, dând dispoziții în dreapta și în stânga. Evident, găsi îndată motive de nemulțumire în modul în care slujitorii își îndeplineau îndatoririle. După opinia sa, și acest lucru se datora faptului că sir Geoffrey devenise mai îngăduitor cu slugile de când cu restaurarea domeniului – extravagantă pe care, la vremea respectivă, ea o dezaprobase categoric. Cum însă sir Geoffrey îi era un bun și vechi prieten, lady Catherine se simțea obligată să-i atragă atenția că în viața ei nu întâlnise servitori mai indolenți.

De asemenea, se felicita pentru prevederea de a-și lua camerista, care să se ocupe de ea și de Anne pe parcursul vizitei. Poate că lui sir Geoffrey puțin îi păsa dacă ducea un trai anarhic, de burlac – însă lady Catherine pretindea să fie servită impecabil dacă voia să-și facă o intrare grandioasă la Pemberley.

— Anne, scumpa mea! își strigă ea fiica, de îndată ce-o expediase pe Sally cu treburi. Trebuie să te duci imediat să te odihnești. Arăți obosită – ceea ce nu se cuvine atunci când mergi la bal, chiar și la unul ca cel de astă-seară. Deși Pemberley nu mai e ce-a fost odă, ține minte că noi facem parte din familia de Bourgh. Culcă-te, fetițo, să-ți dregi tenul. Te-ajung și eu din urmă, ca să-ți veghez somnul.

4

Totuși, lady Catherine nu se putea retrage înainte de a-l consulta pe sir Geoffrey. Problema însurătorii nepotului o preocupa prea mult pentru a-lăsa răgazul să se odihnească fără a-și descărca cu generozitate sufletul în fața vechiului ei prieten.

— Ei bine, sir Geoffrey! începu ea chiar în clipa când el sunase să fie adus ceaiul. Ce părere ai de *asta*?

— Nu pot avea nicio părere până când nu-mi spui ce înțelegi prin *asta*, replică sir Geoffrey. Dacă e vorba de tenul fetei tale, la care te refereai mai adineauri, trebuie să remarc că mie mi s-a părut foarte frumos.

— Întotdeauna te faci că nu pricepi ce spun, sir Geoffrey! ripostă vexată lady Catherine. Doar nu-ți închipui că te întrebam de altceva decât de deplorabila legătură a lui Darcy.

— Sunt surprins, doamnă! exclamă bătrânul. Cum, finul meu de-abia s-a însurat și are deja o legătură? Mărturisesc că nu mă împac deloc cu căsniciile moderne.

— Te rog să fii serios, sir Geoffrey! se îmbufnă ea.

Deseori îi lua sarcasmele drept glume, savurându-le în măsura în care nu pricepea o iotă: Dar după o călătorie atât de istovitoare și abordând un subiect atât de neplăcut, nu mai găsea putere nici să zâmbească.

— Mă refer la căsătoria lui de-acum.

— Aha! încuviință cu gravitate sir Geoffrey. Să nu crezi că nu m-am gândit și eu la treaba asta. Totuși, Fitzwilliam Henry Darcy e major de multă vreme și bănuiesc că știe singur cam ce vrea.

— Ce prostie! se mânie lady Catherine. Domnișoara Elizabeth Bennet nu-i decât o femeiușcă vicleană. Se trage dintr-o familie lipsită de educație și-o astfel de mezialianță nu ne poate aduce decât neplăceri. Auzi și dumneata, la Longbourn cina se servea la ora 5!

La auzul ultimei remarci, sir Geoffrey rămase fără replică, iar lady Catherine se retrase triumfătoare, convinsă că reușise să-l impresioneze.

Târziu, după câteva ore, când nobila doamnă se trezise din somn, complet refăcută, și când Anne își recăpătase un ten suficient de strălucitor chiar și pentru Pemberley, își făcu apariția un alt invitat: căpitanul Thomas Heywood, din Marina Maiestății Sale, văr de-al doilea cu familia de Bourgh, care sosise călare, întârziind din cauză că armăsarul său pierduse o potcoavă la Lambton.

Lady Catherine îl întâmpină cu multă cordialitate, grăbindu-se să-l prezinte gazdei. Căpitanul atrăgea atenția din prima clipă atât datorită înfățișării sale seducătoare, cât și manierelor elegante. De-abia se întorsese din Mediterana, unde luptase pentru apărarea țării sale.

— Un băiat vrednic de toată lauda! îi șopti lady Catherine lui sir Geoffrey, după ce prezentările fuseseră făcute, iar căpitanul se retrăsese la vreo cinci metri mai încolo – suficientă distanță ca să poată vorbi nestingherită. În plus, e și moștenitorul unui domeniu considerabil. Abia aștept să intrăm în relații mai apropiate, adăugă ea, cu ochii la Anne, care se înroșise, pricepând aluzia.

— Ce încăpere frumoasă! exclamă căpitanul, plimbându-se de colo-colo prin salon: Portretul de deasupra șemineului e într-adevăr o capodoperă. Cumva aparține lui sir Joshua Reynolds¹?

Încântat, sir Geoffrey îi spuse că era un reușit portret de tinerețe al soției sale.

— Bineînțeles că-i un Reynolds, răspunse lady Catherine în locul bătrânului ei prieten. Sir Geoffrey n-ar accepta să agațe în salon picturi ale unor artiști mai puțin celebri. Observă că și rama e de mare finețe. A fost importată special de la Veneția. Așa minunăție nu întâlnești decât în marile castele englezești sau în unele saloane pe care le-am vizitat și eu la St. James.

Stabilind astfel calitatea indubitabilă a ramelor ce încadrau tablourile lui sir Geoffrey, lady Catherine tăcu brusc, copleșită de admirație față de propriul său simț artistic.

Căpitanul Heywood fu condus prin celelalte încăperi ale conacului Denby Park, apoi sir Geoffrey îl invită la o plimbare prin grădină – adusă în pragul perfecțiunii de mâna iscusită a lui Capability Brown. Tânărul își exprimă fără rezerve admirația. Podul din depărtare și priveliștea liniștitoare îi inspirau gânduri din cele mai romantice. Asemenea frumuseți mai întâlnise numai în Spania și Italia. Spre încântarea celor ce-i țineau companie, începu să recite din versurile celebrului lord Byron²:

¹ Joshua Reynolds (1723–1792) – pictor englez, caracterizat prin compoziție severă, colorit cald și folosirea tehnicii clarobscurului (n.t.).

² George Gordon Byron (1788–1824) – poet romantic englez, creator al eroului romantic, denumit ulterior byroman. Printre creațiile sale se numără „Childe Harold”, „Manfred”, „Don Juan” (n.t.).

În textul original, versurile în lb. engleză sunt următoarele: *When man was worthy of thy clime/ The hearts within thy valleys bred,/ The fiery souls that might have led/ Thy sons to deed sublime* (n.t.).

*În alte vremuri, fiii tăi
Creșteau ca iarba-n văi,
Înflăcărați de vechi povești
Spre fapte mari și vitejești.*

În tot acest timp, nu-și luase ochii de la cele două doamne. Lady Catherine era în culmea încântării, în timp ce Anne se făcuse roșie ca racul. Sir Geoffrey începu să-l aplaude, lăudându-i erudiția.

Ce frumos le stătea împreună, își zise lady Catherine. Iată un tânăr minunat, la fel de vajnic în gând, ca și în faptă.

5

La nici zece mile de Pemberley, un alt grup se adunase ca să meargă la balul Georgianeii – deși cu mult sub rangul celorlalți invitați.

La Pelham Hall, proprietate recent cumpărată de Charles și Jane Bingley, își făcuseră deja apariția câțiva oaspeți, printre care surorile lui Charles – domnișoara Caroline Bingley și doamna Louisa Hurst, împreună cu soțul – precum și rudele lui Jane, Kitty și Mary Bennet.

Gazda căuta să mulțumească pe toată lumea, sarcină cât se poate de dificilă. E drept că Jane se arăta înțelegătoare față de fiecare în parte, însă la concordia întregii adunări nu reușea să contribuie decât cu propria-i bunăvoință – deși numai cordialitatea nu era de ajuns pentru a aduce armonie într-un grup așa de discordant. Doamna Bingley se străduia să se arate politicoasă – dar atât și nimic mai mult.

Kitty și Mary Bennet, sosite de curând la Longbourn, țineau morțiș să-i povestească surorii lor câte-n lună și-n stele, relatându-i ce se mai întâmplase în ultimele luni la Meryton. Îi descriseseră nepriceperea croitoresei, ultimele modele de broderie pentru lenjeria de pat, felul în care-și ornaseră bonetele și – mai ales – care din rochiile aduse se potriveau cel mai bine pentru balul Georgianeii.

Din fericire, domnișoara Bingley se putea ridica deasupra unor asemenea frivolități. Soluția era să ceară sfatul celei mai bune croitorese din Londra. Nehotărârea surorilor Bennet n-o privea direct pe ea.

— Orice-ai zice, Mary – protestă Kitty – sunt hotărâtă ca diseară să-mi pun rochia de muselină cu buline. Poate-ți aduci aminte cât a admirat-o sublocotenentul Atkinson atunci când regimentul se mai afla în Meryton. Oh, dragii de ei! Jur că, de când au plecat, parcă mi-a pierit și cheful de viață.

— Eu una nici n-am remarcat că nu mai sunt aici, replică Mary. Dar ăsta-i felul meu. Odată absorbită de preocupările intelectuale, nu mă mai sinchisesc de evenimentele mondene. Mă interesează mult prea mult studiul societății ca să-mi mai bat capul cu persoane particulare.

Auzind discuția dintre surori, domnișoara Bingley se abținuse de la orice comentariu.

— Nu contează, fetelor! exclamă Jane. Diseară vom avea parte de distracții pentru toate gusturile. Chiar și Mary va petrece bine – deși poate fără voia ei. Din moment ce Lizzy este la Pemberley, va fi un bal pe cinste. În plus, Georgiana s-a făcut o fată tare frumușică.

— În orice caz, eu vă anunț că am de gând să mă distrez! declară Kitty cu o privire semnificativă. Ceea ce l-a cucerit pe sublocotenentul Atkinson la noi acasă cu siguranță că va plăcea și aici, în Derbyshire.

Într-un târziu, domnișoara Bingley se hotărî și ea să vorbească.

— Îți înțeleg dorința de-a fi în centrul atenției, acum când regimentul a plecat din Meryton. Felicitările mele familiei voastre pentru recenta căsătorie a uneia din fete cu unul dintre ofițeri – adăugă ea cu răceală. E remar-

cabil cum o tânără atât de inocentă ca Lydia Bennet a reușit să nu scape o ocazie atât de potrivită.

Jane se uită în altă parte, umilită de aluzia la fuga surorii ei cu un bărbat – însă se stăpâni și nu zise nimic. De când se căsătorise cu Charles Bingley, luase hotărârea fermă ca oricare i-ar fi fost sentimentele față de Caroline Bingley și Louisa Hurst, să le primească la Pelham Hall ca pe propriile ei surori.

Kitty pufni în râs.

— Eu n-am de ce să-mi fac deocamdată planuri de viitor! spuse ea. Sunt de-o vârstă cu Georgiana, dar am ieșit în lume mult mai des ca ea. Nu am emoții, cum se întâmplă cu alte fete. V-o închipuiți pe biata Jane nemăritată la 23 de ani? De-aș fi fost în locul ei, scumpă domnișoară Bindley, m-aș fi împăcat cu gândul să rămân fată bătrână!

Îngrozită de vulgaritatea afirmației lui Kitty, dar mai ales de faptul că ea una împlinise 24 de ani, domnișoara Bingley tăcu, strângându-și buzele. În chip ce se chinuia să găsească un răspuns, își făcură apariția fratele ei și domnul Hurst, care tocmai vizitaseră domeniul. Deși număra numai vreo cincizeci de ani, Pelham Hall avea eleganța specifică clădirilor mai vechi. Frumos și încăpător, conacul fusese mobilat cu un lux lipsit de ostentație, dar potrivit cu gustul noilor săi locatari. Domnul Bingley se mândrea cu el, și pe bună dreptate. Cât despre domeniul în sine, nimic nu-l bucura mai mult decât să-i arate cumnatului său minunata grădină cu trandafiri, parcul, livada, pajiștea care cobora spre râul unde veneau să se adape căprioarele.

Domnul Hurst îndurase vizita cu destulă bunăvoință, primindu-și răsplata de îndată ce ajunseseră la cramă, unde discutaseră despre recoltă, sau la grajduri, unde avusese ocazia să constate calitățile cailor cumnatului

său. Apreciind că aceștia erau sub valoarea propriilor săi cai, se întorsese la conac într-o dispoziție excelentă, catadicsind chiar și să se adreseze gazdei sale.

— Doamnă Bingley, zise el, trebuie să vă felicit pentru proprietatea achiziționată. Deși nu se compară în niciun chip cu Pemberley, totuși nu aveți motive să vă rușinați cu ea.

Epuizându-și astfel rezervele de curtoazie, se închi-se în tăcere până la sfârșitul vizitei.

Charles Bingley privi în jur și, dând cu ochii numai de ființe dragi, i se umplu inima de bucurie.

— Ce ocazie minunată! exclamă el. Niciodată n-am respirat un aer mai curat! Am văzut că merii din livadă dau în floare. Scumpa mea Jane, cred că va fi o recoltă bogată. Ah, cât îmi place să locuiesc la țară! Și ce bine-mi pare că familiile noastre sunt aici, cu noi! Ce ne-am putea dori mai mult?

Deși nu prea înclina să-i împărtășească optimismul, Jane se bucura – ca întotdeauna – de bucuria lui.

De la căsătorie, cei doi soți se înțelegeau cu mult mai bine decât și-ar fi închipuit vreodată.

Jane a lui, își spunea Bingley, era cea mai plăcută și mai iubitoare făptură de pe lume. Cât despre Jane, ea nu înceta să se minuneze de blândețea și delicatețea soțului.

Și de astă dată, remarcile lui avură darul de-a înveseli și binedispune pe toți cei de față. Iar când Charles constată că era încă devreme și propuse o partidă de whist înainte de-a începe să se pregătească pentru bal, toată lumea acceptă cu însuflețire.

Domnișoara Bingley, mai pricepută la jocul de cărți decât la arta conversației, se împlânzi brusc.

— Hai, frăţioare! zise ea. Pentru Dumnezeu, să lă-săm vorbăria şi să petrecem o oră plăcută la masa de joc, înainte de-a porni spre Pemberley.

Convinsă de recunoştinţa *celorlalţi*, care desigur îi remarcaseră strădania de-a se arăta politicoasă – mai ales că-şi atribuia numai sieşi această atitudine îngăduitoare –, domnişoara Bingley îşi conduse oaspeţii în sala de joc, oferindu-le scaune în jurul mesei, pentru a începe partida de whist.

6

Absența părinților doamnei Darcy de la balul organizat la Pemberley nu putea trece neobservată, într-adevăr, domnul și doamna Bennet fuseseră invitați și așteptaseră petrecerea cu multă nerăbdare – *domnul Bennet ca s-o revadă pe Lizzie, iar doamna Bennet ca să se bucure de noua poziție socială a fiicei ei* – însă până la urmă rămăseseră acasă, din cauza unei indispoziții a doamnei Bennet, datorate unui incident nefericit survenit la Meryton, chiar în dimineața plecării către Derbyshire.

La început, pretinsese ca Mary și Kitty să-i țină companie, apoi, lăsându-se înduplecată de rugămințile lor și de disperarea de-a nu fi prezente la bal, le îngăduise să plece, îndemnându-și chiar și soțul să le însoțească.

— Dragul meu domn Bennet, spusese ea; cum să le lipsesc pe fetele mele cele mai mici și mai frumoase de bucuria unei asemenea seri? Nu, nu, trebuie să mergă, iar dumneata vei pleca împreună cu ele. N-are importanță ce se va întâmpla cu mine, singură acasă și lipsită de îngrijirea necesară. Bridget poate-mi va aduce după prânz o farfurie cu supă de pui – însă doar dacă-i amintește Hill. De altfel, nu contează, fiindcă și așa nu mi-e prea foame. Tot ce-mi doresc este ca tatăl să-și însoțească fiicele la bal. Da, da, ai să te duci, și cu asta am încheiat discuția.

În fața unui asemenea sacrificiu de sine, domnul Bennet nu putea decât să se ofere să-i țină de urât. Cum doamna Bennet îi acceptase propunerea cu mărinimie, amândoi rămăseseră la Longbourn, trimitându-și fetele la Pemberley în compania doamnei Hill.

Lipsa părinților fusese remarcată, și nu numai de către cei care-o simpatizau pe Elizabeth. Mai ales doamna Celia Montague – bună prietenă cu lady Catherine – se arătă profund surprinsă.

— Ce ciudat! i se adresă ea lui Elizabeth de îndată ce pusese piciorul la Pemberley. Văd că părinții tăi n-au găsit de cuviință să participe la bal. Cu siguranță că-și dau seama de importanța unei asemenea ocazii. Sau, cine știe – adăugă ea cu un surâs insinuant –, poate că propria lor locuință le oferă distracții mult mai rafinate.

Elizabeth îi răspunse că mama ei nu se simțea prea bine.

— Păcat! nu se lăsă doamna Montague – o femeie țeapănă și uscățivă, cu o figură lipsită de expresie. Așteptam cu nerăbdare să-i cunosc. Am auzit atâtea despre mama ta! Sunt grozav de dezamăgită că n-am s-o întâlnesc la bal.

În realitate, și lui Elizabeth îi părea nespus de rău, fiindcă își dorise, ca o consolare, să-și aibă în preajmă propria familie. Auzind-o însă pe doamna Montague, hotărî să se împace cu gândul că plăcerea de a-și revedea părinții ar fi însemnat și o sumedenie de neajunsuri, îndeosebi într-o astfel de ocazie. O durea absența lor, însă știa prea bine că prezența lor la bal ar fi ținut-o ca pe jar o noapte întreagă.

Neliniștea lui Elizabeth mai avea și alte cauze. N-o îngrijorau prea mult aluziile Celiei Montague, pentru care găsea oricând replici pe măsură, dar nu putea uita – nu *trebuia* să uite – că din clipă în clipă urma să-și

facă apariția sir Geoffrey Portland, iar *lui* se cuvenea să-i arate o atenție deosebită.

Așteptase cu mare nerăbdare să-l cunoască. Scrisorile lui către Darcy cuprindeau și referiri la persoana ei – destul de reci, totuși binevoitoare. Deși Darcy o asigurase în nenumărate rânduri că bătrânul o va îndrăgi la fel de mult cum îi iubea pe el Georgiana, totuși Elizabeth nu prea împărtășea convingerea soțului ei. Din câte aflase, sir Geoffrey era, mai presus de orice, un om care ținea la poziția socială a familiei sale, ori Elizabeth își amintea prea bine prima (și nefericita) sa întâlnire cu finul lui, care avea aceleași principii.

Așadar, în clipa când fu anunțat sir Geoffrey, doamna Darcy simțea cum o părăsește tot curajul. Îmbujorată până în vârful urechilor, se strădui să-și țină cumpătul și ieși în întâmpinarea distinsului oaspete. Darcy se grăbi și el să-și salute pe cel mai vechi și scump prieten, încântat că poate face prezentările.

— Dragul meu Henry! i se adresă sir Geoffrey, cu numele pe care numai el îl folosisese încă din copilăria lui Darcy. Ce plăcere să te văd din nou! Iar dumneaei trebuie să fie doamna Darcy, adăugă el, cu ochii la Elizabeth, care se apropia de ei. Acum înțeleg de ce ești atât de îndrăgostit, sfârși bătrânul cu glas coborât.

Elizabeth se arătă recunoscătoare pentru compliment, mulțumindu-i plină de grație și amabilitate, apoi – deși ar fi dorit să spună mai mult – totuși rămase tăcută. De-abia după câteva minute reuși să-și recapete stăpânirea de sine, adresându-i lui sir Geoffrey câteva remarci privind primăvara timpurie, apoi frumosul ținut Derbyshire și, în cele din urmă, interesându-se de sănătatea distinsului oaspete.

El îi răspunse cu desăvârșită galanterie, însă privirea-i ageră o cerceta cu atâta luare-aminte încât lui

Elizabeth îi fu greu să-și păstreze sângele rece, începând să se simtă din ce în ce mai stânjenită.

Răsuflă ușurată când trebui să se îndepărteze, chemată de îndatoririle de gazdă, și, la sosirea altui grup de oaspeți, se despărți de sir Geoffrey cu scuzele și politețea de rigoare.

Rămas singur, sir Geoffrey continuă s-o studieze pe furiș, fără a-și împărtăși nimănui impresiile, până în clipa când își făcură apariția lady Catherine și fiica ei.

Înalta doamnă își salută nepotul și mireasa lui cât mai laconic cu putință, grăbindu-se să ceară părerea dezinteresată a lui sir Geoffrey.

— Nu-i așa că nepotul meu și-a pierdut orice urmă de bun-simț? Întrebă ea. Nu crezi că fata aia i-a făcut farmece? Vezi bine că da! declară ea, mândră. O parvenită fără scrupule, dintr-o familie umilă și lipsită de educație, s-ajungă stăpână aici, la Pemberley! De neconceput! Și ce rochie și-a ales! E drept că-i vine bine, însă nu mai e la modă de cel puțin un an!

Cufundat în gânduri, sir Geoffrey nu găsea deocamdată niciun motiv de nemulțumire.

— Are maniere acceptabile, deși este poate puțin cam nonșalantă, zise el. În schimb, ochii sunt frumoși — exact așa cum i-a descris Henry.

Auzindu-l, lady Catherine tresări ca mușcată de șarpe și se îndepărtă în grabă, convingându-se o dată în plus de prostia bărbaților. Niciodată nu știau ce vor, nu te puteai încrede în ei cu niciun chip și, în plus, se lăsau duși de nas, ca niște tăntălăi, de orice șiretlicuri femeiești. Chiar și un bărbat clarvăzător ca sir Geoffrey putea fi ușor înșelat de o... rochie demodată cu peste un an. Plină de dispreț, lady Catherine se întoarse către fiica ei, îndemnând-o să se bucure de deliciile dansului.

7

Sala de bal se umpluse la refuz. După ce-și întâmpinase oaspeții cu multă grație, Georgiana putea fi văzută acum dansând cu diverși parteneri, în ritmul irezistibil al valsului. Deseori arunca o privire galeșă spre familiile Stanton, Brooks și Middleton, pe al căror chip se citea limpede admirația pentru croiala rochiei, panglicile din păr și chiar pentru pantofii ei de dans.

Sir Edward Stanton – un bărbat în vârstă, cu maniere alese, de multă vreme vecin cu ei și bun prieten cu tatăl Georgianeii – o urmărea cu mare încântare.

— Nu-i așa că Pemberley a revenit la viață? exclamă el. Tare tăcut și trist a fost în ultimii ani! Câtă plăcere îmi face să-l văd din nou vesel!

Într-adevăr, Georgiana era pe departe cea mai strălucitoare dintre dansatoare. Nici cel mai cârcotaș dintre invitați n-ar fi fost în stare să-i găsească vreun cusur. Era perfecțiunea întruchipată. Conversația alunecă apoi spre tinerele gazde, care-și primeau musafirii în celălalt capăt al salonului. Și de astă dată părerile se dovedeau unanime – deși mai puțin favorabile. Doamna Middleton, cunoscută pentru bunăvoința sa, se declară categoric împotriva unei mezelianțe, iar cei din jur o aprobă, dând din cap la unison. Niciunul dintre ei nu putea pune la îndoială o afirmație atât de înțeleaptă.

Din fericire, tocmai atunci își făcu intrarea grupul de la Pelham Hall, și Elizabeth se grăbi să iasă în întâmpinarea scumpei sale surori și s-o strângă în brațe, plină de afecțiune. Soțul doamnei Bingley se bucura și el de reîntâlnirea celor două fete, care – după o despărțire atât de lungă – se purtau una cu alta de parcă abia s-ar fi văzut cu câteva zile în urmă.

Jane admiră sincer sala de bal, lăudând modul în care o aranjase sora ei și mirându-se de calmul lui Elizabeth față de atâta lume nouă câtă se afla în jurul ei.

— Zău așa, draga mea Lizzie, mă uluiește cât ești de dezinvoltă! Cred că până și mama ar fi mândră de felul în care ai pus masa.

Elizabeth tare ar fi vrut să-i destăinuie câteva din frământările și temerile ei, dar lângă Jane se ivise Caroline Bingley, dornică și ea să felicite gazda.

— Nu pot să nu-ți dau dreptate, doamnă Bingley, spuse ea, după ce-o salutase pe stăpâna casei. E uimitor ce bine s-a adaptat doamna Darcy noii sale poziții sociale — mai ales că nu avea niciun fel de experiență în acest sens. Iată-le și pe domnișoarele Kitty și Mary Bennet, sosite împreună cu noi de la Pelham Hall ca să ia parte la petrecere, profitând de toate avantajele unei companii atât de selecte!

Deși puțin șocată, Elizabeth se strădui să rămână în limitele politeții.

— Scumpă domnișoară Bingley, zise ea, sper să te distrezi și dumneata cel puțin la fel de bine ca și ele. Soțul meu te-a privit întotdeauna ca pe-o soră, iar Georgiana se bizuie pe sfatul dumitale de femeie cunoscătoare într-ale lumii. Dumneata ai fost la Pemberley cu mult înainte ca eu să-l întâlnesc pe viitorul meu soț. Eu mă aflu aici doar de când am devenit stăpâna întregului domeniu.

Lăsând-o perplexă pe domnișoara Bingley, Lizzy se îndreptă spre surorile ei mai mici, ascultându-le cu răbdare cum îi relatau a patra – sau a cincea – oară despre boala mamei și despre regretul ei de-a nu participa la bal.

Kitty se arăta din cale-afară de entuziasmată. Totuși, după câteva minute, chiar și ea rămase impresionată de grandoearea încăperii și avu grijă să vorbească mai încet ca de obicei.

— Vai, Lizzy, ce rafinament! Ce eleganță! exclamă ea. Și câți domni!

Noroc că măcar la acest bal nu duceau lipsă de tineri cavaleri! își zise Elizabeth. Kitty și Mary puteau dansa după pofta inimii, fără riscul de-a epuiza partenerii. Își roti ochii prin încăpere, prinzând privirea soțului, care înțelese îndată că era chemat în ajutor. Preocupat de propriile-i îndatoriri de gazdă, îi conduse pe cei doi frați mai mari din familia Brook către grupul fetelor, pentru a face prezentările. Spre încântarea celor două surori Bennett, tinerii le invitară la dans pe acordurile muzicii care abia începuse.

Văzând încântarea de pe chipul fetelor și veselia ce domnea în salon, Elizabeth trase concluzia că seara se desfășura exact așa precum dorise și, pentru prima oară, începu să spere că s-ar putea distra și ea.

Deodată, în întreg salonul se așternu o tăcere adâncă. În prag se ivise căpitanul Thomas Heywood. Îmbrăcat în superba-i uniformă de marină, care-i sublinia trupul zvelt și frumos proporționat, căpitanul atrăgea ca un magnet toate privirile, în timp ce el însuși căuta din ochi gazdele pentru a le saluta după cuviință.

— Doamnă Darcy, zise el, grăbindu-se către Elizabeth. Am fost nerăbdător să vă cunosc, încă de când am auzit de venirea dumneavoastră la Pemberley. Și

eu sunt nou-sosit în acest ținut, ba aş putea spune chiar şi-n Anglia natală, întrucât m-am reîntors abia de curând dintr-o lungă şi dificilă campanie pe mare.

Deşi puţin surprinsă de familiaritatea cu care i se adresase ofiţerul, Elizabeth îşi exprimă întreaga compasiune pentru tânărul întors recent dintr-o misiune de luptă.

— Stimate domn, răspunse ea cu căldură, sunteţi binevenit. În aceste vremuri de restrişte, Marina Majestăţii, Sale s-a comportat admirabil şi dumneavoastră, ca ofiţer al ei, meritaţi deplina noastră recunoştinţă. Sperăm din suflet ca măcar mâncarea şi băutura noastră vă vor fi pe plac, obişnuit cum sunteţi cu rigorile nobilei meserii pe care aţi ales-o, unde hrana constă doar din pesmeţi şi carne sărată. Cât despre distracţiile din Derbyshire, n-aş şti să vă spun prea mult. După câte aţi văzut, probabil, pe unde aţi umblat, dorim ca măcar să nu ne socotiţi prea plicticoşi.

— Vă dau cuvântul meu că aşa ceva ar fi cu neputinţă! declară tânărul căpitan. Încă de la prima privire, salonul dumneavoastră face de ruşine toate sălile de bal din Gibraltar şi Malta.

Zărind-o pe Georgiana, Elizabeth o chemă să se apropie, prezentându-i-l pe Thomas Heywood. Acesta dădu drumul unui şuvoi de complimente, prea îndejuns pentru ocazia respectivă – dacă nu chiar în exces. Declară că era orbit de frumuseţea ei, neobişnuit să se afle în preajma unei asemenea splendori. Apoi, lăsându-se din nou în voia pasiunii pentru poezie, începu să declame Georgianeii, care-l asculta cu sufletul la gură, ultimele versuri ale mult-îndrăgitului său lord Byron:

*Iubito, văd în ochii tăi
Un cer de vară fără de nor*

*Și-adâncul lui strălucitor
Ți-aprinde în priviri văpăi.
Iar ziua n-ar putea nicicând
Să te-nvăluie-așa blând.³*

Cum muzicanții începură din nou să cânte, căpitanul Heywood nu mai pierdu timpul, ci se înclină, oferindu-i brațul și, spre uluirea partenerului de până atunci – cel mai mare dintre frații Middleton – o conduse către ringul de dans.

³ Versurile originale în lb. engleză sunt următoarele: *She walks in Beauty like the night/ Of cloudless climes and starry skies/ And all that's best of dark and bright/ Meet in her aspect and her eyes:/ Thus mellowed to that tender light/ Which Heaven to gaudy day denies* (n.t.).

8

Căpitanul și Georgiana formau o pereche superbă, care atrăgea privirile tuturor. Nimeni nu mai avea ochi decât pentru ei. Multe mâini se ridicaseră la buze, pentru a ascunde întrebările șoptite.

— Cine-o fi acest tânăr ofițer, atât de îndrăzneț? se mirau oaspeții care mai de care.

Numai Anne de Bourgh, care dansa cu alt partener, nu luase în seamă ce se petrecea în jurul ei. În schimb, lady Catherine – vigilența întruchipată când venea vorba de poziția socială a familiei și de orice i-ar fi putut aduce prejudicii – se ridică din jilț, fără un cuvânt, în semn de adâncă dezaprobare, decisă să asigure neîntârziat prioritatea fiicei sale la grațiile ușuraticului ofițer.

Apropiindu-se de nepotul său, se opri în fața lui, ținându-l cu privirea.

— Domnule Darcy, i se adresă ea, îți mulțumesc pentru primirea călduroasă făcută vărului soțului meu. Probabil nu-ți mai amintești că l-ai cunoscut la Rosings pe când era copil. Iată-l acum flăcău de nădejde, deși aproape lipsit de grija și afecțiunea unor părinți. La fel ca dumneata, și el a rămas orfan încă de la o vârstă fragedă. Totuși, suferința lui a fost eroică. Abia de curând s-a întors în țară, după grele bătălii navale date în Mediterana. Mă onorează atenția pe care i-o acordă scumpei mele Anne și, deși îndrăznesc să spun că averea lui nu mai e aceeași ca pe vremea când îi trăiau

părinții, totuși rămâne destul de acceptabilă! În plus, te asigur că Anne e încântată să-i răspundă la avansuri.

Caroline Bingley se apropiase, neputându-și stăpâni curiozitatea. După ce asistă la întreaga scenă, se grăbi să se adreseze domnului Darcy:

— Cum, domnule, dar vărul lui lady Catherine nu-i rudă cu familia Heywood din Northumberland, vechi prieteni cu alde Bingley? Trebuie neapărat să mi-l prezentați și mie! Avem o groază de lucruri să ne spunem.

De îndată ce căpitanul o abandonează pe Georgiana în brațele unuia din numeroșii ei admiratori, Darcy îl cheamă ca să-l prezinte rudei sale nou descoperite.

Domnișoara Bingley își exprimă uluirea pentru faptul că nu se cunoscuseră până atunci. Fără îndoială că toți oamenii de familie bună *trebuiau* să se întâlnească undeva: în Hereford – ținutul de baștină al căpitanului, în Derbyshire, la Londra sau la Bath.

Heywood îi explică pe un ton abătut că, din păcate, el își petrecuse anii tinereții mai curând pe mare decât în înalta societate. Cu toate acestea – se grăbi el s-o asigure – avea de gând să compenseze îndelungata sa absență căutând compania unor ființe deosebite, ca cea cu care se întreținea acum.

Caroline se îmbujoră, însă își recăpătă stăpânirea de sine exact la timp pentru a-i sugera că în ținut existau destule distracții pentru un om de cultura și sensibilitatea căpitanului. Amândoi căzură de acord ca el să vină a doua zi la Pelham Hall, ca să facă împreună o excursie.

Câteva clipe mai târziu apăru și lady Catherine, pornită să-și recupereze marinarul.

Frumosul ofițer îi aruncă o privire languroasă domnișoarei Bingley, după care o conduse, galant, pe verișoara Anne pe ringul de dans, unde amândoi începură să se miște în cadența unei muzici populare. Întreaga asistență se declară de acord că manierele sale erau ireproșabile.

9

În dimineața următoare, Georgiana porni să-și facă obișnuita plimbare prin parcul de la Pemberley. Cum îi plăcea grozav să colinde pe domeniu, căuta adeseori compania cumnatei sale, de când aceasta sosise la conac. Amândouă se bucurau la fel de mult de aceste mici excursii, în care niciuna nu simțea nevoia unei conversații. Natura se arăta atât de darnică, încât orice cuvânt părea o profanare. Deși tăcute, plimbările lor se desfășurau într-o atmosferă de caldă afecțiune.

Și totuși, astăzi Georgiana preferase singurătatea. Întâmplările serii precedente o tulburaseră într-atât, încât simțea nevoia să rămână singură cu gândurile ei. Ea, care hotărâse să nu se mai lase impresionată de un bărbat, constată că nu-și putea scoate din minte chipul căpitanului Thomas Heywood.

De multă vreme se mândrea cu faptul că rezistă farmecelor tinerilor Stanton, sau ale celui mai mare dintre frații Middleton – ori chiar ale lui Richard Brook. Însă căpitanul o luase prin surprindere. Apariția lui neașteptată, înfățișarea romantică, aventurile prin care trecuse și suferințele îndelungate – tot ce era legat de el îi înflăcărase imaginația. Iar când îi recitase din versurile lordului Byron, avusese brusc intuiția primejdiei, așa cum nu i se mai întâmplase de multă vreme. Cât putea fi de

schimbătoare! Nu cumva indiferența ei se dovedea o simplă iluzie?

Aerul proaspăt al primăverii îi colora ușor obrazul, în timp ce pășea de-a lungul aleilor presărate cu prundiș sau printre tufe, urcând colina și traversând crânguri și poieni. Foarte curând, frumusețea dimineții și propria-i tinerețe o ajutară să-și recapete buna dispoziție, așa că Georgiana porni în căutarea mlădițelor timpurii, care abia începeau să prindă viață. Atentă la vegetația înconjurătoare, auzi brusc un foșnet în tufele din spate. Se răsuci pe călcâie, să vadă dacă era vorba de un om sau un animal și, spre surprinderea ei, dădu cu ochii de silueta unui tânăr.

Înalt, după toate aparențele un gentleman, tânărul păru și el mirat de întâlnire. Totuși, își veni repede în fire, adresându-se Georgianeii cu cea mai desăvârșită politețe:

— Iertați-mă că vă deranjez. Nu mă așteptam să vă găsesc aici atât de dimineață.

Georgiana făcu ochii mari. Un străin la Pemberley, și încă unul care o aborda cu atâta familiaritate!

— Sunteți în avantaj, domnule! răspunse ea cu răceală. Nu-mi amintesc să fi avut plăcerea de-a ne cunoaște personal.

Tânărul izbucni în râs.

— Câtă candoare, domnișoară Darcy! exclamă el. Dar nici măcar nu mă pot supăra că m-ați uitat. Aseară am numărat în jurul dumneavoastră nu mai puțin de șase admiratori. Să știți, însă, că v-am fost prezentat. Și chiar de domnul Darcy. Numele meu e James Leigh-Cooper.

Georgianeii îi venea să intre în pământ de rușine. Acum își amintea perfect. Studiind chipul inteligent al arhitectului, se întrebă cum fusese posibil să-l uite atât

de repede. Altădată, o asemenea abatere de la regulile politetii ar fi făcut-o să se simtă cumplit de stânjenită. Dar ceea ce o tulbura profund acum erau siguranța de sine și înfățișarea extrem de atrăgătoare ale tânărului.

— Vă asigur, domnule Leigh-Cooper, că n-a fost în intenția mea să vă jignesc, se scuza Georgiana. Aseară mi-au trecut prin fața ochilor multe chipuri.

— Nu-i de mirare, răspunse el, înclinându-se ușor. Am remarcat și eu că toate privirile se îndreptau către dumneavoastră. Pe urmă, priveliștea mi s-a părut mult prea frumoasă ca s-o stric cu prezența mea. Deși consider că farmececele mele dau rezultat în multe ocazii, totuși n-am cutezat să mă înfrunt cu cineva a cărui artilerie îl include pe însuși lordul Byron.

Pe Georgiana o amuza tonul lui ușor ironic. Vasăzică, și arhitectul observase avansurile pe care i le făcuse căpitanul!

— Vă referiți, probabil, la căpitanul Thomas Heywood. Nu-i așa că recită minunat?

— Adevărat, încuviință tânărul. Atât de minunat încât aproape nici nu bagi de seamă că versurile se adresează unei femei brunete, în timp ce dumneavoastră, domnișoară, sunteți blondă ca o rază de soare.

Ea se înroși auzind complimentul. Ce îndrăzneală din partea acestui străin să-l contrazică pe căpitanul Heywood – figură eroică și, în același timp, văr prin alianță cu lady Catherine! Auzi colo tupeu, să găsească nod în papură chiar versurilor scrise de lord Byron! Fu cât pe ce să-l întrebe cum de găsise el răgazul să citească versuri, când căpitanul își slujise țara – dar se stăpâni și schimbă subiectul, aducând vorba despre Pemberley.

— Fratele meu are încredere deplină în dumneavoastră, domnule Leigh-Cooper, zise ea. Vă consideră

unul din puținii artiști din Anglia capabili să se ocupe de domeniul la care ține atât de mult.

Simțind că tonul ei devenise mai îngăduitor, tânărul zâmbi, apoi răspunse cu seriozitate:

— Vă asigur că mă străduiesc să nu-l dezamănesc. Iar pe dumneavoastră, domnișoară Darcy, v-aș ruga să nu vă temeți c-aș putea știrbi ceva din grația și frumusețea domeniului Pemberley. Îmi permiteți să vă explic mai pe larg?

Îi oferi brațul, iar Georgiana i-l acceptă, prea surprinsă ca să-l mai refuze. Arhitectul o conduse pe aleea de la miazăzi, traversând pajiștea care ducea spre râu și unde se găsea un dâmb de unde amândoi puteau contempla priveliștea. Se opriră aici, plimbându-și privirea admirativ peste întreg domeniul.

— Iată – zise el, întinzând brațul – acesta este Pemberley! Vedeți ce piatră frumoasă și ce minunat se profilează pe verdele pădurii? Așa vreau să rămână. Cum spunea Alexander Pope trebuie păstrat „spiritul locului”. Unii țin morțiș să-și decoreze casele fără nicio legătură cu stilul lor original sau cu natura înconjurătoare. Eu, însă, mă voi strădui să mențin Pemberley așa cum este.

Conversația continuă pe aceeași temă, cu comentarii aduse la adresa influenței italiene în construcția marilor vile a căror înfățișare se potrivea, desigur, cu plaiurile Lombardiei, nu și cu gardurile vii tipic englezești.

— Eu unul nu pretind c-aș fi adeptul unei școli anume, încheie tânărul, însă încerc s-aleg ce-i mai frumos în fiecare stil, îngemănând grandoarea unui palat cu farmecul peisajului natural. Vedeți, un simplu pod construit acolo, și priveliștea dinspre sud s-ar deschide mai frumos ca niciodată. Abia atunci veți putea admira conacul în toată măreția lui, fără niciun adaos artificial.

În glasul lui se ghicea o pasiune autentică. Aproape uitase că se afla în prezența Georgiane. Tânăra domnișoară era profund mișcată de cele auzite. Ascultându-l cum vorbea, descoperea o nouă înfățișare a conacului Pemberley, pe care n-o cunoscuse niciodată. Așadar, începu să-l privească și pe arhitect cu alți ochi.

10

Întorcându-se spre casă, cei doi tineri o zăriră îndreptându-se spre ei pe doamna Darcy, însoțită de un bărbat în uniformă elegantă de marină. Georgiana, care, ascultându-l pe arhitect, nici nu-și dăduse seama cum trece timpul, deveni brusc conștientă că nu se cuvenea să fi zăbovit atât de mult lângă el. O fată tânără, plimbându-se singură cu un străin! Brusc, se simți nespus de stânjenită.

O bucura faptul că ofițerul venise s-o caute în grădină, dar s-o găsească astfel, cu părul răvășit de vânt, și în compania unui alt bărbat era o întâmplare cât se poate de nefericită.

Într-adevăr, căpitanul se prezentase la conac dis-de-dimineată, declarându-i doamnei Darcy că-i fusese peste puteri să stea departe de cele două frumuseți de la Pemberley. Aflând de la Elizabeth că Georgiana ieșise să-și facă plimbarea de dimineață, insistase s-o aștepte în salon. Cum doamna Darcy îl asigurase că tânăra ei cumnată se va întoarce în curând, petrecuseră împreună cam un ceas, într-o conversație agreeabilă. Dar fiindcă Georgiana tot nu apărea, iar căpitanul Heywood trebuia să meargă la o întâlnire (deși nu se grăbea să-și ia rămas-bun), Elizabeth îi propuse să pornească amândoi în căutarea ei.

În pofida salutului său însuflețit, era limpede că Thomas Heywood începuse să-și cam piardă răbdarea.

— Scumpă domnișoară Darcy! exclamă el. Ce plăcere să te revăd și ce culoare frumoasă și sănătoasă ai prins în obraji! Zău că merita să te aștept o oră, dacă nu chiar mai mult!

Georgiana nu găsea cuvinte să-i răspundă. Ce ghinion să-l întâlnească tocmai acum!

Remarcând încurcătura tinerei sale prietene, doamna Darcy se grăbi să facă prezentările, explicându-i căpitanului că domnul Leigh-Cooper fusese angajat pentru a renova conacul Pemberley.

— Ne socotim extrem de norocoși să-l avem printre noi pe acest domn, despre ale cărui realizări la Hardwycke Hall cu siguranță c-ai auzit și dumneata, încheie Elizabeth.

— Frumosul Hardwycke Hall! murmură nostalgic căpitanul. Mi-l amintesc încă din copilărie. Ce meserie nobilă e aceea de arhitect! Și ce ocazie minunată să lucreți la Pemberley! Dimensiunile conacului îngăduie tot felul de amenajări moderne. Ce prilej extraordinar pentru un tânăr ambițios! Fără îndoială că aveți în plan și o menajerie de păsări.

Oarecum surprins, Leigh-Cooper îi răspunse că nici nu-i trecuse prin cap așa ceva.

— Cum! se miră căpitanul. Nu vreți o menajerie de păsări? Păi bine, dragă prietene, lady Jennings are vrăbii de Java, sturzi și privighetori – ca să nu mai pomenesc de celelalte păsări. Toată Londra nu vorbește decât despre asta. Nu se poate să nu fii în pas cu moda.

După ce-l ascultă cu atenție – deși destul de rezervat – Leigh-Cooper îi explică răbdător că pe domeniul

Pemberley el unul nu vedea niciun loc potrivit pentru construirea unei menajerii.

Însă căpitanul nu se dădu bătut cu una-cu două.

— Cum, domnul meu! insistă el. Dar sunt convins că un artist ca dumneata poate găsi nu unul, ci o duzină de locuri – numai să vrei să le cauți.

— Poate că, totuși, domeniul Pemberley ar arăta cu mult mai bine de-ar încăpea pe mâna dumneavoastră... murmură de-abia șoptit arhitectul.

Auzindu-l, Georgiana simți un val de simpatie pentru căpitan. În aceeași clipă, admirația pentru Leigh-Cooper i se topi ca prin farmec. Iată că individul își dădea, în sfârșit, arama pe față! Nu era decât un arhitect țâfnos. Ce-i venise să arate atâta dispreț față de un om de două ori mai priceput ca el? Și culmea! Căpitanul Heywood îi mai găsisese și împreună!

Căpitanul, însă, socoti mai înțelept să se prefacă a nu-l fi auzit, așa încât răspunse cu galanterie:

— Sunt convins că puteți face minuni.

Apoi, întorcându-se spre Georgiana, adăugă:

— Ce încântare să pot vedea din nou un chip de englezoaică! Mulți slăvesc în cântece frumusețile Italiei și Spaniei, dar – după mine – nimic nu se compară cu obrazul trandafiriu al fetelor din Anglia.

Și, fără alte comentarii, o conduse înapoi către conac.

Doamna Darcy, care rămăsese împreună cu Leigh-Cooper, încercă să dreagă situația.

— Domnul Darcy și cu mine am avut deja plăcerea să vă admirăm reușitele artistice, zise ea, pornind spre casă alături de tânărul arhitect. Când am vizitat-o pe lady Hardwycke, cu mai puțin de două luni în urmă, am rămas uluiți de ce-ați realizat acolo. Eu nu mai fusesem la Hardwycke Hall, însă domnul Darcy m-a asigurat că

noul aspect al clădirii întrecea toate așteptările. Mi-a plăcut mai ales cum ați aranjat biblioteca. După părerea mea, cărțile – la fel ca și cei mai buni prieteni – merită cea mai frumoasă încăpere din întreaga casă – ori exact asta ați făcut și dumneavoastră.

— Vă felicit pentru bunul-gust, doamnă! zâmbi arhitectul, măgulit de complimentele lui Elizabeth. Mulți au lăudat strălucirea galeriei de portrete sau măreția scării principale. Deși puțină lume remarcă acest lucru, totuși eu prefer încăperile cu decorație mai simplă.

Din tonul sigur pe sine al arhitectului, Elizabeth înțelese că tânărul nu părea să sufere de un exces de modestie. Totuși, înclina să-i ierte această slăbiciune omenească, întrucât nu numai că era extraordinar de talentat, dar o indusese și pe ea între puținele persoane cu discernământ pe care le cunoscuse.

— Înseamnă că avem aceleași gusturi, zise ea. Atât eu cât și domnul Darcy nutrim convingerea că munca depusă de dumneavoastră aici, la Pemberley, va fi cu totul altfel decât majoritatea lucrărilor de renovare, care „înfrumusețează” o clădire până la limita suportabilului.

Amândoi își continuară drumul, discutând cu însuflețire despre nerozia dorinței de-a moderniza cu orice preț. Captivat de subiect, Leigh-Cooper își aminti de una din comenzile sale cele mai recente.

— Nici n-o să vă vină să credeți, spuse el, dar de curând am refuzat o doamnă, al cărei nume sunt convins că-l cunoașteți. Dumneaei dorea să-i construiesc o... locuință pentru tigrul pe care-l creștea pe lângă casă – primit în dar de la soțul ei, aflat în India, la Rangoon!

— Ba să știți că vă cred! râse Elizabeth. De-aș fi bărbatul unei asemenea femei, zău c-aș face tot posibilul să rămân în India!

— Ce norocoși sunt cei ce vor să țină pas cu moda! oftă arhitectul. Cât de repede uită de limitele bunului-simț! Moda care-i influențează devine astfel din ce în ce mai bizară și mai scandaloasă. După cum ați aflat, în Londra sunt la mare preț menajeriile de păsări. Ai zice că Anglia duce așa mare lipsă de păsări încât a ajuns să le importe din Virginia sau Java!

Cum ajunseseră aproape de intrare, Elizabeth se strădui să-și ascundă surâsul amuzat. În sinea ei își spuse că, în ciuda sincerității sale oarecum brutale, totuși Leigh-Cooper era un tânăr demn de toată lauda. Mai mult chiar, își dădea seama că începea să-l placă.

Partea a doua

11

Între timp, căpitanul Heywood, care pornise înainte cu Georgiana, profită de ocazie și începu să-și ridice în slăvi norocul de-a se afla într-o companie atât de plăcută – sau, mai pe scurt, că se găsea la brațul unei domnișoare încântătoare. După această declarație începu să-și amintească de balul dat cu o seară înainte, repetând iar și iar ce minunat petrecuse acolo.

— De felul meu, sunt cam ursuz! adăugă căpitanul. Mărturisesc că-s mai obișnuit cu furtunile de pe mare decât cu conversația de salon. Dar teama mea la gândul că voi întâlni o societate așa aleasă s-a risipit îndată, grație primirii călduroase făcute de doamna Darcy și, desigur, de către dumneavoastră – încheie tânărul, cu o plecăciune.

Măgulită, Georgiana nu putea decât să se îmbujoreze de plăcere.

— Atunci mi-am dat seama, continuă căpitanul, că am lipsit prea mult din scumpa noastră Anglie. Oh, domnișoară Darcy, privește acești stejari bătrâni... sau mestecenii cei delicați... și plânge-mă pentru îndelungatul meu exil. Câtă splendoare e la Pemberley!

Și-i surâse fetei cu atâta grație, încât ea trebui să-și adune tot curajul ca să-i răspundă:

— Sosirea dumneavoastră la bal m-a luat prin surprindere, îndrăzni ea. Nu știam că în familia mătușii mele există cineva care-a luptat pentru țară.

Încântat, ofițerul renunță să mai spună altceva, în schimb, se aplecă puțin spre Georgiana. În aceeași clipă, însă, amândoi observară că Elizabeth și Leigh-Cooper se apropiau, astfel încât căpitanul se trase repede înapoi.

— Ce dimineață minunată! exclamă el entuziasmat. Apoi, schimbând brusc tonul:

— Păcat că nu pot să rămân mai mult la Pemberley!

Oarecum surprinsă, doamna Darcy insistă totuși să-i ofere ceva de băut înainte de plecare, însă el refuză politicos. Era convins că ospitalitatea gazdelor de la Pemberley n-avea egal, iar mesele servite aici erau faimoase în tot ținutul Midlands. Numai că el și-așa întârziase mai mult decât se cuvenea. Așadar, furișând o privire spre Georgiana, se îndepărtă cu pași mari.

— Ce grăbit e căpitanul! remarcă Elizabeth, văzându-l cum se îndreptă spre grajduri. Însă, măcar într-o privință, are perfectă dreptate: ne bucurăm de o dimineață minunată. Aerul de primăvară e atât de proaspăt! Ce-ar fi totuși să mergem la masă, unde ne așteaptă friptură rece și prăjituri? Sper că ne veți face plăcerea de-a fi invitatul nostru, domnule Leigh-Cooper.

Tânărul acceptă cu mare plăcere. Plimbarea de dimineață fusese îndelungată, așa că o gustare i-ar fi prins bine înainte de a-și relua îndeletnicirile.

Elizabeth se arată grozav de încântată. În dimineața aceea, doamna Hedges pregătise o plăcintă cu carne de porumbel și, cu siguranță, arhitectul îl familiarizase deja cu noul mod în care se servea gustarea în aristocrație. Așadar, n-avea rost să mai zăbovească.

Râzând, domnul Leigh-Cooper își urmă gazda în sufragerie.

Georgiana de-abia își mai stăpânea furia. Așteptase cu nerăbdare să discute între patru ochi cu Elizabeth. Punea mare preț pe părerile cumnatei ei. Acum, după plimbare, Georgiana își ordonase gândurile, recăpătându-și un calm de invidiat.

Cât de inteligentă ar fi considerat-o căpitanul! Cât devenise de prudentă și ce puțin îi păsa de avansurile tânărului ofițer!

Dar domnul Leigh-Cooper stricase totul. Întâlnirea din grădină întrerupsese meditația singuratică a Georgiane. Purtarea arhitectului față de căpitanul Heywood fusese de-a dreptul obraznică. Și iată că din nou se amesteca unde nu-i fierbe oala – de astă dată la invitația doamnei Darcy. Georgiane aproape că-i venea să plângă.

În drum spre sufragerie le ieși în cale doamna Reynolds, cu o scrisoare sosită de la Longbourn. Elizabeth o luă, temându-se să nu conțină cine știe ce vești proaste. Deși nu făcuseră nimănui confidențe, atât Jane cât și ea se văzuseră puse într-o situație neplăcută datorită absenței mamei de la petrecerea din ajun. Amândouă surorile se obișnuiseră de multă vreme cu capriciile doamnei Bennet. Dar dacă mama nu venise la bal la Pemberley, atunci însemna că era cu adevărat bolnavă.

Cuprinsă de o adâncă neliniște, nu se putu abține să nu citească scrisoarea chiar atunci. Cerându-și scuze de la ceilalți, sub pretextul că primise un mesaj urgent, îi îndemnă să se așeze la masă fără ea, fiind convinsă că domnișoara Darcy va face oficiile de gazdă. Lăsând-o astfel pe biata Georgiana să se descurce cum o ști, Elizabeth se grăbi să se retragă în apartamentul său.

12

Salonul în care Georgiana își condusesese oaspetele era una dintre cele mai frumoase încăperi ale conacului. Lumina dimineții pătrundea pe fereastra dinspre nord, punând în valoare mobilierul și tapițeria. În depărtare se zărea pajiștea cu castani spanioli, iar dealurile împădurite începeau să prindă culoarea primăverii. Niciun ungher al salonului nu rămăsese ascuns în întuneric. Totul era o încântare pentru ochi.

Și totuși, domnișoara Darcy era atât de iritată încât rămânea indiferentă la frumusețea încăperii și-a luminii care-o învăluia. Iată că din nou se găsea singură cu tânărul acesta plin de ciudățenii, care acum se sprijinea dezinvolt de șemineul înalt, din piatră. În absența lui Elizabeth, trebuia să se mulțumească numai cu compania lui, și încă străduindu-se să pară cât mai politicoasă.

Prima ei grijă fu să ceară să li se aducă ceva de băut, îndatorire de care se achită cu mare grabă. Când servitorii plecară la treburile lor, Georgiana îl întrebă pe domnul Leigh-Cooper dacă nu-i era prea cald, iar el răspunse că se simțea cum nu se poate mai bine. În clipa următoare se așternu tăcerea.

Georgiana îl așteptă să spargă gheața, însă el se mulțumi s-o privească fără un cuvânt – până când liniștea păru să-i înghită cu totul.

Într-un târziu, gândind că măcar unul dintre ei trebuia să aducă în discuție un subiect – fie el cât de banal –, Georgiana recurse la cea mai elementară axiomă a tinerelor cu educație aleasă, și anume că toți cei din lumea bună se înrudesesc între ei.

— Domnule Leigh-Cooper, începu ea, se întâmplă cumva să fiți rudă cu familia Leigh din Devonshire? Domnul George Leigh – pe care am avut plăcerea să-l cunosc personal – e bun prieten cu nașul nostru, sir Geoffrey Portland.

— Mă mir că mă întrebați așa ceva, veni răspunsul. Leigh e un nume destul de comun. *Se prea poate* ca familiile noastre să fie înrudite, dar nu înțeleg de ce v-ați și grăbit să faceți această presupunere.

Fără voia ei, Georgiana se simți deranjată de tonul arhitectului.

— Pentru că, replică fata, dacă *dumneavoastră* v-ați trage din acea familie, cu siguranță i-ați cunoaște și celelalte legături de rudenie. Domnul Leigh e văr primar cu însuși ducele de Norfolk.

— Serios? se miră arhitectul. Vasăzică dumneavoastră credeți că orice persoană de excepție se înrudește cu aristocrația? Regret să vă dezamănesc, stimată domnișoară Darcy, însă familia *mea* face excepție de la această regulă. Până în prezent, din câte știu, nu avem printre noi nici măcar un singur baronet sau viconte – deși ne socotim la fel de respectabili ca mulți alții, dacă nu chiar deasupra lor.

Georgiana rămase fără replică. Înfumurarea domnului Leigh-Cooper depășea orice limită. Și când te gândești că arhitectul – deși excepțional de talentat – nu avea niciun fel de relații în înalta societate! Fără îndoială că era un om deosebit, dar – în același timp – încăpățânat și mult prea sigur pe sine. Totuși, când

admiraseră împreună Pemberley, gândiseră la unison. Ce păcat că nu era de viță nobilă!

Din fericire, apărură slujitorii, aducând băutură și gustări. James Leigh-Cooper se servi din toate, fără ca discuția precedentă să-i fi stricat câtuși de puțin pofta de mâncare. După părerea lui, nu spusese nimic nelalocul său. Georgiana îl urmări, surprinsă, cum golea farfurie după farfurie. La urma urmei, nu era chiar atât de mândru încât să disprețuiască satisfacția unei mese bune.

13

In ochii celor mai mulți, scrisoarea sosită din Longbourn n-ar fi trezit alt sentiment decât o profundă ușurare.

Mesajul cuprindea cele mai bune urări ale doamnei Bennet către scumpa ei Lizzy, precum și presupuneri legate de frumusețea balului, rochia scumpei sale fiice și cuceritorul fel de a fi al lui Fitzwilliam. În încheiere, mama îi dorea multă sănătate, amintindu-i intenția de-a veni în Derbyshire în următoarele două săptămâni. Oricine ar fi primit o astfel de înștiințare n-ar fi putut să nu se simtă în culmea încântării.

Nu și Elizabeth care, cunoscând prea bine scrisul dezordonat al mamei sale, ghicea în el o agitație pe care alții n-ar fi remarcat-o. Hotărârea neașteptată a soților Bennet de-a se alătura celor patru fiice ale lor, precum și aluzia mamei la unele dificultăți financiare din ultimele săptămâni semnalau o grabă care dezmințea tonul nonșalant al întregii misive. În pofida faptului că doamna Bennet trecea sub tăcere motivul neliniștilor sale, Elizabeth fu cuprinsă de sumbre presimțiri. La urma urmei, nu trecuse mult de când indiscreția Lydiei aproape ruinase reputația familiei. Doamna Darcy își amintea prea bine disperarea acelor zile și se temea grozav să nu aibă iar necazuri.

Totuși, îndatoririle de stăpână a conacului Pemberley nu-i îngăduiau luxul de a-și face griji premature. Alungându-și gândurile negre, se grăbi să meargă în salon.

Aici îi găsi pe cei doi tineri, așezați lângă platourile aproape goale și discutând cu însuflețire. Georgiana era veselă și îmbujorată, arătându-se extrem de prietenoasă. Cu toate acestea, cu numai câteva minute în urmă păruse că nu-l prea agreea pe arhitect. Cum era posibil ca antipatia ei la adresa tânărului să fi dispărut atât de repede? Cu un bărbat că James Leigh-Cooper, lucrul era perfect posibil. Omul acesta avea un fel de-a fi cuceritor și știa să vorbească minunat despre pasiunile sale.

Însă atunci când se apropie ca să participe la conversație, situația i se prezentă într-o lumină cu totul nouă.

— Sunt convins, domnișoară Darcy, că nu puteți pune atât preț pe modă încât să renunțați la propriile dumneavoastră gusturi, numai ca să-i satisfaceți toanele!

Indignată, Georgiana vru să-i răspundă, însă zărindu-și cumnata în prag, se răzgândi și tăcu. Amândoi tinerii se ridicară, iar domnișoara Georgiana o invită pe Elizabeth să ia loc la masă.

James Leigh-Cooper nu renunțase, însă, la dispută, așa că se întoarse către doamna Darcy.

— Mă bizui pe bunul dumneavoastră simț, doamnă! zise el. Domnișoara și cu mine avem păreri diferite în ce privește autenticul bun-gust și capriciile trecătoare ale modei. Ați accepta să fiți atât de bună și să ne spuneți care e opinia dumneavoastră?

— Nici gând! zâmbi Elizabeth. Nu doresc pentru nimic în lume să fiu arbitru unei astfel de dispute – mai

ales că vorbele dumneavoastră arată limpede de care parte înclinați balanța.

— Ați ghicit, se înclină tânărul. Speram că voi fi în stare să prezint ambele puncte de vedere cu oarecare imparțialitate. Însă micile mele slăbiciuni n-au nicio șansă în fața unei inteligențe ca a dumneavoastră,

— Nu vă faceți griji! îl liniști Elizabeth, începând să râdă de-a binelea. Șiretlicurile sunt arme tipic femeiești și nu s-ar potrivi unui bărbat dârz ca dumneavoastră.

Georgiana urmărea discuția cu ochii mari de uimire. Cum! Omul acesta putea să fie și galant? Știa să și glumească? În prezența cumnatei ei, arhitectul părea că se simte în largul său. Câtă deosebire față de felul cum vorbea cu ea! Ce ton tranșant, ce atitudine categorică adopta în conversațiile lor! Oare de ce?

— După părerea mea, domnul Leigh-Cooper n-ar trebui să-și facă griji în ce privește „arsenalul”¹¹ său de șiretlicuri, spuse Georgiana. Eu cred că, în general, se arată neobișnuit de sincer și direct... aproape că nu-i pasă dacă pe alții îi rănește!

— Candoarea mea – răspunse arhitectul, adresându-i un zâmbet – mi-a fost întotdeauna de mare folos. Totuși, buna-cuviință mă împiedică să-i dau frâu liber și să remarc, de pildă, efectul unei discuții aprinse asupra tenului unei tinere domnișoare.

Spre rușinea ei, Georgiana simți că se înroșește și mai tare. Întorcându-se către cumnata sa, o văzu râzând cu poftă. Cum Elizabeth nu-i observase încurcătura, nici vorbă să-i întindă o mână de ajutor. Hotărât lucru, prezența tânărului arhitect avea asupra Georgiane o influență din cale-afară de tulburătoare.

Jane își primise corespondența de la Longbourn cu aceleași sentimente ca și sora sa. Și ea ghicise înscrisul mamei mai mult decât o simplă exprimare dezlânată. Jane era sigură că se întâmplase ceva rău.

Cum, însă, soțul ei nu-i împărtășea tulburarea, Jane se hotărî ca, de dragul lui, să nu-și trădeze temerile. Deși admira fără rezerve optimismul altora, totuși această trăsătură îi lipsea cu desăvârșire. Crescând în ironiile usturătoare ale tatălui și alături de o soră ca Elizabeth, neîndurătoare față de vanitatea omenească, Jane căpătase o capacitate de înțelegere mai mare decât i-ar fi permis în mod normal poziția ei socială. Totuși, delicatețea o împiedicase adeseori să spună ce gândea. În anii copilăriei, fusese martoră – mai mult decât oricare alta din surori – la consecințele nefaste ale unui mariaj între doi oameni nepotrivți ca intelect. Prin urmare, luase hotărârea de-a evita cu orice preț o greșeală asemănătoare. Uneori era tentat să-i arate lui Bingley slăbiciunile uneia sau alteia dintre cunoștințele lor, însă de fiecare dată reușea să se stăpânească, ferindu-se să pară mai deșteaptă decât soțul ei.

Cu toate acestea, trebuia să admită că sosirea părinților ei era cea mai plăcută veste pe care o primise de la vizita bătrânei mame a domnului Hurst, cu puțin înainte de ziua Sfântului Martin. Îi mai rămânea acum

să împărtășească fericita noutate vecinilor și prietenilor ei, după care să se îngrijească să îngrașe trei – ba nu, chiar patru – găini, în așteptarea musafirilor.

— Ceea ce mă bucură în primul rând, zise Bingley, e că părinții tăi au hotărât să stea cu noi, și nu la Pemberley. Și asta, deși știau că avem deja în ospetie pe surorile mele și-ale tale. Ah, scumpa mea Jane, vezi și tu cât suntem de solicitați!

— Așa mi-ar plăcea și mie să cred, răspunse soția lui. Totuși, mă încearcă bănuiala că alegerea lor ține mai puțin de recunoașterea meritelor noastre de gazde, cât de teama de-a se duce la Pemberley. Poate ți-ai aduci aminte că ultima oară când a locuit acolo, mama ajunsese pur și simplu să-i fie frică de stăpânul casei!

— Mda, știu și eu că amicul meu Darcy lasă uneori o astfel de impresie asupra celorlalți, încuviință Bingley. Pe de altă parte, însă, îl cunosc a fi un om amabil și curtenitor. Mărturisesc că nu mă așteptam s-o înfrunte pe doamna Bennet, pe care eu unul o consideram a fi greu de înlănțuit.

— Ei bine – zise Jane – aici, la Pelham, va fi scutită de situații penibile ca cele de atunci. Dumneata, domnule Bingley, ești omul cel mai blând de pe pământ.

— Iar dumneata, femeia cu inima cea mai bună și mai generoasă! declară el, înflăcărat. Ah, scumpa mea, ce vești! Ce vești! Abia aștept să le comunic lui Louise și lui Carolin.

Lesne de înțeles că celor doi soți iubitori le rămâneau multe de făcut pentru a-și întâmpina vizitatorii, găzduindu-i cu tot confortul. Jane trebuia să se ocupe de bucătărie și de casă, în timpe ce Charles avea să treacă pe la toți vecinii, spre a le împărtăși vestea cea bună.

Doamna Bingley și doamna Randall căzură imediat de acord că sarcina acesteia din urmă nu era dintre

cele mai ușoare. Menajera trebuia să se ocupe de supa cremă, de plăcintele cu porumbei; fără a uita să guste berea de ghimbir, să fiarbă bine untul negru și să pregătească prăjituri cu prune sau cu alte fructe, checuri, cornulețe și jeleuri. Credincioasa doamnă Randall își exprimă îndoielile cu privire la carnea de vânat și de porc care rămăsese. Doamna Bingley se plânse că era încă prea devreme pentru miel.

Charles Bingley, care-și încheiase redingota, gata de plecare, fu nevoit să mai întârzie puțin în compania surorilor sale, abia întoarse dintr-o excursie prin împrejurimi. Felul de-a fi al lui Caroline se dovedi neobișnuit de amical. Astăzi dădea dovadă de o însuflețire și o căldură sufletească pe care fratele său nu prea avusese ocazia s-o întâlnească. Era limpede că fata avea chef de conversație. De altfel, nici nu coborâse bine scara, că ea îi și adresează cuvântul:

— Ah, frate dragă, parcul tău e o adevărată încântare! Nu mă mai satur să mă plimb prin el. Și câte minuni ale naturii: pădurea de conifere... tufele de flori... Tocmai am discutat pe această temă cu cineva din grupul nostru – un bărbat cu un ascuțit simț al observației, cu gusturi alese și cunoscător într-ale modei – care a avut amabilitatea de-a puncta câteva neajunsuri ce se cer îndreptate. Charles, ceea ce-ți lipsește la Pelham e metoda. Dacă vrei să fii respectat ca stăpân al proprietății Pelham Hall, trebuie neapărat să tai pădurea și pâlcul de copaci de lângă grajduri. E nevoie ca pajiștea să fie mai bine îngrijită și copacii plantați mai simetric. Dragă frate, cuvântul-cheie e precizia – așa ne învață un cunoscător. Precizia e principalul criteriu după care se călăuzește cine vrea să fie în pas cu moda.

Charles se simți măgulit de interesul arătat de sora sa – chiar dacă nu pricepuse mare lucru din discursul

ei. Deși rareori se abținea să nu-i dea sfaturi lui Charles, referitor atât la casa, cât și la viața lui, totuși niciodată nu-și exprimase o opinie atât de doctă asupra parcului de la Pelham Hall. Cu siguranță că ideile aparțineau altei persoane – probabil cineva care fusese de curând la Londra.

— Cum, scumpa mea Caroline? exclamă el. Vrei să spui, că trebuie să schimbăm marile daruri ale naturii? Fără îndoială că parcul e mai frumos așa cum e. Dragele mele, continuă el plin de însuflețire, să vă spun vestea cea mare! Tocmai am aflat că vom avea privilegiul de-a primi în ospetie pe părinții scumpei mele soții. Cât de curând, în următoarele două săptămâni. Nu-i așa că-i grozav? Va trebui să-i întâmpinăm cu toate onorurile, poate chiar să dăm și noi un bal, aici, la Pelham Hall, ca să-i prezentăm vecinilor. Nu credeți că-i mai bine să ne facem cunoscuți în Derbyshire printr-o petrecere ca-n basme, decât tunzând copacii din grădină?

Doamna Hurst se arată atât de interesată de noutate încât catadicsi să răspundă.

— Să-i prezentăm vecinilor pe domnul și doamna Bennet? Sper că glumești, Charles.

Caroline era amuzată la culme.

— Dragul meu frate, ar fi cazul mai curând să-i ții lângă voi, între patru pereți, și să vă rugați la Dumnezeu să nu afle nimeni c-au călcat pe-aici.

Tocmai atunci își făcu apariția trăsura care le aducea acasă pe Kitty și pe Mary Bennet, după vizita făcută Sophiei Middleton. Deși se cunoscuseră abia cu o seară în urmă, până dimineață se împrieteniseră la cataramă, ajungând chiar și la confidențe. Amândouă surorile intrară în casă ca o vijelie, trăgând-o după ele pe Jane.

— Ah, frate! ciripi Kitty. Ce dimineată încântătoare! Ce bine ne-am distrat cu Sophia și cum am mai râs! Cred că Middleton Hall este ceva mai mare decât Pelham, însă acolo n-au decât două trăsură, iar livada nici nu se compară cu a voastră. Doamne, ce-am mai râs! Jane zice c-o să vină mama și cu tata. Abia aștept să le-o prezint pe Sophia. Ce zici, Mary, nu-i așa că Frank Middleton e un tânăr nespăș de chipeș?

— Unele fete îl consideră astfel, răspunse Mary. Sau poate chiar îl plac destul de mult. Pe mine, însă, nu mă cucerește frumusețea. Mai curând mă atrage intelectul.

Kitty nici nu-i acordă atenție. De altfel, niciodată n-o interesa prea mult ce spunea Mary, mulțumindu-se cu simpla ei prezență, ca ascultător.

— Vai, cum ne-am distrat! Zău că Sophia și cu mine am râs până ne-au dat lacrimile. Să vedeți când a vărsat apă pe livreaua lui Watkin – Doamne, ce urâtenie! În viața mea n-am întâlnit pe cineva așa urât! Am râs atât de tare încât mă mir că nu s-a auzit la Pelham.

Caroline Bingley consideră că îndurase îndeajuns. Așteptă o mică pauză în torentul acesta de vorbe, dar cum nu venea niciuna, o întrerupse pe Kitty fără șovăire.

— Din relatarea ta privind „aventurile” acestei dimineți, înțeleg că vei ști cum să-ți petreci timpul aici, la Pelham Hall! începu ea. Iar dacă vor sosi și părinții, atunci sunt convinsă că niciunul dintre vecinii noștri nu va rata ocazia de a-i cunoaște. De-abia așteptăm să înceapă distracția!

Zicând acestea, se ridică, pornind spre bibliotecă împreună, cu doamna Hurst, pentru a consulta ultimele reviste despre „ameliorarea peisajului”.

15

Jane urmări plecarea celor două surori Bingley cu sentimente amestecate, dar, în primul rând, cu o profundă ușurare. Răceala Louisei, eleganța și indiferența lui Caroline creaseră în salon o atmosferă apăsătoare care se risipise numai odată cu plecarea lor. Din punctul ei de vedere, și-ar fi dorit ca lucrurile să stea cu totul altfel, însă de dragul lui Charles, se prefăcea că nu le bag în seamă. Totuși, nu putea nega realitatea: oriunde se aflau, surorile Bingley răspândeau în jurul lor un suflu de gheață.

Nu apucă, însă, să mediteze prea mult timp la defectele lor și la remarcabila bunăvoință a lui Charles, că în prag se ivi valetul, aducând altă scrisoare, a cărei caligrafie o recunoscuse din prima clipă ca fiind cea a surorii ei, Lydia. Cu sufletul cuprins de neliniște, o deschise și începu să citească:

Brighton, luni, 22 aprilie,

Scumpa mea Jane,

Ce minunat că mama și tata vor veni direct la voi! Sigur că și noi, așa cum spune mama, așteptăm cu nerăbdare să ne alăturăm familiei cu această fericită ocazie. Cum dragul meu Wickham a reușit să-și ia câteva zile libere de la regiment, vizita la Pelham nu ne

pune nicio problemă. Regret că n-am putut sosi mai devreme, pentru bal. Ce grozav ar fi fost să fim cu toții împreună! Mi-e tare dor să te văd și să-ți cunosc casa cea mare și frumoasă. Mama mi-a povestit o mulțime de lucruri despre Pelham Hall și despre superba acoperitură de pat din dormitorul tău. Când o să afle nevasta maiorului Ainsley unde ne ducem, o să crape de invidie. Cât despre Pemberley, unde a copilărit iubitul meu soț, am senzația că deja cunosc acele locuri. Scumpă surioară, abia aștept să sosească sfârșitul săptămânii.

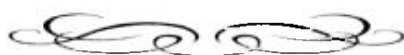
*A ta,
Lydia.*

Această știre de ultimă oră avu darul de-a spori frământările lui Jane. Nu numai că părinții ei urmau să tulbure armonia existentă acum la Pelham Hall, dar vor mai beneficia și de contribuția soților Wickham. Chiar și o ființă generoasă ca Jane tot simțea că i se strânge inima cu gândul la așa o perspectivă! Nu se putea bizui nici pe ajutorul soțului: o fire atât de blândă și răbdătoare ca a lui n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Dacă se punea problema să găsească sprijin, atunci cu siguranță că trebuia să-l caute în altă parte, nu acasă. Chibzui un timp, apoi hotărî să meargă imediat s-o vadă pe Lizzy. Cu mintea ei rațională, Elizabeth știa să aprecieze corect orice situație, aducând o notă de optimism chiar și în circumstanțe atât de dezagreabile ca acestea. Pentru Lizzy, nu existau împrejurări în care să nu găsească și ceva de râs. Lângă ea, Jane spera măcar să facă haz de necaz. Cu cât se gândea mai mult, cu atât se convingea de necesitatea de a-și vedea sora. Nu mai era nicio clipă de pierdut. Trebuia să plece neîntârziat la Pemberley.

Însă nu singură. Vizita la Elizabeth reprezenta ocazia de-a pune în aplicare un plan la care medita de mult. Până în prezent, Kitty și Mary fuseseră scutite de povara răspunderilor familiale. Lăsate de capul lor, se dovediseră greu de stăpânit, bucurându-se de privilegiile ce revin persoanelor în care nu se poate avea încredere. Jane socotea că venise vremea ca cele două surori ale ei să-și bage mințile în cap. Totuși, deși dorea nespus ca ele să se schimbe, nu se simțea în stare să ia această sarcină asupra sa. Dacă cineva putea realiza o astfel de performanță, atunci aceea era Lizzy.

Așadar, decise să le ia pe Kitty și pe Mary în vizită la Pemberley.

16

La două zile după bal, sir Geoffrey se trezi dimineața pradă unui violent atac de gută. Rămase în pat, chinuit de dureri și cât se poate de prost-dispus. Era convins că toată suferința i se trăgea din prea multe distracții. De regulă, ducea o viață liniștită – după părerea sa, cel mai potrivit mod de trai al unui nobil de la țară. Pescuia, vâna, se distra în compania câinilor săi de vânătoare, iar când și când făcea câte o partidă de cărți cu prietenii – cam acestea erau distracțiile de care avea nevoie, și nici nu-i trebuia mai mult.

Pe de altă parte, fiind un naș iubitor și, în primul rând, de dragul Georgiane, îndurase cu stoicism toate avaturile evenimentelor mondene. Dansase cu pupila sa – din datorie și plăcere –, apoi cu lady Catherine și cu Anne. Conversase, mâncase cu poftă, reușind chiar să se arate amabil față de Celia Montague. Într-un cuvânt, își îndeplinise toate obligații impuse de buna-cuviință. Și, simțind pe pielea lui beneficiile unor asemenea strădanii, scoase un geamăt apăsător.

În ultimii zece ani, i se mai întâmplase să sufere din când în când câte un atac de gută. Totuși, de fiecare dată se arăta profund indignat, ca și cum s-ar fi aflat la primul. Guta reprezenta un afront pentru amorul lui propriu. În opinia sa, era o boală care „revenea”, de drept, unor persoane mai în vârstă decât el. Constatarea,

însă, nu-i ameliora câtuși de puțin durerea din picior. Chemându-și valetul, îi ceru să-i aducă un ceai de ciuboțica-cucului, după care acceptă să se lase doftoricit până spre prânz.

Lady Catherine se trezise destul de prost-dispusă, dar aflând de suferința bunului ei prieten, se duse să-l vadă neîntârziat.

— Sunt alături de dumneata, sir Geoffrey! declară ea bătrânului, de cum își făcu apariția în dormitorul lui. Trebuie să-i dai voie lui Sally să-ți prepare un leac celebru, în tot Kentul. Nimeni nu pune la îndoială virtuțile acestui praf, obținut din cochilii de stridie și coji de ou, la care se adaugă două uncii⁴ de săpun. Ai să vezi c-ai să te vindeci cât ai clipi din ochi. Mare noroc c-am adus-o cu mine pe Sally! exclamă ea, sunând clopoțelul ca să-și cheme camerista.

Redus la tăcere datorită situației în care se afla, sir Geoffrey nu găsi puterea de-a se împotrivi bunelor intenții ale milostivei doamne. Se prea poate ca leacul propus de ea să fi fost puternic, însă rămânea de văzut dacă efectul lui era sau nu de preferat bolii în sine. Totuși, îi mulțumi călduros pentru grija arătată, dându-i voie să se așeze la căpătâiul său, în ideea că pălăvrăgeala ei îi mai distrăgea atenția de la durerea care-l fulgera în degetul de la picior.

În plus, subiectul abordat de lady Catherine – propria-i versiune asupra serii petrecute la Pemberley – îl răsplătea pentru strădania din ultimele două zile de-a asigura tot confortul unei femei cu o prezență atât de binefăcătoare.

— Nu-i așa că toată lumea a remarcat-o pe Ann? întrebă lady Catherine.

⁴ Uncie = măsură de greutate, echivalentă cu 28,35 g. (n.t.).

Apoi, fără a mai aștepta răspuns:

— O rochie elegantă ca a ei nu s-a mai pomenit aici, în Derbyshire, de la începutul sezonului – sau, probabil, niciodată. Știi bine, sir Geoffrey, cât sunt de apreciată pentru sinceritatea mea. Nu mă feresc de dumneata și nu pot să-ți ascund că Ann n-a avut nicicând un ten așa frumos. E limpede că toți invitații au văzut în ea cea mai adorabilă făptură de pe pământ. Am fost fericită să constat câți au admirat-o.

Galant – și aflat într-o poziție de inferioritate –, sir Geoffrey nu îndrăzni s-o contrazică.

— Într-adevăr, încuviință el. La Pemberley nu s-a mai pomenit așa un bal încă de pe vremea când trăiau părinții lui Henry.

La drept vorbind, viața mondenă a lui sir Geoffrey nu durase mult, iar fericirea sa conjugală luase sfârșit odată cu plecarea dintre cei vii a scumpei sale lady Arabella.

— Ce frumoase vremuri, lady Catherine! urmă el. Ce bine arătam cu toții și ce maniere alese aveam! Dumneata cu Lewis, eu cu Arabella și, desigur, Fitzwilliam cu Susan! Iar acum, oftă bătrânul, uite c-am rămas numai noi doi, iar eu nici măcar nu mă pot da jos din pat.

Lady Catherine căzu pe gânduri câteva momente, însă nici chiar amintirile din tinerețe nu reușiră s-o abată de la scopul ei imediat, și anume acela de a-i critica pe ceilalți invitați la balul dat cu două zile în urmă. Era unul dintre subiectele ei favorite, întrucât își considera propriile-i păreri ca fiind incontestabile și cu efect terapeutic, oricare ar fi fost persoanele vizate.

— Ai remarcat, prietene, cum s-au dat în spectacol cele mai tinere dintre surorile Bennet? insistă ea. Cu o familie prost-crescută ca a ei, nici nu te poți aștepta la altceva.

Întotdeauna folosea acest pronume cu referire la Elizabeth, refuzând să-i atribuie numele de Darcy.

— De la început le-am observat purtările vulgare, însă fata asta e de-a dreptul scandaloasă. Și cum îi mai făcea ochi dulci tânărului Middleton! Ce ființă lip-sită de bun-simț! Puțin îi păsa de regulile etichetei. Te asigur, sir Geoffrey, că n-ai văzut nici jumătate din cât îi poate pielea. Oare nepotul meu va trebuie să îndure la nesfârșit astfel de umilințe în fața prietenilor săi?

— Scumpă doamnă, i se adresă sir Geoffrey, nu-i cazul să-ți faci griji în privința lui Henry, care rămâne un gentleman conștient de îndatoririle lui. Să nu uităm, lady Catherine, că e atât nepotul dumitale cât și finul meu. Nu mă îndoiesc că știe foarte bine până unde să tolereze astfel de manifestări și că nu va îngădui în casa lui nici un fel de necuviință. Fii convinsă că dacă cineva din familia Bennet l-ar călca pe bățatură, s-ar descotorosi de toți fără prea multă tevatură.

Cu gândul la această plăcută perspectivă, lady Catherine simți cum îi revine buna dispoziție. În clipa următoare, însă, sir Geoffrey se lansă într-un discurs laudativ de prost-gust – dovadă că n-o inclusesese și pe fiica ei, Anne.

— De ce să nu ne bucurăm de felul în care evoluează Georgiana? zise bătrânul, fără să-și dea seama că făcuse o gafă. Ce bine arăta în seara balului! Înaltă, zveltă, cu un corp atât de mlădiu și armonios! Recunoaște că măcar fina mea se comportă într-un mod care o onorează atât pe ea, cât și familia. Pe urmă, cu cât respect a fost înconjurată! Nu-i așa că toți bărbații roiau în jurul ei?

— E drept, nu pot să contest impresia bună pe care a lăsat-o! replică ferm lady Catherine. Cât despre admi-

rația tuturor – aici nu cred c-o aprob. A existat un bărbat cu care nepoată-mea n-ar fi fost cazul să se afișeze!

Sărmanul sir Geoffrey, care suferea cumplit și, în plus, nu pricepuse aluzia distinsei doamne, nu putu decât să încuviințeze. Din fericire, lady Catherine se mulțumi cu atât, drept care începu să dea cameristei instrucțiuni cum să prepare leacul ei de pomină.

17

De îndată ce concepuse planul de aducere pe drumul cel bun al surorilor ei – evident, felicitându-se pentru inițiativă –, Jane se și apucă să-l pună în aplicare. Obținând acordul și binecuvântarea lui Bingley, porunci să i se pregătească trăsura și-i trimise un bilet lui Elizabeth, anunțându-și sosirea. Numai că atunci când își chemă surorile, rugându-le s-o însoțească, își dădu seama că avea de înfruntat unele obstacole. Kitty aștepta vizita promisă de Frank Middleton, care cu o zi înainte afirmase că se va abate pe la Pelham Hall pe drumul de întoarcere de la Eaton – dacă ora nu va fi prea târzie. Mary era, ca întotdeauna, absorbită de adevărurile minții. Pe urmă, vântul începuse să sufle cam tare... iar ea îi făgăduise lui Bingley să joace împreună o partidă de cărți. Aproape s-ar fi zis că nu doreau s-o vadă pe Elizabeth.

— Singura mea consolare – zise Mary când, în cele din urmă, se urcaseră în trăsură – e că voi avea ocazia să văd biblioteca de la Pemberley. Până acum n-am găsit răgazul de-a mă bucura de valorile ei, deși cumnatul Darcy m-a invitat în câteva rânduri să-mi petrec câteva ceasuri printre cărți.

— Așa să faci! o aprobă cu însuflețire Kitty, adăugând în sinea ei: „Dacă cineva ar reuși să vă convingă pe *tine* să citești mai puțin, iar pe Kitty să ia o carte în

mână, poate că Elizabeth s-ar descurca mult mai ușor cu voi.“

Astfel, încurajată, Mary își îndreptă atenția către peisajul înconjurător. Studiile făcute în iarna ce trecuse includeau botanica, drept care acum găsisese prilejul de a-și arăta recent-achiziționata erudiție. .

— Dar cum, surioară – spuse ea, înfășurându-se mai bine cu pelerina – vom călători tot timpul cu trăsura acoperită? Nu înțeleg la ce servește o astfel de măsură de protecție. Nu știi că Derbyshire e plin de plante interesante, cum ar fi tufele de mure sau crușinul? Ar trebui să înfruntăm vremea răcoroasă și să privim cu atenție natura. La ce bun să călătorim într-o trăsură decapotabilă, dac-o ținem tot cu acoperământul tras?

Kitty se grăbi să protesteze, spunând că ea una nu avea nici cea mai mică intenție de a-și expune obrazul la vânt și praf. Dacă tot aveau de mers atâta cale, nu voia să ajungă la Pemberley cu hainele și părul în dezordine. Mary nu se lăsă nici ea și-o întrebă pe Kitty dacă vreodată îi mai păsase și de altceva decât de cum îi stă părul. Ciondăneala continuă, una dintre surori luând în derâdere satisfacțiile intelectuale, iar cealaltă indiferentă la orice altceva în afară de impresia lăsată de propria-i cultură.

Uluită, Jane asculta în tăcere, în timp ce trăsura înainta încet, săltând printre hârtoape, de-a lungul celor zece mile de drum considerate pe atunci adecvat pentru călătorie. Cu toate insistențele tinerei Mary de-a coborî acoperământul, vremea rămânea răcoroasă și cerul acoperit. Nu prea aveau mare lucru de văzut pe geam. Chiar dacă plantele de care pomenise Mary ar fi fost în floare – ceea ce lui Jane, spre deosebire de învățata sa soră i se părea puțin cam prea devreme – oricum n-ar fi putut zări nimic, fiindcă se lăsase o ceață

deasă. Așadar, Jane se resemnă să îndure în tăcere un voiaj care nu-i oferea nici plăcerea unei conversații interesante, nici consolarea tăcerii.

Ciorovăiala celor două surori mai mici continuă până în apropiere de Lambton, când Jane socoti că s-a ivit prilejul de-a le distrage atenția de la motivul disputei lor. Pe dealul din spatele orașului se înălța Biserica Tuturor Sfinților, cu turla ei octogonală dominând întregul peisaj. Tânăra doamnă Bingley se obișnuise ca oricine o zărea prima oară să nu-și poată stăpâni o exclamație de încântare. La fel ca majoritatea construcțiilor englezești, și aceasta era cel mai bine pusă în valoare pe fundalul unui cer întunecat. Mary și Kitty nu trecuseră niciodată pe acolo în timpul zilei și ar fi fost păcat să scape o asemenea priveliște de dragul unei controverse fără rost.

— Ah, dragele mele surori! li se adresă Jane. Priviți acolo! Iată cea mai cunoscută biserică din acest ținut! Nu-i așa că-i superbă, desenată pe norii cenușii?

Celelalte două fete abia dacă-i acordară vreo atenție.

— Că bine zici! răspunse Kitty. Uite ce nori negri și groși! Iar soră-mea are chef să mergem cu trăsura descoperite numai ca să-și pună în practică studiile de botanică.

„Ce prostie din partea mea să-mi închipui că vreuna dintre voi s-ar lăsa impresionată de fleacuri cum ar fi un obiect de artă sau un lăcaș de cult!” se gândi Jane.

Din fericire, în fața ochilor li se ivi o altă priveliște, poate mai demnă de atenția selectivă a celor două surori.

— Iar acolo – spuse Jane cu voce tare, arătând spre hanul pe lângă care treceau – i-a adus Lizzy pe domnul Darcy și pe Georgiana, cu aproape doi ani în urmă.

De astă dată, fetele deveniră brusc interesate.

— Zău? exclamă Kitty, lungindu-și gâtul ca să vadă mai bine. Isteață a mai fost Elizabeth, să prindă în mreje un bărbat ca el! Și când te gândești că sora noastră e acum cea mai bogată femeie din ținut! Deși, dragă Jane, soțul tău e mult mai agreabil decât domnul Darcy: să știi că numai dantela pe care o purtai la bal merita sacrificiul de-a suporta hachițele unui bărbat ca el. Pe urmă, Darcy e atât de înalt! Îmi plac grozav bărbații semeți la înfățișare. Frank Middleton i-a întrecut în înălțime pe toți frații lui. Scumpa noastră Lizzy merită felicitări pentru așa o ispravă! Mary, noi două ar fi cazul să luăm lecții de la ea.

— E drept că Lizzy a făcut o treaba bună, răspunse Mary. Dar problema poate fi pusă și-n alt fel: oare cât de fericit e soțul ei? Cred că n-ar fi greșit deloc de și-ar fi căutat nevastă prin împrejurimi, fără să părăsească ținutul Hertfordshire.

— Ce tot spui acolo? protestă Kitty. Doar nu vrei să insinuezi c-ar fi putut alege pe una din domnișoarele Lucas în locul lui Elizabeth?

— Sigur că nu, aprobă Mary. Numai că de la căsătorie, am avut ocazia să conversez pe îndelete cu cumnatul nostru, descoperind că-i un bărbat deosebit de cult. Păcat că un om ca el s-a lăsat atras de simpla spontaneitate a lui Elizabeth, încheind un mariaj care, cu timpul, va scoate în evidență nepotrivirea lor de intelect. De s-ar fi gândit – adăugă ea cu o privire grăitoare – să caute dincolo de aparențe, și să găsească o femeie care prețuiește rațiunea mai mult decât umorul, ce fericit ar fi fost acum!

Auzind-o, Jane și Kitty rămaseră înmărmurite. Kitty se repezi să-i dea o replică, însă Jane i-o luă înainte:

— Priviți în dreapta voastră! spuse ea. Clădirea aceea înaltă e chiar moara despre care povestea aseară domnul Bingley. Nu vi se pare că s-a lăsat răcoare? Abia aștept să ne încălzim în fața focului, la Pemberley. Nu-i așa, Kitty?

S-ar zice că armonia în relațiile interumane nu se potrivește deloc cu cifra trei. Un grup de doi sau patru oferă oarecare echilibru. Dar când se iau la hartă trei, de regulă apare inechitatea. În privința surorilor, principiul se dovedește cât se poate de valabil: oricât de importantă sau neînsemnată era disputa dintre ele, lupta e pe viață și pe moarte. Cele două, care reușesc să fie de acord vor triumfa asupra celei de a treia, care – singură și fără sprijin – nu va avea încotro, trebuind să se supună.

Așadar, cele trei surori Bennet întâmpinară cu mare bucurie primii copaci din parcul Pemberley. Călătoria lor apropiindu-se de sfârșit, perspectiva de-a ajunge curând la destinație și de a-și completa numărul fatal prin prezența lui Elizabeth avu darul de-a le ridica moralul. Până și Kitty reuși să discute vreme de trei minute fără a pomeni de Frank Middleton.

De cum traversară râul, îndreptându-se către intrarea principală, deslușiră un grup de persoane stând în ușa: domnul Darcy, care conversa cu administratorul moșiei, Samuel Merkin, apoi Georgiana și Elizabeth împreună cu un tânăr impunător, pe care surorile nu-l cunoșteau. Cabrioleta de la Pemberley era gata de plecare, însă de fiecare dată când domnul Darcy făcea un pas spre ea, Merkin îl reținea cu alte și alte amănunte.

Zărind trăsura de la Pelham, toți își îndreptară privirile spre noile sosite.

— Ați picat la țanc! le întâmpină Elizabeth, după saluturile de rigoare. Nașul domnului Darcy e bolnav, iar soțul meu și Georgiana merg să-i facă o vizită. Dacă mai întârziați o jumătate de oră, nu i-ați mai fi prins aici.

— Nici măcar atât, interveni domnul Darcy. Am fi plecat de douăzeci de minute dacă nu mă ținea de vorbă Merkin.

— Atunci merită recunoștința noastră, glumi Elizabeth. De n-ar fi fost el, ar fi trebuit s-aștepți până disea-ră ca să le vezi pe surorile mele.

— Adevărat, încuviință Darcy, înclinându-se spre vizitatoare.

Apoi, urcând grăbit în cabrioletă, adăugă:

— Fă cum poți mai bine, Merkin. Partea proastă, însă – continuă el, întorcându-se către Leigh-Cooper – e că noi doi nici măcar n-am discutat despre aleea de la miazăzi, așa cum avusesem intenția azi-dimineață. De altfel, n-are niciun fel de importanță. Procedează așa cum crezi de cuviință, iar restul îl vom stabili când mă întorc.

— Cu dragă inimă, răspunse tânărul. Mă bătea gândul ca în această după-amiază să mă ocup de noile straturi cu flori. Domnișoara Darcy – urmă el, cu o plecăciune în direcția Georgianeii – a binevoit să aprobe planul nostru, după ce i l-am prezentat ieri-dimineață.

— Te asigur, frate – interveni Georgiana, îmbujorându-se ușor – că viziunea artistică a domnului Leigh-Cooper e absolut uluitoare. Cred că nimeni nu-i poate contesta priceperea în meserie, încheie fata, furișând o privire spre arhitect.

Un observator mai atent s-ar fi întrebat, probabil, dacă nu cumva domnișoara Darcy dăduse un înțeles aparte ultimelor ei cuvinte. Însă surorile Bennet erau preocupate de cu totul alte lucruri, iar Elizabeth tocmai își lua rămas-bun de la soțul ei. Cât despre domnul Leigh-Cooper, acesta se mulțumi să surâdă fermecător, ajutând-o pe tânăra domnișoară să suie în trăsură. După ce se mai salutară încă o dată, cei rămași urând grabnică însănătoșire lui sir Geoffrey și regretând plecarea lui Darcy, cabrioleta se puse în mișcare.

Doamna Darcy își conduse imediat oaspeții în casă, în timp ce surorile pălăvrăgeau neobosite în jurul ei, Kitty rugând-o să-i spună cu toată sinceritatea ce părere avea despre pălăria ei cea nouă, iar Mary comentând pe îndelete fiecare portret expus pe coridor.

Curând, domnul Leigh-Cooper se scuză, plecând să-și desăvârșească treburile începute în cursul dimineții, astfel încât surorile Bennet rămaseră singure. Elizabeth le conduse pe fiecare în camera ei, apoi se retrase în salon, ca să le aștepte.

Prima care își făcu apariția fu Jane. Amândouă așteptaseră cu nerăbdare să discute între patru ochi despre scrisorile primite de la mama lor, așa că nu pierdură vremea cu introduceri inutile.

— Scumpa mea Lizzy, începu Jane, oricât încerc, tot nu-mi pot alunga din minte teama că apropiata vizită a mamei ne va aduce vești de care n-a pomenit nimic în scris. De altfel, nici nu ne-a spus prea multe. Tu nu ești îngrijorată?

— Ba chiar foarte! Încuviință sora ei, surâzând ușor.

Cu atât mai mult cu cât nu s-a plâns de nimic. Spune și tu, ai primit vreodată o scrisoare de la ea în care să nu se jeluiască ori de sănătatea ei, ori de ultimele discuții în contradictoriu cu tata? Când are probleme cu

nervii nu mă neliniștesc prea tare, ci mai curând atunci când totul e în regulă.

— Ah, Lizzy, ție-ți arde de glume! oftă Jane. Mă întreb, însă, dacă nu râzi puțin cam mult. Numai să nu pățim ceva care să-ți taie chiar și ție cheful de glume.

— Vai, scumpa mea Jane! protestă Elizabeth. Nu ne-am văzut de multă vreme, și văd că începi să mă înțelegi greșit. Nu vreau să mă crezi indiferentă la problemele familiei. Cu siguranță, însă că tu, blânda mea soră, vei reuși să destinzi puțin atmosfera când vor veni rudele noastre, altfel ne vor băga în pământ pe amândouă. Știi bine cât țin la ei, dar nu-mi cere să uit ce consecințe pot avea excentricitățile lor.

Jane zâmbi, apoi îi întinse lui Elizabeth scrisoarea primită în ajun de la Lydia. Citind-o, Lizzy se indignă nu atât de conținutul misivei, cât de tonul nepăsător și ușuratic al surorii lor.

— Neroadă mică! exclamă ea. Ce părere ai de ea? Nu-i vine deloc mintea la cap. Dar cu un soț ca Wickham, la ce te poți aștepta? Auzi colo, arde de dorul familiei! Chiar a uitat cele întâmplare între noi? Și poftim cu câtă familiaritate vorbește despre Pemberley!

— Recunosc și eu că m-a dezamăgit scrisoarea ei, încuviință Jane. Te implor, însă, să nu-ți strici buna dispoziție. Lydia și soțul ei vor locui cu noi la Pemberley, așa încât cumnatul Darcy nu va trebui să îndure prezența lui Wickham mai mult de o după-amiază. Domnul Bingley și cu mine am și discutat ce distracții să le oferim. Singurul lucru de care trebuie să ne temem e ca nu cumva Lydiei să-i dea prin minte să vină fără Wickham, însoțindu-i în schimb pe mama și pe tata la Pemberley.

— Formalistă ca întotdeauna, așa-i, Jane? zâmbi Elizabeth. Nu uita că vorbești despre „scumpul nostru

Pemberley“. Unii ar fi tentați să creadă că tu, care ai fost de-atâtea ori oaspete aici, îl cunoști mai puțin decât Lydia, care nu l-a văzut în viața ei. Of, of, of, Jane, ești mult prea îngăduitoare. În zilele ce vor veni va trebui să ne învingem slăbiciunea.

Elizabeth nu-și putea uita propria situație și, mai ales, relația abia începută cu sir Geoffrey Portland. La bal, bătrânul se arătase respectuos, dar rezervat. Oricât se străduia, nu reușea să-și dea seama dacă reticența aceasta era o trăsătură a firii sale, sau dacă denota dezaprobare la adresa ei. Plecând la Denby Park, Darcy intenționa să-și invite nașul la Pemberley de îndată ce sănătatea îi va permite, iar Elizabeth îi anticipa vizita cu sufletul încărcat de teamă. Ce va crede sir Geoffrey despre nazurile mamei ei sau despre ciudățeniile tatălui? Ca și cum atât n-ar fi fost de-ajuns, își mai anunțase sosirea și Lydia! Elizabeth nu putea suporta nici să se gândească!

— Fii sigură că te voi ajuta pe cât îmi stă în puteri, o liniști Jane după o scurtă ezitare. Așteaptă, însă, Lizzy. Încă n-am terminat ce avem de discutat. Mai este o problemă în care e nevoie de ajutorul tău. Nu întâmplător le-am adus cu mine azi pe Mary și pe Kitty. Sunt atât de independente, de influențabile și de împrăștiate! Ar fi cumplit să calce amândouă pe urmele Lydiei. Și totuși, simt că încă nu-i totul pierdut. Nu-i prea târziu să încercăm să le îndreptăm pornirile greșite – deși eu una mărturisesc că o asemenea răspundere mă depășește. Nu, însă, și pe tine: tu, Lizzy, dacă-ți pui în minte, vei reuși să le ajuți.

— Exagerezi, scumpa mea Jane, răspunse Elizabeth. Bănuiesc c-ar trebui să-ți mulțumesc pentru compliment, deși sarcina pe care ții să mi-o încredințezi nu mi se pare că merită chiar atâta recunoștință. Desigur,

ai perfectă dreptate. Kitty și Mary trebuie strunite, ori tu ești prea blândă ca să te impui în fața lor. Draga mea Jane, niciodată nu mi-am dorit să fii o fire aspră, dar trebuie să admit că acum regret – și încă din tot sufletul.

În aceeași clipă, ușa se izbi de perete și în încăpere năvăliră chiar cele două fete care fuseseră subiect de conversație. Kitty se găsea în culmea fericirii, mai ales după ce constatase că dormitorul ei era mai spațios decât cel al lui Mary, oferind totodată o priveliște mai frumoasă asupra parcului. Mary insista cu încăpățănare că dormitorul ei era mai aerisit și că vederea asupra pădurii o îndemna la meditație filozofică – lucru de care Kitty ar fi fost cu desăvârșire incapabilă.

Jane și Elizabeth schimbă o privire pe furiș. Într-adevăr, vor avea de furcă, nu glumă.

19

După ce fixă doza de leac convenită pentru sir Geoffrey, lady Catherine își întoarse atenția către grijile casei. Din păcate, însă, sarcina cu pricina nu se dovedi pe măsura redutabilelor ei calități: într-un singur ceas, schimbase complet metoda de lucru a croitoresei, remediase aspectul neglijent al livrelei noului valet, trimițându-l să și-o pună la punct, și prinsese asupra faptului bucătăreasa, care tocmai era pe punctul să comită intolerabila extravaganță de-a coace o plăcintă, folosind șase dintre ultimele mere rămase în cămară. Cât despre Anne, ea preferase să iasă la plimbare, deși afară bătea un vânt rece și înțepător, pentru a-și menține strălucirea tenului. Căpitanul Heywood plecase cu puțin înainte, într-o altă excursie. Ca atare, lady Catherine epuizase pe moment toate sarcinile, astfel încât nu-i mai rămânea decât să verifice dacă argintăria fusese bine frecată, în așteptarea momentului când sir Geoffrey va avea buna-cuviință să reacționeze la leacul prescris de ea. Cu alte cuvinte, se plictisea de moarte, așa că întâmpină cu mare bucurie sosirea domnului Darcy și a Georgianeii.

— Nepoate — îl anunță lady Catherine, de îndată ce tânărul coborî din trăsură — ai apărut la țanc, întrucât sir Geoffrey suferă cumplit. Nu-ți pierde, totuși, speranța: am adus de la Rosings un leac eficient, care a învins

de multe ori această maladie. Nu ne rămâne decât să-l lăsăm să-și facă efectul. Necazul e că boala l-a indispus grozav. Tare-aș fi vrut să suporte durerea cu mai mult stoicism. Te rog pe tine, Darcy, să încerci să-i mai ridici moralul.

Darcy se grăbi s-o liniștească. Îl mai văzuse pe sir Geoffrey în asemenea situație și-i cunoștea bine obiceiurile. În consecință, hotărî să urce în apartamentul nașului său, în timp ce Georgiana urma să rămână cu mătușa ei, ca s-o liniștească.

— Te rog, mătușă, nu-ți fă chiar atâtea griji! Începu fata. Așa cum ai auzit, fratele meu l-a îngrijit de multe ori pe sir Geoffrey în momente asemănătoare și se pare că prezența lui a fost benefică. A reușit în repetate rânduri să-i readucă zâmbetul pe buze, după ce orice alte tentative de-acest gen dăduseră greș.

— Mă mir, răspunse binevoitoare mătușa, din moment ce Darcy însuși e așa ursuz. Hm! Presupun că propria sa proastă-dispoziție îl ajută s-o înțeleagă și pe-a altora.

Oricât respect i-ar fi purtat mătușii sale, Georgiana nu putea, totuși, s-o asculte cum îi critică fratele.

— Indiferent ce crezi dumneata, află că Darcy de-abia a primit vestea că nașul e bolnav și-a și venit la căpătâiul lui. Se prea poate să nu fie chiar atât de priceput, dar te asigur că are un suflet bun și cald. De când s-a însurat, s-a schimbat mult în bine. Asta o știe tot ținutul Derbyshire. Mă surprinde că n-ai remarcat și dumneata.

— Cum? exclamă indignată prețioasa doamnă. E de neconceput așa îndrăzneală din partea unei fete tinere! Sunt uimită, Georgiana, și nu pot decât să trag concluzia că în ultimă vreme ai avut parte de exemple rele. Nici chiar graba cu care ai sosit ca să-ți vezi nașul

nu-ți scuză impertinența. Tinerilor din ziua de azi puțin le pasă de sănătatea și liniștea sufletească a bătrânilor. Fac numai după cum îi taie capul. Te asigur că tu niciodată nu te-ai arătat prea atentă nici față de părinți, nici față de tutori. Eu am școlit-o îndelung pe Anne cum trebuie să-și îndeplinească obligațiile filiale, așa că mă ajută la toate cele și, fără îndoială, îmi va sta alături până la adânci bătrânețe. E o fiică minunată și-ai face bine să-i urmezi exemplul.

— Dragă mătușă, replică Georgiana, te rog să crezi că nu mă aflu aici din obligație, ci din afecțiune. Îndatoririle pot fi lesne împlinite. Dar cum eu țin nespuse de mult la sir Geoffrey, nimic nu m-ar fi împiedicat să vin să-l văd. La nevoie aș fi parcurs drumul și pe jos. Poate că unii se mulțumesc să-și facă datoria, eu însă prefer să urmez îndemnurile inimii.

— Ai grijă cum vorbești, fetițo! o dojeni înțepată lady Catherine. Ești complet lipsită de cuviință și fii convinsă că nu vei avea decât de suferit. La viața mea am întâlnit destule fete cu limbă ascuțită și află de la mine că, mai curând sau mai târziu, fiecare din ele a ajuns să-și ducă viața în singurătate.

— Te asigur, mătușă, că nu mă sperie singurătatea.

— Nu zău, domnișoară! Și, dacă-mi îngădui, unde speri mata să-ți afli un bărbat, când ai idei atât de emancipate?

— Să știi, mătușă, că n-am niciun chef să mă mărit! izbucni Georgiana, sărind de pe scaun. La 21 de ani voi intra în posesia rentei ce mi se cuvine, iar în privința poziției sociale, ce m-ar putea încânta mai mult decât viața pe care-o duc acum la Pemberley? Le las pe altele să-și înnobileze sângele prin căsătoria cu un soț de rang. Eu una mă bizui pe resursele mele proprii: sănătatea, inteligența și situația socială pe care-o am!

Cum acesta era un subiect care-o preocupase de vreun an încoace, Georgiana urmă cu înflăcărare:

— De ce să nu-mi convină traiul meu de-acum? Darcy are grijă să umple mereu rafturile bibliotecii cu noi și noi cărți; la ce-ar servi să le țin acolo, dacă nu le-aș citi? Chiar dumneata mi-ai adus un profesor de pian tocmai de la Londra. N-ar fi păcat de-atâția ani de studiu dacă acum n-aș mai cânta? Pe urmă, Pemberley, de restaurarea căruia se ocupă însuși James Leigh-Cooper. Ai vrea să plec de-acasă înainte să mă bucur de rodul și strădaniile acestui mare arhitect? Ah, mătușă, mătușă! N-aș renunța la viața mea de-acum decât pentru un bărbat cu adevărat superior – ori încă n-am întâlnit pe nimeni să-mi satisfacă așteptările. Vezi bine că știu perfect ce vreau! Încheie fata cu un zâmbet.

Lady Catherine tocmai se pregătea să-i dea o replică pe măsură, dar chiar atunci apăru un servitor, cu un mesaj din partea lui sir Geoffrey. Bolnavul se simțea ceva mai bine și, ajutat de finul său, avea să coboare curând în salon. Vestea avu un efect nespus de favorabil asupra distinsei doamne, care – preocupată să aducă laude leacului său miraculos și să deplângă ignoranța spițerilor din Derbyshire – își uită intențiile de-a ține un discurs moralizator. În clipa când în prag se ivi sir Geoffrey, sprijinit de brațul tânărului Darcy, lady Catherine lăsă deoparte grija pentru Georgiana, grăbindu-se să-și ridice în slăvi propria-i pricepere și eficiență.

— Și când te gândești că Sally n-a avut decât să amestece câteva simple ingrediente cu ajutorul cărora am obținut această miraculoasă transformare. Îți spun drept, sir Geoffrey, că arăți cu mult mai bine decât înainte ca guta să te doboare la pat.

Sir Geoffrey încuviință, dând politicoș din cap, ferindu-se să-și privească nepotul, ca nu cumva să ghi-cească lady Catherine că amândoi turnaseră vestitul leac în ghiveciul cu orhidee de pe scară.

— Scumpa mea Georgiana! exclamă el. Te-ai făcut la fel de frumoasă ca maică-ta! Nu-i așa, lady Catherine? Parc-am avea-o din nou printre noi pe biata Susan!

— Mă tem că te cam înșală memoria, sir Geoffrey, replică mătușa. Deși foarte elegantă, totuși Susan nu avea nici silueta, nici ten de femeie sănătoasă – spre deosebire de Georgiana. Oricum – se grăbi ea să adauge – degeaba ai un ten strălucitor, când n-ai și maniere elegante. Ori azi am constatat că educația nepoatei mele lasă de dorit.

Străduindu-se să schimbe subiectul conversației, Darcy deschise discuția despre vreme.

— Ia uitați-vă afară! zise el deodată, apropiindu-se de fereastră cu pași mari. Se pare că se înseninează. Poate mai târziu vom sta pe bancă în parc.

Însă lady Catherine nu se dădu bătută cu una-cu două.

— Experiența m-a învățat – urmă ea – că nicio femeie, indiferent cât de frumoasă ar fi sau ce rang ar avea, nu se bucură de aprecierea celorlalți în lipsa unor maniere elegante. Orice femeie vrea să se știe admirată. Poate că Georgiana se socotește mai presus de altele, dar în realitate nu e. Ar face bine să ia exemplu de la verișoara ei, Anne. Fiică-mea e o fată crescută așa cum trebuie: cuminte, supusă, ascultătoare. Niciodată n-am auzit-o vorbind atât de pățimaș ca sora ta, Fitzwilliam.

Georgiana nu scosese un cuvânt.

— Zău, mătușă, nu știu ce-a putut să spună sora mea ca să te supere atât de tare! zise Darcy. Te asigur, însă, că n-a avut intenția să te jignească. E tânără și

uneori se cam avântă. Nu-i așa, Georgiana? Întrebă el, cu un surâs afectuos.

— Anne nu se-avântă niciodată, replică lady Catherine. Și asta pentru că-am educat-o eu. Totuși – adăugă ea, fulgerată de un gând – chiar și Georgiana s-ar mai putea îndrepta. Trimite-o la mine, când mă întorc la Rosings, și te-asigur că în câteva săptămâni voi reuși s-o învăț ce-i disciplina.

Nu apucară, însă, să discute această atrăgătoare propunere, pentru că-și făcură apariția căpitanul Heywood și Anne, întorși fiecare de la plimbare.

— Priviți pe cine am întâlnit la poartă! exclamă ofițerul, într-o dispoziție excelentă. Pe nimeni alta decât pe domnișoara Anne de Bourgh, înfășurată în pelerină și înfruntând vântul rece de afară. Ah, cât îți admir temeritatea, domnișoară de Bourgh!

Dând cu ochii de Darcy și de Georgiana, se grăbi să-i salute.

— Oh, dar iată-i și pe domnul și domnișoara Darcy! se entuziasmă el. Amândoi aici, la Denby Park! Ce plăcere! Văd că sir Geoffrey se simte mult mai bine – nici nu mă mir, când are în preajmă o fată așa frumoasă!

Georgiana nu știa cum să-și arate gratitudinea pentru apariția atât de oportună a căpitanului. De fapt, îi era mult mai recunoscătoare decât s-ar fi așteptat sau ar fi vrut să se arate.

— Vă înșelați, domnule – deși trebuie, totuși, să vă mulțumesc! răspunse ea. Vindecarea nașului nostru nu mi se datorează mie, ci fratelui și mătușii mele. Singura mea contribuție e aceea de-a le admira priceperea.

— Dar ce contribuție! se minună căpitanul. Sunt convins că cei mai mulți bărbați n-ar realiza nici măcar pe sfert din ce-și propun, fără aprecierea frumoaselor

lor tovarășe de viață. Iar admirația dumneavoastră, domnișoară Darcy, e unul dintre cele mai alese daruri.

Privirile languroase schimbate de cei doi tineri nu puteau să nu trezească noi temeri în inima lui lady Catherine.

— Adevărat că Anne e temerară, zise ea, luându-l de braț pe căpitan și trăgându-l lângă ea, pe canapea. Astă se întâmplă ori de câte ori îi îngăduie sănătatea. Sunt convinsă că, de-ar fi întotdeauna în plină formă, s-ar dovedi cea mai grozavă amazoană din tot comitatul Kent.

— Nu vreți ca pe viitor s-o însoțiți la o plimbare călare? Așa-i c-ar fi plăcut, Anne?

Anne, care nu îndrăznea s-o contrazică în nimic, murmură abia auzit:

— Da, mamă...

Partea a treia

20

Toată lumea știe că primăvara la țară poate fi capricioasă – ceea ce nu înseamnă, totuși, că-i mai puțin frumoasă. În săptămânile care urmară după balul de la Pemberley, vremea deveni ceva mai blândă. Norii amenințători se risipiră, făcând loc razelor de soare. Începură să plesnească primii muguri, iar pajiștile înverziră aproape peste noapte. Pe măsură ce trecea timpul, întreg ținutul discuta tot mai aprins despre vizita soților Bennet.

Ajunși ultimii în casa familiei Bingley, cei doi musafiri contrastau puternic cu natura renăscută. Încă de când coborâra din trăsură, trași la față și cu privirea rătăcită, domnul și doamna Bennet avură grijă să anunțe suficient de tare cât să fie auziți de toată lumea că se simțeau teribil de obosiți. Dar cu atâția prieteni veniți să-i întâmpine și cu nu mai puțin de trei valeți care le cărau bagajele, puteau măcar să se consoleze cu ideea că sosiseră cu bine și că servitorii roiau în jurul lor.

Văzându-le chipurile istovite, Jane Bingley și soțul ei cel grijuliu îi expediară fără întârziere la odihnă. Jane îi asigură că vor avea a doua zi la dispoziție suficient de mult timp ca să stea de vorbă pe îndelete. Într-adevăr, până atunci urma să se reunească toată familia. Domnul și doamna Darcy fuseseră într-atât de îndatoritori încât

îi invitaseră cu mic, cu mare la Pemberley. Mulțumită că i se acordau onorurile cuvenite, doamna Bennet se cufundă într-un somn adânc.

A doua zi de dimineață, invitații se adunară în grup, ca să pornească spre conacul Pemberley.

— Ah, scumpa mea Jane! exclamă doamna Bennet, rămânând o clipă între patru ochi cu fiica sa. De-ai ști cât sunt de amărâtă și prin câte am trecut în ultima vreme! Aș fi ajuns și mai curând, însă uitasem cu desăvârșire să tund gazonul, așa c-a trebuit să ne întoarcem acasă tocmai de la Bishop's Stortford. Bineînțeles că domnul Bennet, neînțelegător cum e, mi-a stat îmbufnat tot drumul! Spune și tu cât poate să îndure o femeie! Nu vezi că mi-am stricat și tenul?

Jane vru să răspundă dar, zărimdu-și soțul care se apropia, amână discuția pentru mai târziu. Se mulțumi să arunce spre maică-sa o privire semnificativă, apoi îi strânse mâna, murmurând:

— Curând ne vom întâlni cu sora mea, mamă, și te asigur că te va ajuta pe cât e cu putință.

Zicând acestea, schimbă repede discuția, abordând un subiect mai vesel.

Câteva ore mai târziu ajunseră la destinație. Se sărutară și se îmbrățișară cu Elizabeth, felicitând-o pentru noua ei situație, după care se adunară cu toții în salonul mare de la Pemberley. Până în prezent, nici unul din părinți nu deschisese vorba despre vreo știre proastă.

În cele din urmă, domnul Bennet își luă inima în dinți și sparse gheața.

— Zilele acestea, începu el cu voce gravă, am fost nespus de îngrijorați de situația mătușii Philips. Mă tem că n-ar fi cazul să vă spun, dar nu pot altfel. Dragele mele, mătușa Philips e acuzată de-a fi luat din merceria

de la Meryton câțiva metri de dantelă foarte scumpă. Ce mai la deal-la vale, a șterpelit-o!

— Mătușa Philips? exclamă Elizabeth, uluită la culme. Cum așa, tată dragă? O fi ea uitucă în multe privințe – într-adevăr, limitele intelectului mătușii erau chiar sub cele ale domnului Bennet –, dar s-o crezi hoată și s-o acuzi că fură dantelă dintr-un magazin!... Cine-o bănuiește și cu ce dovezi?

— Mărturisesc că și eu am fost șocat, oftă domnul Bennet. Totuși, nu încape nicio îndoială că împotriva ei s-a formulat o acuzație. Mai mult decât atât, acum își ispășește greșeala.

Terminând de vorbit, domnul Bennet scoase de la piept un exemplar deja ferfenițit din *Hertfordshire Gazette*, pe care îl întinse fetelor. Iată ce scria ziarul:

Soția unui anume domn din Meryton, posesor al unei averi considerabile și respectat de toți acei care-l cunosc, a fost trimisă joi la închisoarea districtuală din Hertford, la cererea primarului G. Porter, sub acuzația de-a fi furat dantelă dintr-o mercerie.

Doamna Bennet nu se mai putu stăpâni și izbucni în plâns.

— Lizzy, Jane, scumpele mele fiice! Chiar va trebui să îndur rușinea asta? Ce demon a împins-o pe sorămea să facă așa ceva? Sora mea bună a furat dantelă de la „Turner“! Tocmai acum, când două dintre fiicele mele au ajuns bogate și respectate! Parcă nu i-ar fi trimis Jane dantelă chiar de la Bruxelles, ca dar de Crăciun! Vă rog să mă credeți că în tot comitatul nu se vorbește decât despre asta! Ce-o să se întâmple cu noi, fetelor? Surorile voastre nu mai au nicio șansă de a-și găsi un soț. Vor rămâne fete bătrâne până la sfârșitul

vieții. Domeniul domnului Bennet se va duce de râpă. Iar eu ce-am să mă fac? Am să-mi pierd mințile!

Și, privind la Kitty și la Mary, începu să plângă în hohote.

Până atunci Darcy tăcuse, cu ochii la Elizabeth, care se albise la față și la Jane, care se agățase cu disperare de brațul soțului ei.

— Doamnă, zise el. Cu siguranță că e vorba de o greșeală. Doamna Philips e o femeie înstărită. Nu văd de ce-ar fi putut să comită un gest necugetat.

— Fără îndoială că-i nevinovată, aprobă domnul Bennet. Și, cu toate astea, zace la închisoare.

— Chestiunea se cere cercetată mai îndeaproape. Vă implor, însă, doamnă, să nu vă lăsați pradă disperării. Mă voi ocupa eu însumi de problema surorii dumneavoastră – și încă fără întârziere. Într-adevăr, ne-ați adus vești foarte grave.

— Vă mulțumesc pentru sollicitudine, domnule, spuse domnul Bennet. Eram convins că veți fi atât de generos încât să ne ajutați. Totuși, eu unul cred că nu e vorba de-o simplă neînțelegere. Nu-mi iese din minte ideea că necazurile cumnatei mele ar putea izvorî din rea-voință sau chiar din ură.

— Ce vreți să spuneți, domnule? izbucni disperat Charles Bingley. Cum adică rea-voință? Vă gândiți că cineva ar fi încercat să arunce o pată asupra familiei dumneavoastră?

— Mărturisesc că nu bănuiesc pe cineva anume, răspunse domnul Bennet cu glas șovăielnic. Dar care alta să fie explicația? Știrea despre măritișul a două dintre fete cu bărbați din înalta societate n-a trecut neobservată în comitat la noi. Oricine ar fi putut s-arunce rușinea asupra noastră – și asta, atât de curând după

aventura Lydiei! Când vom ajunge și noi să fim socotiți o familie onorabilă?

— Și unchiul? întrebă Jane, care-și revenise îndeajuns ca să se ocupe acum de tatăl ei. El cum suportă toate astea?

— Mă tem că nu prea bine, o lămuri domnul Bennet. Nu acceptă ideea ca mătușa voastră să stea la închisoare. Singurul lui gând e s-o scoată de acolo și să facă uitat incidentul cât mai curând posibil. A propus chiar să ajungem la un compromis cu cei care o acuză. Zău că nici nu știu ce sfat să-i dau. Deși nu mă îndoiesc de nevinovăția ei, întâmplarea asta i-a ruinat prestigiul. Dacă banii ar reuși să șteargă un asemenea scandal, atunci în mod sigur că unchiul tău va rezolva problema. Tot ce pot să vă spun e că atâta vreme cât nevastă-sa e după gratii, bietul om nu are liniște.

În acest moment, doamna Bennet găsi de cuviință să înceapă iarăși să plângă, drept care fiicele mai mari încercară s-o consoleze în fel și chip. Kitty și Mary, până atunci tăcute și înspăimântate, se hotărâră să-și secondeze mama, văicărindu-se cu glasurile lor tinere și viguroase.

În timp ce bărbații continuau discuția, Elizabeth nu se putea împiedica să nu admire atitudinea superioară a soțului ei. Cu cât calm analizase situația, cu câtă iscusință îl întrebaseră pe tatăl lor, cu câtă răbdare suportase ieșirile necontrolate ale doamnei Bennet! Cât se schimbase el, care odinioară îi disprețuise atât de mult familia, dacă acum se arăta așa de atent și îngăduitor. E drept că vestea despre recente necazuri de familie o umpluse de rușine și tristețe, dar câtă mulțumire să-l vadă comportându-se astfel! Nu că Elizabeth ar fi dorit răul mătușii Philips, dar dacă nenorocirea tot se întâmplase, în ce lumină favorabilă în pune pe Darcy!

Cufundată în gânduri, tresări violent când valetul bătu în uşă şi anunţă sosirea lui sir Geoffrey Portland, venit să salute familia. Elizabeth simţi cum o cuprinde disperarea. A doua întrevvedere cu sir Geoffrey – şi cea mai de temut – nu avusese loc, fiind amânată din cauza atacului de gută al bătrânului, la care se adăugaseră şi nişte treburi urgente la Denby Park. Întârzierea nu reuşise decât să sporească teama fetei. Şi iată-l că-şi făcuse apariţia tocmai acum, când era ultimul om pe care-ar fi dorit să-l vadă. În ce împrejurări urma să-i întâlnească pe părinţii ei!

Se uită cu disperare către Fitzwilliam, dar acesta nu-i prinse privirea. După o clipă de şovăială, lui Elizabeth nu-i rămase decât să poruncească valetului ca oaspetele să fie poftit în salon.

Sir Geoffrey se ivi în prag, atât de elegant şi impozant încât toţi cei de faţă tăcură ca prin farmec. Până şi doamna Bennet cu fiica ei cea mică amuţiseră. Sir Geoffrey, care fusese plecat cu treburi încă de dimineaţă, arăta bine dispus şi complet înzdrăvenit. Alesese să vină la Pemberley chiar în această zi, dornic să facă cel dintâi cunoştinţă cu soţii Bennet, despre care auzise atât de multe. Aşadar, salută pe toată lumea cu profund respect, după cum fusese educat – adică purtându-se politicos cu cei inferiori ca rang.

— Regret ora nepotrivită aleasă pentru vizită, doamnă Darcy! zise el de cum intră pe uşă. După cum ştiţi, probabil, de la finul meu, în ultimele zile nu m-am simţit prea bine, iar acum m-am însănătoşit exact atât cât să pot ieşi puţin din casă.

Apoi, întorcându-se către părinţii ei, adăugă:

— Sunt încântat să vă urez bun-venit în Derbyshire, domnule Bennet şi doamnă Bennet. Sper că v-aţi instalat comod la Pelham Hall. Casele moderne – deşi

lipsite de grandoarea celor vechi – totuși au deseori avantajul de-a fi extrem de călduroase.

— Adevărat, sir Geoffrey! se grăbi să încuviințeze Elizabeth. La Pemberley se întâmplă exact precum ați spus: *la noi* e un curent de ne invidiază toți vecinii.

Sir Geoffrey înclină din cap, în semn că acceptase gluma.

— E drept că uneori cam trage, zise el, în schimb vă bucurați de niște încăperi impresionante. Eu unul aș fi gata să suport unele mici inconveniente de dragul unei astfel de grandori. Nu-i cazul, însă, s-o învăț eu pe doamna Darcy ce înseamnă frumusețea. Asta înțelege orișicine când vizitează conacul Pemberley.

Lui Elizabeth îi mai veni inima la loc. Sir Geoffrey se arăta mai binevoitor decât se așteptase. Faptul că aproba felul în care-și aranjase casa spunea multe despre propriul său gust artistic. Poate că, totuși, exista o șansă ca să se facă acceptată.

— Sir Geoffrey, ai sosit la țanc, deși poate nu pentru motivul pe care ți-l închipui dumneata, zise Darcy. Tocmai discutăm o problemă de familie, așa că ne-ar prinde bine sfatul dumitale.

Știind că nașul său era un om de lume, tânărul ar fi vrut grozav să-i afle părerea despre incidentul cu mătușa Philips. Totuși, nu avea dreptul să vorbească, fără a cere mai întâi încuviințarea domnului Bennet.

Întâlnindu-i privirea, domnul Bennet clătină din cap, schimbând subiectul.

— Bine ați venit, sir Geoffrey! îl întâmpină el, zâmbind larg. După cum ați spus, ne simțim foarte bine la Pelham. În zilele următoare mi-ar plăcea să merg la o partidă de pescuit pe domeniul Pemberley. Obișnuiți să pescuiți?

Fără a bănuî nimic, sir Geoffrey îi recomandă călduros lacul său din Denby Park, invitându-l pe domnul Bennet să se servească de ustensilele sale de pescuit oricând ar fi avut plăcere. Poate că întreaga conversație ar fi continuat pe același ton glumeț și politicos, de nu s-ar fi auzit glasul doamnei Bennet.

— Sir Geoffrey, lacul dumneavoastră e renumit în tot ținutul, la fel ca și priceperea Domniei Voastre la pescuit. Din câte se spune, nu există în întreg comitatul pește mai bun ca-n lacul Denby. Cât despre *dumneata*, domnule Bennet, nu înțeleg ce ai în cap. Cum poți să te gândești la distracții când familia înfruntă asemenea necazuri?

Domnul Bennet și Elizabeth se uitară unul la altul, copleșiți de rușine. Dar înainte că vreunul dintre ei să apuce să deschidă gura, Darcy se adresa soacrei sale:

— Tocmai în astfel de împrejurări se arată binefacerile vieții la țară, doamnă Bennet. Cât despre pescuit, sir Geoffrey, îmi amintesc o partidă excelentă la dumneata, în Hertfordshire. Nu-i așa, Bingley?

Însă doamna Bennet nu se lăsă cu nici un chip. Cum îl respecta prea mult pe Darcy pentru a-i face observație, își revărsă năduful asupra celui adus în discuție.

— Mă mir că poți să trăncănești cu domnul Bennet despre pescuit, când avem pe cap atâtea belele. Cu soră-mea în pușcărie, praful se-alege de numele familiei! Chiar nu ți-e milă de nervii mei? Propria mea soră, hoată de drumul mare!

Elizabeth întoarse capul, albă ca varul. Ce va crede sir Geoffrey! Niciodată nu făcuse maică-sa o asemenea gafă. Cum putuse să dezvăluie cu așa lipsă de tact cumplita rușine a familiei? Într-un târziu, îndrăzni să-și

privească în față musafirul. Ceea ce citi în ochii lui îi întrecea chiar și cele mai sumbre presimțiri.

— Văd c-am sosit într-un moment nepotrivit, zise sir Geoffrey cu răceală. Vă rog să mă iertați că am întrerupt consiliul de familie, al cărui subiect puteți să-l treceți sub tăcere, dacă așa doriți. Acum îmi permiteți să mă retrag.

Și, înclinându-se ușor, părăsi încăperea.

Georgiana nu bănuia nimic din ce se petrecea în celălalt capăt al casei. Biblioteca de la Pemberley se găsea departe de salonul pentru oaspeți, fiind astfel concepută încât să asigure liniștea necesară lecturii. Încăperea cufundată în tăcere era încălzită de flacăra vie a focului din șemineu. Georgiana se afla aici de câteva ceasuri bune, pierdută în lumea intelectului, așa cum se întâmplă numai atunci când toate necesitățile trupești au fost satisfăcute.

Atât de mult o absorbise poezia lui Scott încât uitase cu desăvârșire de ora la care urmau să sosească musafirii de la Pelham. De altfel, lucrul acesta i se întâmpla adeseori. De multă vreme prefera singurătatea, pe care o popula cu personaje din paginile cărților. Nu se cuvenea ca o domnișoară să se arate prea studioasă. Mătușa Catherine îi atrăsese de nenumărate ori atenția asupra pericolului pe care îl prezintă inteligența în conversațiile de salon. Totuși, pentru Georgiana nu exista plăcere mai mare decât să-și petreacă dimineața în liniștea bibliotecii, în compania poezilor favoriți.

Așadar, sări ca arsă când ușa de mahon se deschise scârțâind, iar zgomotul unor pași îi anunță sosirea unui nepoftit. Întreruptă brusc din lectură, nu-și putu stăpâni un icnet de surpriză. În fața ei se găsea James Leigh-Cooper.

— Am impresia că de fiecare dată vă sperie prezența mea, domnișoară Darcy. Fiți pe pace, nu vă deranjez. Am venit doar să consult câteva planuri mai vechi ale capelei, pe care fratele dumneavoastră mi le-a arătat imediat după sosirea mea aici. Vă făgăduiesc să nu vă tulbur mai mult decât va fi nevoie.

Spre marea sa mirare, Georgiana se trezi răspunzând cu aceeași politețe:

— Mai curând eu ar trebui să-mi cer iertare. Eram atât de cufundată în lectura poeziei „Marmion” încât aproape că uitasem unde mă găsesc.

El se apropie, zâmbind.

— Chiar așa efect să aibă versurile lui Scott asupra dumneavoastră? Întrebă el. Aveți o sensibilitate care trădează o fire romantică. Recunosc că și eu îl admir, însă prefer să-mi petrec timpul liber cu un alt scoțian – Robert Burns. Îi cunoașteți opera?

— Burns? repetă Georgiana, îmbujorându-se la față. Nu-mi închipui că fratele meu ar putea aduce în bibliotecă poezia unui om cu o reputație atât de îndoielnică.

— Simțul moral al domnului Darcy este demn de toată lauda, se grăbi el să răspundă. Dacă-mi permiteți, însă, aș dori să vă atrag atenția că opera unui poet nu trebuie expusă oprobriului public, la fel cum se întâmplă cu comportarea lui. Iar poezia lui Burns e de-a dreptul genială.

Înflăcărându-se pe măsură ce vorbea, adăugă:

— Însă geniul său nu se limitează doar la poezie. De-ar fi să deschideți unele din operele lui mai importante – de pildă *A Man's A Man* – sunt convins că ați fi mișcați. Dacă-l admirați atât de mult pe Scott, domnișoară Darcy, vă asigur că nici Burns nu v-ar lăsa indiferentă.

Georgiana rămase uluită. I se păruse firesc să-l audă pe căpitanul Heywood recitând din Byron. Însă acest

tânăr îi propunea scrierile unui individ de trist renume – și încă luându-și aere de binefăcător.

— Am impresia, domnule, că vă puteți lăuda cu o lectură foarte vastă, replică ea. Mărturisesc că sunt uimită. Ați avut cumva acces la vreo bibliotecă mai de seamă în copilăria dumneavoastră?

Arhitectul își îndreptă brusc spatele.

— Niciuna de genul celor cunoscute *dumneavoastră*, răspunse el. Tata, deși foarte respectat, n-a fost un om bogat. Totuși, îi erau dragi cărțile și s-a ocupat să sădească în mine aceeași venerație. Eu nu mi-am desăvârșit educația sub tavanul pictat al bibliotecii de la Pemberley, domnișoară Darcy, în schimb am fost povățuit ce să citesc.

Cu aceasta se ridică brusc și, luând sub braț un teanc mare de schițe scoase de prin rafturi, se îndreptă spre ușă.

Georgiana rămase mută de indignare și surpriză. Din gesturile și tonul lui se vedea limpede că-l jignise. Până în acest moment, tânărul îi răspunsese la glume cu bunăvoință și umor. Ea nu intenționase decât să-l dojenească cu blândețe pentru excesiva lui siguranță de sine și pentru aerul de superioritate cu care aborda orice discuție. Acum, când reușise să-l scoată din sărite, începu să se rușineze de propria-i lipsă de tact, cu atât mai mult cu cât își descoperise în voce același ton nesuferit și moralizator al mătușii sale, lady Catherine de Bourgh – lucru pe care nu putea să-l tolereze.

Stânjenită la culme, i se adresă arhitectului:

— Domnule Leigh-Cooper, vă rog din suflet să nu mă înțelegeți greșit. Poate că vina mea e aceea de-a mă fi arătat prea curioasă. N-am vrut să vă jignesc. Totuși, eu nu vă știu decât ca arhitect și mă surprinde să vă aud vorbind atât de competent despre o mulțime

de subiecte. V-aș fi recunoscătoare dacă ați accepta să mă însoțiți, întrucât sunt așteptată de familia cumnatei mele, sosită de la Hertfordshire.

Recăpătându-și stăpânirea de sine, Leigh-Cooper o conduse de-a lungul coridorului. Cât timp coborâră scara masivă de stejar, niciunul dintre ei nu scoase vre-un cuvânt. Poate că tăcerea ar fi durat mai mult, dacă tânărul n-ar fi hotărât s-o rupă primul. Cum era pe cât de binevoitor, pe-atât de vorbăreț, pur și simplu nu se putu abține să reînnoade conversația, așa că începu să expună fel de fel de observații pe marginea unui subiect pe care-l considera lipsit de riscuri: proporțiile perfecte ale capelei Pemberley, excelenta idee de-a construi altarul din alabastru și minunatele incrustații în lemn. Remarcând că tânărului îi trecuse supărarea, Georgiana îl răsplăti cu cea mai inspirată dintre reacțiile feminine: o atenție încordată.

Amândoi ajunseră în celălalt capăt al casei, unde-i întâlniră pe Darcy și sir Geoffrey, care tocmai ieșeau din salon. Apropiindu-se de ei, Georgiana observă că fratele și nașul ei păreau cam tulburați. Îndată sosi și explicația.

— Dragă unchiule! exclamă ea. Doar nu vrei să pleci atât de repede, când nici n-am avut ocazia să te salut? Ce s-a întâmplat? întrebă fata, aruncând o privire către fratele ei, în speranța că acesta o va lămuri asupra pricinii de nemulțumire a bătrânului.

Însă cel care vorbi primul fu însuși sir Geoffrey:

— Nu te neliniști, fetița mea, zise el. Am avut nefericita inspirație să sosesc într-un moment nepotrivit. Bagă bine de seamă cu cine te măriți, copila mea – continuă bătrânul, cu ochii în ochii Georgiane. O mezialianță nu ți-ar aduce decât necazuri și rușine.

— Te implor, nașule, nu pleca așa! Încercă să-l convingă Darcy. Gândește-te că nimeni dintre noi nu e scutit de acuzații neîntemeiate, oricât ne-am strădui să ducem o viață respectabilă. Nici eu, și nici chiar dumneata.

Georgiana nu fusese niciodată martora unei astfel de discuții între fratele ei și sir Geoffrey. Niciodată nu-l văzuse pe nașul lor atât de supărat și de distant și nici pe Darcy atât de întristat. Oare ce se petrecuse?

— Dumnezeule! exclamă fata, îngrijorată de-a binelea. Spuneți-mi imediat ce s-a întâmplat! Cine-a fost acuzat? Ce-i cu dumneata, unchiule, de ce ești așa de cătrănit?

Drept răspuns, cei doi bărbați schimbă o privire, apoi Darcy se uită către Leigh-Cooper. În clipa următoare, tânărul arhitect își aminti că mai avea ceva de lucru și, schițând o plecăciune, se îndepărtă în grabă.

— Nu văd de ce ți-am ascunde vestea îngrozitoare pe care ne-au adus-o soții Bennet de cum au sosit din Hertfordshire, zise Darcy, de îndată ce rămaseră singuri, apoi începu să-i povestească pe scurt cele petrecute în salon.

Clătinând din cap, adăugă:

— Mă tem că, oricare ar fi deznodământul – deși sunt convins că doamna Philips e nevinovată –, nimic nu va împiedica bârfa să se răspândească în tot ținutul, ceea ce înseamnă o catastrofă, pentru sărmana mea Elizabeth. Numai noi, dragă Georgiana, o mai putem consola în nenorocirea abătută asupra ei.

Ascultându-i, sir Geoffrey simțise cum îi crește enervarea, așa că nu se mai putu abține să nu intervină:

— Dimpotrivă, dragii mei! se împotrivi el, pe un ton încărcat de dispreț. Grija voastră trebuie să fie aceea de-a vă ține cât mai departe de această regretabilă

sursă de scandal. Henry, mătușa Catherine te-a prevenit ce înseamnă înrudirea cu o familie atât de diferită de-a ta. Acum vezi și tu unde-ai ajuns! O asemenea încălcare a tradiției și normelor de bună-cuviință nu poate avea decât consecințe dezastruoase. Ca naș iubitor ce-ți sunt, Georgiana, sunt nevoit să-ți atrag atenția ca pe viitor să ții seamă de acest incident nefericit.

Sfârșind ce avea de spus, sir Geoffrey se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

Georgiana nu-și uitase greșeala din trecut – iubirea nefastă pentru ușuraticul Wickham – și necazul pe care i-l pricinuisese fratelui ei, Darcy. Amintirea aceasta, rămasă încă vie în mintea ei, prindea contururi precise în contact cu lovitura primită de cumnata sa Elizabeth. Plecarea precipitată a lui sir Geoffrey de la Pemberley o îndurerase peste poate. Disprețul nedisimulat al nașului ei față de situația în care se găsea familia Bennet, atitudinea lui severă, despărțirea extrem de rece, toate o copleșiseră de teamă și uimire. Știa că Darcy ascunsese taina nebuniei ei din tinerețe chiar și față de bătrânul său prieten. De-ar fi aflat sir Geoffrey în ce belea se vârâse propria lui fină, cu ce ochi ar mai fi privit-o pe viitor?

Sosirea soților Bennet și agitația stârnită în jurul lor o împiedică pe Georgiana să stea de vorbă cu Elizabeth între patru ochi. De-abia peste vreo câteva zile reușiră să rămână singure, pe drumul către Pelham Hall, unde urmau să întoarcă vizita celor doi Bennet. Darcy, care ar fi trebuit să le însoțească, renunțase să mai meargă la Pelham Hall, pretextând că era reținut la Pemberley cu treburi urgente. Amândouă fetele îi acceptară scuzele cu vădită ușurare: Georgiana pentru că i se iva prilejul unei discuții sincere, iar Elizabeth fiindcă știa că, oricât de blând și îngăduitor ar fi fost soțul ei, totuși printre ai

ei s-ar fi simțit destul de stânjenit. Așadar Elizabeth și Georgiana porniră singure spre Pelham Hall.

De-abia pierduseră din ochi conacul Pemberley, că Georgiana și deschise vorba:

— Draga mea Elizabeth, mărturisesc că nu-mi pari prea schimbată. Totuși, am impresia că veselia ta e mai curând impusă decât pornită din suflet și mă întristează nespus că ai necazuri cu familia. Tare-aș dori să te pot ajuta, măcar cât de puțin. Există cumva vreo posibilitate de a-ți fi de folos?

Deși în sinea ei se întreba prin ce mijloace ar fi putut domnișoara Darcy să îndrepte situația, Elizabeth îi era recunoscătoare pentru bunăvoință.

— Numai păstrându-ți calmul. E singurul lucru pe care-l putem face amândouă. Domnul Darcy i-a scris deja unchiului meu Philips și se pregătește să plece cât de curând posibil în Hertfordshire, apoi la Londra, ca să stea de vorbă cu avocatul. În rest, vom vedea ce se mai întâmplă. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce se va vorbi despre noi în comitatul Derbyshire. Dar orice-ar spune vecinii noștri – și îmi închipui că vor avea destul de zis – sper că amândouă vom fi în stare să ne păstrăm cumpătul. Adevăratul dezastru ar fi acela de-a pierde respectul nașului vostru, pe care țineam atât de mult să-l capăt.

La aceste cuvinte, Elizabeth nu se mai putut stăpâni și ochii i se umplură de lacrimi.

Mișcată de necazurile cumnatei sale, Georgiana își îndreptă spatele, luându-și o alură demnă și impozantă.

— Nu-mi stă în putere să vorbesc despre ce gândește nașul meu, declară ea cu o indignare de care Elizabeth nici n-o crezuse capabilă. Însă în ce privește opiniile vecinilor noștri din Derbyshire, te asigur că n-ai de ce să-ți fie teamă. În definitiv, Elizabeth, noi suntem

cine suntem. Nu trebuie să te îndoiești de importanța *acestui* fapt.

Elizabeth își reținu un zâmbet. Niciodată nu fusese mai conștientă de diferența dintre modul în care fusese educată fiecare dintre ele. Mai mult decât atât, mândria Georgianeii, ieșită la iveală pentru prima oară, îi amintea de întâlnirea cu o altă fire inflexibilă – propriul ei soț.

Amândoi aveau o siguranță de sine pe care nimic în lume n-ar fi reușit s-o clintească și pe care nici un Bennet n-ar fi fost capabil s-o învingă prin umor. Oricum, ea una nici n-ar fi vrut să încerce. Prin urmare, se mulțumi să-i spună, cu un aer grav:

— Ai vorbit foarte înțelept, draga mea. Îmi voi ține capul sus, știind că sub oblăduirea numelui vostru, soarta mea se află pe mâini bune.

Încurajate amândouă de această declarație, aruncară o privire pe fereastră, constatând că se zărea foișorul de la Pelham Hall.

Doamna Bingley le întâmpină în prag, împreună cu cele două surori mai mici, Kitty și Mary. După ce se îmbrățișară cu căldură, Jane îi mulțumi domnișoarei Darcy fiindcă venise să-i viziteze părinții.

— Deși împrejurările actuale nu sunt prea favorabile familiei noastre – adăugă ea – totuși, Georgiana, ești la fel de bine-venită ca oricând. Elizabeth, mama și tata vă așteaptă în salon.

— Ce plăcere să vă văd! exclamă domnul Bingley, care tocmai se întorsese de la grajduri, însoțit de câinii săi. Cred că Mary și Kitty s-au săturat de câte discuții serioase au înghițit pe ziua de azi. Georgiana, vrei să fii așa drăguță să le însoțești în grădină, ca să stați de vorbă despre preocupările voastre? Sunt convins că măcar una dintre voi vrea să-și schimbe dantela de la pălărie.

Georgiana acceptă, fără prea mare tragere de inimă. În dorința de-a da o mână de ajutor (motivul prezenței ei la Pelham în această dimineață), își închipuise că va juca un rol mai eroic decât acela de-a ține companie unor tinere de vârsta ei. În plus, nonconformismul celor două surori o speriasse întotdeauna. Kitty și Mary Bennet, care timp de cincisprezece ore nu văzuseră pe nimeni în afara membrilor familiei, se arătară nespuse de încântate s-o aibă în preajmă pe Georgiana, așa că o conduseră în parc, pălăvrăgind fără încetare.

— Ah, domnișoară Darcy! începu Kitty, fără a-i lăsa răgaz să se dezmeticească. Ce bal nemaipomenit a fost acela de la Pemberley! Zău dacă am stat pe margine măcar cinci minute! Frank Middleton zice că i-am scos sufletul de-atâta dans. Vai, ce nostim e băiatul ăsta! Până acum am mers la multe baluri – poate șapte sau opt – însă niciunul n-a fost așa ca al dumneavoastră!

Deși stânjenită în prezența lor, totuși Georgiana se simți măgulită de apreciere. Nu se îndoia că toți invitații se distraseră de minune, dar faptul că primise laudele unei fete mondene, cum era sora lui Elizabeth, o umplea de satisfacție.

— Sunt convinsă, răspunse ea, că și dumneavoastră ați contribuit din plin la reușita balului.

Kitty pufni în râs, scuturându-și buclele.

— Succesul oricărui bal, declară ea, depinde în mare măsură de buna dispoziție a invitaților. Atâta timp cât și *eu* mă număr printre oaspeți, fiți sigură că atmosfera nu va lăncezi.

Se așternu o clipă de tăcere. Georgiana nu știa ce să răspundă, iar Mary, care nu prea avea multe de spus pe o temă atât de frivolă, nu scotea niciun cuvânt. Kitty, însă, nu se dădu bătută.

— Ei, domnișoară Darcy, dar cum rămâne cu admiratorii? Cu atâția tineri chipeși în jurul dumneavoastră, trebuie să aveți o mulțime de curtezani.

Georgiana întoarse capul și nu zise nimic.

— Haideți, domnișoară Darcy, vă puteți încrede în noi, doar suntem ca și surori.

Georgiana îngăimă câteva cuvinte de neînțeles. Chiar dacă vorbise foarte încet, totuși tonul ei reuși s-o reducă la tăcere până și pe Kitty.

Așadar, își continuară plimbarea prin parc, fiecare cu gândurile ei, până când, la cotitura unei alei, le ieși în cale Caroline Bingley, însoțită de nimeni altul decât căpitanul Heywood.

Amândoi păreau veseli și adânciți în conversație. În clipa când dădură cu ochii de grupul fetelor, tăcură brusc, iar căpitanul păși înspre ele, ca să le salute.

— Ce noroc pe mine, să întâlnesc trei fete încântătoare! exclamă el. Nu-i așa, domnișoară Bingley? adăugă ofițerul întorcându-se către însoțitoarea sa.

Apoi, bine dispus, se adresă domnișoarei Darcy:

— Domnișoara Bingley a avut amabilitatea de a-mi arăta frumusețile parcului Pelham. Ce atmosferă de blândă melancolie învăluie ținutul Derbyshire! Cotloanele tainice și căsuțele săracăcioase de pe marginea drumului îmi inspiră o tristețe cum n-am cunoscut niciodată. Bănuiesc însă că dumneavoastră, domnișoară Darcy, cunoașteți fiecare colțișor al comitatului, fiindcă ați avut norocul de-a vă naște în Derbyshire.

Inima Georgianeii bătea năvalnic. Dacă indiferența cu care se lăuda că întâmpină avansurile tânărului ofițer îi exprima adevăratele sentimente, atunci de ce o tulburase atât de mult să-l vadă în compania altei fete? Chiar și căpitanul, deși încerca să pară dezinvolt, era totuși vădit descumpănit. Cercetându-l cu privirea,

Georgiana își dădu seama că se simțea stânjenită, nu atât pentru ea însăși, cât pentru el. Nici nu-i trecea prin minte să-și dăruiască iarăși inima unui bărbat, așa că nu avea niciun motiv de gelozie. Ca atare, după o clipă de tăcere, reuși să i se adreseze cu sinceră prietenie:

— Nu pot spune că-mi cunosc prea bine locurile natale, răspunse ea, îmbujorându-se ușor. Mă tem că educația mea în ce privește frumusețile din Pelham suferă de unele lacune.

Domnișoara Bingley, care până atunci nu scosese o vorbă, interveni în discuție:

— Din câte știu eu, domnișoara Darcy preferă lumea cărților. Ori cu o bibliotecă precum aceea de la Pemberley, mă îndoiesc că s-ar lăsa atrasă de plăcerile lumești. N-am dreptate, scumpa mea Georgiana?

— Mă flatezi, domnișoară Bingley! răspunse fata. Aș vrea și eu să fie așa cum spui. Îmi plac plimbările în natură și excursiile, iar lectura nu-mi ocupă chiar toată ziua. Mărturisesc că citesc mai mult ca să-mi omor timpul decât de dragul studiului.

— Și totuși – insistă zâmbind domnișoara Bingley – îți petreci ore întregi printre cărți, așa că noi nu te putem considera decât o fată studioasă.

De astă dată, Mary nu reuși să se mai stăpânească.

— Adevăratul studiu, declară ea, e cu totul altceva decât ce spuneți dumneavoastră. Simpla lectură nu face pe nimeni să ajungă învățat. Asta se întâmplă doar când tentațiile intelectului nu mai țin cont de sănătatea ochilor. *Eu* una m-am obișnuit ca atunci când citesc, să-mi folosesc mintea din plin, motiv pentru care mi-am stricat ochii. Nicio persoană cu ochi buni nu se poate lăuda că-i învățată.

Cum nimeni din grup nu găsea vreo replică la aceste afirmații, porniră cu toții înspre Pelham Hall. Domnișoara

Bingley vru să-l ia de braț pe căpitanul Heywood, dar în timp ce treceau podul peste râu, el reuși să se desprindă, apropiindu-se de Georgiana.

— Ce plăcută surpriză să vă întâlnesc aici! murmură ofițerul. De-aș fi știut dinainte, aș fi venit la Pelham cu mult mai multă bucurie.

În ciuda hotărârii luate mai devreme, Georgiana începu să tremure. Își impuse, însă, să se stăpânească. De altfel, căpitanul părea a fi în relații foarte cordiale cu domnișoara Bingley.

— Adevărat? răspunse ea cu răceală. Și totuși, acum câteva momente, am avut impresia că vă distrați de minune.

— Ah, domnișoară Darcy! oftă căpitanul. De-ați ști ce se ascunde sub aparenta mea bună-dispoziție! În realitate, mă sperie ieșirile în societate. Totuși, un om ca mine, obișnuit să trăiască mai mult printre străini, nu-și poate permite să se țină mândru. Poate că felul meu de-a fi vă sugerează exact contrariul, însă credeți-mă că firea mea nu se prea potrivește cu distracțiile mondene. Oricum, se pare c-am vorbit prea mult...

Între timp, ajunseră aproape de aleea principală, înainte ca Georgiana să-și recapete siguranța de sine îndeajuns pentru a-i răspunde, cu toții zăriră o trăsură care tocmai pătrundea pe poartă, îndreptându-se către scara de la intrare.

— Ce ciudat! se miră Kitty, ajungându-i din urmă pe Georgiana și pe ofițer. Mi s-a părut c-aud glasul surorii noastre, Lydia. Ție nu, Mary? Cred, însă, că m-am înșelat, pentru că ea s-a anunțat abia către sfârșitul săptămânii.

Totuși trăsura trase în dreptul ușii de la intrare și, spre groaza și umilința Georgianeii, portiera se deschise, făcând loc Lydiei, urmată de soțul său, locotenentul George Wickham.

Georgiana era în culmea disperării. Ce inspirație nefericită să vină la Pelham tocmai azi! Deja emoționată în urma întâlnirii din grădină cu căpitanul Heywood și cu domnișoara Bingley, foarte curând avea să se găsească față în față cu bărbatul care o făcuse să-și uite obligațiile și să fugă cu el, în ciuda tuturor canoanelor bune-cuviințe.

Biata fată se înroșise până în vârful urechilor. Nu îndrăznea să ridice privirea, de teamă să nu observe ceilalți în ce încurcătură se afla. Știuse că sora lui Elizabeth va sosi cu soțul ei de-abia peste câteva zile, iar domnișoara Darcy primise toate asigurările că nu va trebui să dea ochii cu el! Faptul că trebuia să se arate politicoasă, să râdă și să glumească cu un nemernic ca George Wickham i se părea peste puterile ei. Deși era convinsă că nimeni nu putea fi la curent cu vechea lor relație, totuși se simțea din ce în ce mai tulburată.

În timp ce Kitty și Mary Bennet alergau către trăsură, pentru a-și întâmpina sora, Georgiana rămase pe loc, luptând să-și recapete calmul. În schimb, domnișoara Bingley era nespus de bucuroasă de sosirea oaspeților. Prezența faimosului George Wickham alături de soții Bennet cu siguranță că urma să fie o experiență interesantă – mai ales că până atunci casa fratelui ei cam dusesese lipsă de distracții.

— Privește, căpitane Heywood! exclamă Caroline. Ia te uită cine-a venit! Ne vom putea amuza împreună de purtările noilor rude ale lui Charles, mai cu seamă cele de la Brighton care tocmai bat la ușă.

Însă căpitanul, care remarcase paloarea Georgianeii, nu dădu nicio atenție cuvintelor domnișoarei Bingley. Oferindu-și brațul, o conduse pe domnișoara Darcy către casă.

— Nu vă simțiți bine? întrebă el, alarmat. Trebuie să le găsesc pe doamnele Bingley și Darcy, ca să vă las în grija lor, adăugă ofițerul, grăbindu-se să plece în căutarea celor două surori.

Georgiana nu avea nicio scăpare. Se apropie de ușă cu pași rari, știind că peste câteva momente va trebui să se întâlnească față în față cu George Wickham.

Doamna Wickham o salută cu un zâmbet radios.

— Scumpă domnișoară Darcy! exclamă ea. Nu mă îndoiesc că ești Georgiana, semeni cu fratele dumitale ca două picături de apă. Îmi permiți să-ți spun pe nume? Am reușit să ajungem la Pelham cu trei zile mai devreme. Eu una aș fi vrut să aștept sfârșitul săptămânii, însă George ținea morțiș să plece. Zicea că nu suportă să mai rămână o clipă departe de Derbyshire. Acum înțeleg și eu de ce. Nici n-am sosit bine și ai venit să ne întâmpini. Hai, draga mea, dă-mi mâna!

Georgiana se crispă, văzând că Wickham se pregătește să i se adreseze.

— Nu ne-am văzut de ani de zile, domnișoară Darcy! o salută el cu căldură, ca un vechi prieten. Nu pot să nu mă minunez cât de frumoasă te-ai făcut!

Plimbându-și o privire mulțumită peste întinsul parcului, adăugă:

— De-ai ști ce mult doream să respir aerul ținutului meu de baștină! Întotdeauna aștept călătoriile cu

nerăbdare, mai ales de data asta – sublinie locotenentul pe un ton plin de înțelesuri –când am plăcerea să întâlnesc o veche cunoștință.

Georgiana reușise să răspundă Lydiei cu suficientă politețe. Acum, însă se străduia cu disperare să găsească tăria de-a face față la asaltul locotenentului. Din fericire, chiar atunci apăru căpitanul Heywood, aducând cu sine un valet, pentru Georgiana.

Răsuflând ușurată, domnișoara Darcy reuși să-și țină firea, pregătindu-se să facă prezentările.

— Am avut deja plăcerea! o întrerupse scurt căpitanul. Iar acum, vă rog să ne iertați, se înclină el către doamna Wickham, conducând-o pe Georgiana în salon, unde se afla, în sfârșit, în siguranță.

Recunoștința ei nu cunoștea limite. În timp ce căpitanul, împreună cu valetul, o ajuta să urce scara, Georgiana încercă să-i mulțumească.

— Căpitane Heywood, vă rămân îndatorată pentru bunăvoința dumneavoastră. Deși nu am nimic cu familia cumnatei mele, totuși mărturisesc că tocmai doream să mă retrag – așa că ați sosit la țanc.

— Va stau oricând la dispoziție, răspunse căpitanul, însă văd că tremurați. Dați-mi voie să vă conduc până în salon și încercați să nu vă obosiți vorbind.

Atenția cu care o înconjură îl făcu să crească în ochii ei. Ce prompt îi sărise în ajutor, ce repede o înțeleșese – deși abia dacă schimbaseră câteva cuvinte. Purtarea lui trăda o sensibilitate care începea să topească armura de indiferență a Georgiane. Felul său de-a fi – eleganța adresării, manierele alese, toate îl deosebeau de ceilalți bărbați. În plus, dăduse dovadă de un cavalerism care-o mișcase până în adâncul sufletului.

Dând cu ochii de Georgiana, palidă și escortată de doi bărbați, Elizabeth și Jane o ajutară îndată să se

așeze, îngrijindu-se de ea până când fata începu să-și mai vină în fire.

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea cumnată? o întreabă Elizabeth. Ești albă ca varul. Nu-i așa, mamă?

În aceeași clipă, valetul anunță sosirea celor doi oaspeți, astfel încât starea Georgianeii încetă să mai fie un secret – cel puțin pentru doamna Darcy.

— Draga mea, se adresează ea în grabă Georgianeii, cred că te vei simți mai bine lângă șemineu.

Căutând din ochi colțul cel mai îndepărtat și mai aerisit al salonului, o conduse într-acolo pe domnișoara Darcy, așezând-o departe de restul musafirilor.

Nevrând s-o lase singură, ofițerul ceru permisiunea s-o însoțească. Așadar se formară două grupuri distincte: familia Bennet, discutând despre necazurile lor, și cuplul Georgiana – căpitanul Heywood, ultimul angajând-o pe domnișoara Darcy într-o conversație cât se poate de banală, încât reuși s-o facă să-și mai vină în fire.

Domnul și doamna Wickham dădură buzna în salon, cu o siguranță de sine care dovedea că nu se îndoiau nicio clipă cât erau de bine-veniți. De altfel nici n-ar fi avut motive să-și închipuie altceva; întrucât doamna Bennet se arătă sincer entuziasmată de sosirea lor, în timp ce domnul Bennet, în ciuda aerului său grav, izbutise totuși să-și ascundă gândurile sub masca unei politeți suficiente pentru a induce în eroare două persoane cu o sensibilitate atât de limitată.

Din câte remarcă Elizabeth, doamna Wickham continua să rămână – spre fericirea ei – imună la sentimentul tinereții trecătoare sau la progresele inteligenței. Umbla de colo-colo prin salon, salutând în dreapta și-n stânga, râzând și așteptând să primească laude și complimente. Nu-i așa că Jane se îngrășase? Vai, ce

solemn era tata! Ce ciudat că Mary și Kitty tot nu se măritaseră, când ea era la casa ei de peste un an!

Elizabeth întoarse capul, scârbită, însă întâlnind privirea lui Caroline Bingley și citindu-i expresia din ochi, își îndreptă din nou atenția către Lydia. Se uită cu subînțeles la sora ei mai mică, sperând – dacă nu să schimbe subiectul cu unul mai interesant – atunci măcar să-i stăvilească șuvoiul de vorbe. Însă chiar atunci se auzi glasul doamnei Bennet.

— Ah, scumpa mea copilă! exclamă ea. Ce fericire să le am alături pe toate fetele mele într-un ceas de cumpănă ca acesta! Lydia, draga mea, tu ai aflat ce ni s-a întâmplat?

— Da, mamă! răspunse doamna Wickham. Mi-a povestit Kitty în vestibul. Vai, ce veste îngrozitoare. Am rămas șocată, cât pe ce să leșin.

Apoi, întorcându-se spre sora ei mai mare, adăugă pe un ton vesel și nepăsător:

— Oh, Jane, ce rochie frumoasă! Dar ție-ți place a mea? Ai văzut dantela? Mi-a adus-o soțul meu tocmai de la Londra.

— Dantelă! bombăni doamna Bennet. Tocmai de dantelă ți-ai găsit să vorbești? Nu dantela a vârat-o pe mătușa Philips în bucluc? Dragele mele, să știți că toate nenorocirile familiei noastre se trag de la dantelă! încheie ea, izbucnind în plâns.

— Sărmana mătușă Philips! o căină Wickham. Mă doare sufletul când mă gândesc că stă în pușcăria Hertford. Și încă sub acuzația de hoție! Am auzit că pe măsură ce îmbătrânesc, femeile devin tot mai ciudate și mai excentrice. Biata de ea! oftă George, după care se răsuci pe călcâie, ca să-și admire cizmele strălucitoare în oglinda mare din salon.

Asemenea lui Elizabeth, Jane se simțea din ce în ce mai stânjenită văzând cum se discută problemele familiei în prezența unui străin.

Din fericire, căpitanul Heywood era atât de absorbit de conversația cu Georgiana încât nu auzea nimic. În schimb, Caroline Bingley părea mai satisfăcută ca oricând. Trebuia neapărat să abată discuția spre alte subiecte, își spuse Jane.

— Cum v-a plăcut excursia de azi-dimineață, domnișoară Bingley? întrebă Jane. Ați reușit să mergeți pe jos până în sat, așa cum aveți intenția?

Deși n-o prea trăgea inima să abandoneze un subiect atât de gras ca necazurile familiei Bennet, Caroline socoti totuși că i se ivise prilejul de a-l acapara din nou pe căpitanul Heywood – ocazie ce nu trebuia scăpată cu niciun preț.

— Numai până la Drewshery Farm, răspunse ea.

Apoi, luându-l prin surprindere pe locotenentul Wickham, care se întâmplase să fie lângă ea, îl îndemnă:

— Veniți, domnule locotenent, vreau să vă arăt priveliștea de la fereastră.

Și, strecurându-și brațul pe sub al lui, în conduse până în celălalt capăt al salonului, unde se aflau căpitanul Heywood și domnișoara Darcy.

— Scumpa mea Georgiana – zise Caroline, apropiindu-se de tânăra pereche – sper că ți-ai mai revenit. Nu te-am văzut prea des în starea asta. Noroc că ai avut pe cineva care să te ajute. Se pare că prezența căpitanului Heywood ți-a prins chiar foarte bine. Mai ales la ten...

Surprinsă de tonul ei, Georgiana nu reuși decât să surâdă, ridicând ochii către căpitanul Heywood, parcă rugându-l să schimbe subiectul. Din păcate, privirea ei

languroasă avu cu totul alt efect decât cel scontat, astfel încât îndrăznețul George Wickham încercă din nou să intre în discuție:

— Eu o cunosc de mult pe domnișoara Darcy și întotdeauna tenul dumneaei a fost fără cusur! declară cu subînțeles locotenentul. Ca și celelalte farmece pe care le ascunde. Noi, de când ne știm, am fost buni prieteni. Nu-i așa, Georgiana?

Șocată, domnișoara Darcy rămase fără replică. După cele ce îndurase mai trebuia să tolereze și nerușinarea lui George? Remarcându-i disperarea, căpitanul Heywood făcu un pas înainte, adresându-i-se locotenentului pe un ton ce nu admitea replică:

— Sunteți impertinent, domnule!

Apoi, răsucindu-se spre Georgiana:

— Sora dumneavoastră are dreptate. Aici e un aer cam închis. Nu doriți să ieșim la o plimbare prin grădină?

Și, fără a mai aștepta răspuns, o conduse afară din salon pe domnișoara Darcy, care încă nu-și revenise din uimire. O fracțiune de secundă o fulgeră ideea că Thomas Heywood merita nu doar atenția, ci și afecțiunea ei.

24

In timp ce domnul Darcy și socrul său se pregăteau să plece la Londra, pentru a sta de vorbă cu niște avocați, Charles Bingley își aduse aminte de făgăduiala de-a da un bal la Pelham Hall.

— Ar fi păcat, scumpa mea Jane — se adresă el soției sale —, să înșel așteptările surorilor tale și-ale mele, care m-au crezut pe cuvânt. Se prea poate ca necazurile prin care trece familia Bennet să nu fie pe potrivă unei ocazii festive. Însă zău că nu-mi vine să le refuz o asemenea plăcere, mai ales acum, când a venit și Lydia. Ce părere ai, iubita mea soție?

Deși conștientă că maică-sii nu-i ardea deloc de petreceri, totuși Jane nu ridică nicio obiecție — spre marea bucurie a soțului ei.

— Nu văd ce ar fi rău în asta, zise Jane. Pe urmă, ce fericite ar fi Kitty și Mary. Bravo, dragul meu! Ai avut o idee minunată.

Mai rămânea, însă, de obținut consimțământul doamnei Bennet.

Trimise s-o înduplece, Kitty și Mary se declarară sincer părtașe ale durerii mamei lor. Sigur că nu era momentul să petreacă. Familia trecea prin clipe mult prea grele pentru a mai avea chef de distracții. Cât despre ele, trebuiau să se resemneze cu gândul că ratau ocazia de a-i cunoaște pe cei mai chipeși și înstăriți

bărbați din Derbyshire. Doamna Bennet nu le lăsa să termine. Ridicându-se din jilt, își adună ultimele puteri și luă cuvântul:

— Sărmanele mele fete! se plânse ea. Deși sunt tare necăjită, totuși mă voi strădui să mă ocup și de viitorul vostru. Cum m-aș putea împotrivi dorinței fetelor mele? Mă tem că n-am încotro și trebuie să accept amabila propunere a domnului Bingley.

Așadar totul fu aranjat, desigur, după ce lăudară cu osârdie curajul mamei lor. Până și domnișoara Bingley se declară de acord.

— Un bal este exact ce trebuie pentru a ne reda buna dispoziție, îi mărturisi ea fratelui său. Cât despre vecini, n-au decât să spună ce poftesc. Eu una detest bârfa și nici nu vreau s-aud de așa ceva.

Vestea despre recente necazuri ale familiei Bennet se răspândise deja în întreg comitatul. De altfel, secretul nu s-ar fi putut păstra, așa cum nu putea fi ascunsă o schimbare de guvern sau faptul că fătase cățeaua lui Frank Middleton. Chiar dacă în societate discreția e un nobil ideal, totuși – la fel ca cele mai înălțătoare aspirații ale noastre – ea se limitează întotdeauna la domeniul fanteziei.

Cunoscând aceste adevăruri, Elizabeth aștepta seara balului cu mai puțin entuziasm decât sora ei Jane. Trecuseră zile întregi de la ultima vizită a lui sir Geoffrey Portland la Pemberley, însă plecarea lui precipitată o îndurera și acum. Domnul Darcy nu adusese nici măcar o dată vorba despre incident, însă Elizabeth bănuia cât era de cătrănit – ceea ce-o întrista și mai tare. Gândul de a-l întâlni din nou pe sir Geoffrey – și încă sub privirile cercetătoare ale vecinilor – nu făcea decât să-i sporească disperarea.

Georgiana avusese cu totul altă reacție. Aflând despre bal, întâmpină sugestia cu mare bucurie, atât ca un mijloc de-a înfrunta cu demnitate vitregiile sortii, cât și pentru motive știute doar de ea. Tulburarea care-o cuprinsese în ziua petrecută la Pelham Hall refuza să cedeze în fața rațiunii; nici chiar remediile clasice – o noapte de insomnie și o dimineață în compania scrierilor lui William Cowper – nu se dovediseră salutare. Georgiana știa perfect de bine că nu trebuia să se îndrăgostească. Totuși, chipul căpitanului și felul în care o ajutase la nevoie o obsedau fără încetare.

Orice femeie cu cap ar fi evitat să se atașeze prea mult de un bărbat. Însă, aflându-se pe marginea prăpastiei, Georgiana simțea nevoia să descopere de unde venea pericolul – chiar cu riscul de-a se apropia prea mult de hău. Întâlnindu-l din nou pe căpitan la bal, și-ar fi dat seama ce înrâurire avea asupra ei – ceea ce ar fi ajutat-o să ia o hotărâre fermă. Cu toate acestea, ziua balului o găsi într-o asemenea stare de zbucium sufletească încât până și Kitty renunță la proverbiala-i indiferență, catadicsind s-o întrebe pe Georgiana ce-i cu ea.

— Nuanța trandafirie a rochiei dumneavoastră ar reuși să dea strălucire chiar și unui ten bolnăvicios. Trebuie să vă spun, domnișoară Darcy, că și eu am purtat odată această culoare, care a stârnit senzație în comitatul nostru. Nu-i așa, Mary? întrebă ea, întorcându-se spre sora sa, ca de obicei, fără să aștepte vreun răspuns.

— Tocmai pe Mary ți-ai găsit s-o întrebi? interveni Elizabeth. Uiți că ea nu face deosebirea între o rochie trandafirie și o tapițerie de salon? De-ai fi avut inspirația să apelezi la sora ta *mai mare*, ți-aș fi confirmat că atât rochia ta, cât și cea a Georgianeii sunt foarte frumoase și vă vin grozav de bine. Acum, însă, ai scăpat ocazia.

Elizabeth se străduia din răspuțeri să nu-și trădeze îngrijorarea. Se frământa cu atât mai mult cu cât absența soțului și tatălui ei expuneau familia fie la gafele lui George Wickham, fie la excesiva bunăvoință a domnului Bingley. Și totuși, doamna Darcy dăduse întotdeauna dovadă de tenacitate, neacceptând să se lase intimidată. Hotărât, așadar, să nu se sperie de niște străini, numai pentru că-i lipsea sprijinul soțului său. Numai gândul la o astfel de umilință fusese suficient ca să-i trezească încăpățânarea.

„Indiferent ce se va întâmpla“, își spuse ea, „am să rămân cu capul sus.“

Georgiana se simți încurajată de vorbele afectuoase ale cumnatei ei. Pe drumul de întoarcere la Pemberley, Elizabeth nu mai fusese la fel de veselă ca de obicei. Acum însă, văzând-o că-și recăpătase umorul, Georgiana găsi tăria de-a se preocupa de propriile sale probleme. Rotindu-și privirea prin salon, îi tresări inima de bucurie în clipa când își făcu intrarea căpitanul Heywood, însoțindu-i pe lady Catherine, sir Geoffrey și verișoara Anne. Ofițerul o zări și porni în direcția ei. Dar în aceeași clipă îi tăie calea domnișoara Caroline Bingley, antrenându-l într-o conversație însuflețită.

Căpitanul fu silit să se oprească din drum, afișând exact atâta entuziasm cât să nu-și jignească interlocutoarea. Politețea își avea regulile ei, care cereau să nu-i întoarcă spatele domnișoarei Bingley. Resemnată, Georgiana își îndreptă atenția spre cei adunați în jurul său.

— Oare pe unde umblă Frank Middleton? se miră Kitty, plimbându-și privirea prin întreg salonul. Mi-a făgăduit că va veni devreme, de îndată ce se va întoarce de la partida de popice. Ah! Fata de colo nu-i

cumva Anne de Bourgh? Vai de mine, de palidă este! Închipuie-ți, mamă, că una dintre noi ar arăta așa!

— Domnișoara de Bourgh își permite să fie trasă la față! replică doamna Bennet. Însă tu, Kitty – și mai ales tu, Mary! – trebuie să ții minte că un asemenea lux depășește posibilitățile tatălui vostru de-a întreține o familie. De-am fi și noi la fel de bogați ca familia de Bourgh, ați putea s-aveți figuri oricât de bolnăvicioase. Dar iată că vine căpitanul Heywood.

Reușind să scape de domnișoara Bingley, căpitanul se grăbi să salute familia Bennet. De îndată ce schimbă amabilitățile de rigoare, ofițerul se întoarse către Georgiana.

— Sper că v-ați revenit complet după indispoziția de mai deunăzi, zise el.

— Pe deplin, vă mulțumesc, răspunse fata, dându-și seama cu iritare că se înroșea din nou.

Ochii lui o contemplau cu o tandrețe neobișnuită, tulburând-o până în adâncul sufletului.

— Îndeajuns cât să-mi oferiți plăcerea dansului care urmează? insistă căpitanul.

Georgiana nu putea decât să încuviințeze. De altfel, dansul era chiar momentul în care plănuise să-și analizeze sentimentele. Așadar, surâse și se lăsă condusă către locul în care dansau celelalte perechi.

Nemaifiind nevoită s-o aibă în grijă pe tânăra ei cumnată, Elizabeth găsi răgazul necesar pentru a-și îndeplini plăcuta îndatorire de a-i saluta pe lady Catherine și sir Geoffrey, care conversau cu soții Bingley.

— Domnul Darcy regretă că nu poate fi de față, explică ea, întrucât a trebuit să plece la Londra, împreună cu tatăl meu, pentru niște treburi ce nu sufereau amânare.

Lady Catherine dădu vagi semne că ar fi auzit ceva, apoi spuse tranșant:

— În schimb, bănuiesc că astă-seară vom avea bucuria de-a ne întreține cu mama dumatăle și cu rudele din Brighton. Cea care vine încoace nu e doamna Bennet?

Ajungând lângă ei, doamna Bennet hotărî să se impună mai întâi atenției lui sir Geoffrey.

— Plecarea dumneavoastră pripită de la Pemberley nu ne-a îngăduit să vă acordăm onorurile cuvenite unei persoane de rang, se lamentă ea. Domnul Bennet m-a rugat s-o fac în astă-seară, bineînțeles, și-n numele său.

De altfel, ajunsese și ea să creadă că așa stăteau lucrurile.

— Nu-i așa că Pelham e o locuință încântătoare? continuă doamna Bennet, întorcându-se spre lady Catherine. Cu siguranță că fiică-mea Jane va rivaliza curând cu sora ei pentru titlul de cea mai minunată gazdă din Derbyshire. Trebuie să vă spun cu toată modestia că și mie-mi merge vestea de gospodină neîntrecută.

Sir Geoffrey nu scotea o vorbă. Doamna Bennet îi admira tăcerea, socotind-o foarte potrivită pentru un om de importanța sa. În schimb, Elizabeth avea inima strânsă.

— Într-adevăr – întări Jane, remarcând stânjeneala surorii ei –, mama e cunoscută în tot ținutul Hertfordshire ca gazdă primitoare. Cât despre calitățile mele sau ale surorii mele, fără îndoială că de la ea le-ar fi moștenit.

Chiar în clipa aceea, Lydia – care până atunci trăn-cănisise verzi și uscate, retrasă într-un colț cu Kitty – găsi de cuviință să li se alăture. De cum îi veni ideea, o și puse în practică fără întârziere. Trebuie spus că doamna Wickham ignora într-atât convențiile din înalta

societate, încât nu considerase necesar să aștepte până va fi chemată.

— Lady Catherine! exclamă ea, de îndată ce fuseseră făcute prezentările, fără a-i lăsa timp mătușii să se dezmeticească. E drept că până acum nu ne-am întâlnit, însă dumneavoastră îl cunoașteți de mult pe soțul meu, care și-a petrecut copilăria în frumosul Pemberley.

Brusc, schimbă subiectul, adresându-se mamei sale:

— Ah, mamă, acela nu e Frank Middleton? Lunganul ăla slăbănog, care tocmai a intrat pe ușă? Oare ce i-o plăcea lui Kitty la el? E urât ca dracu'. Are cumva avere?

Sir Geoffrey rămăsese șocat de-atâta lipsă de educație, în timp ce Jane se îndepărtă grabnic, copleșită de rușine. Prin urmare, lui Elizabeth îi revenea sarcina ingrată de-a încerca – pe cât posibil – să restabilească armonia.

— Am auzit că doamna Middleton e o femeie foarte cumsecade – zise ea, țintuindu-și sora cu o privire semnificativă.

Apoi, întorcându-se spre lady Catherine, adăugă pe un ton extrem de politicos:

— Mi se pare că fiica ei cea mare, Lucy, e bună prietenă cu domnișoara Anne de Bourgh.

Tentativa lui Elizabeth se dovedi a fi catastrofală. Nici să fi vrut, n-ar fi putut aduce în discuție un subiect mai nefericit.

— Domnișoara de Bourgh? o întrerupse Lydia, dornică să ia parte la conversație. Adineauri am zărit-o odihnindu-se într-un jilț. Arată îngrozitor de gălbejită. De multă vreme e bolnavă, lady Catherine? Nu v-ați gândit s-o duceți la Bath? Nici eu n-am fost vreodată prea sănătoasă și voinică, în schimb am auzit o mulțime

de lucruri despre stațiune, de la nevestele suferinde ale unor ofițeri.

Lady Catherine se înverzise de mânie.

— Bolnavă? aproape că strigă ea. Stimată doamnă Wickham, Anne a mea n-a fost bolnavă nici măcar o zi în viața ei. Dacă e puțin palidă, aceasta se întâmplă numai pentru c-a răcit într-una din numeroasele excursii în natură, în compania *bunului* ei prieten, căpitanul Heywood.

Întorcând capul în căutarea fericitului cuplu, dădu cu ochii de fiica sa, stând cuminte pe un scaun, în timp ce căpitanul dansa cu Georgiana, care părea mai frumoasă ca oricând. În aceeași clipă luă hotărârea decisivă.

— Bath! pufni ea. Nu-i decât o momeală pentru snobi. Avem și noi ape minerale lângă Rosings. De altfel, mâine ne întoarcem la Rosings – absolut toți. De cum se luminează de ziuă.

Și, fără alte explicații, își părăsi interlocutoarea, plecând să-și afle consolarea la masa pregătită pentru cină.

Partea a patra

25

Lady Catherine era atât de ferm decisă să părăsească Derbyshire cât de curând posibil, încât a doua zi după bal trezi toată casa cu noaptea în cap, ca să se pregătească de plecare. Puțin îi păsa că Thomas Heywood, cucerit de frumusețea primăverii în Midlands, dorea să mai rămână – sau că ea însăși invitase familia Middleton la cină în casa lui sir Geoffrey pentru aceeași seară. Puțin îi păsa și de cum arăta Anne, care nu-și făcuse somnul. Lady Catherine nu concepea în ruptul capului să mai zăbovească. E drept că nici sir Geoffrey, sculat din somn de toată tevatura, nu depunea prea mari eforturi s-o rețină. Cum de regulă se arăta morocănos până spre prânz, își luă rămas-bun de la ea cât mai politicoș posibil, suportând cu stoicism durerea despărțirii, la gândul că, de îndată ce trăsura lui lady Catherine avea să se urnească din fața casei lui, viața sa tihnită de burlac își va relua cursul.

Ajunsă în ambianța măreață și familiară de la Rosings, lady Catherine o trimise pe Anne la culcare, apoi, chemându-și câinele mops, își îngădui să facă unele reflecții asupra modului în care se despărțise de sir Geoffrey.

— Sir Geoffrey – cugetă ea – începe să devină din ce în ce mai bădăran. De nu l-aș fi cunoscut de atâta

vreme, azi-dimineață aș fi dedus din comportarea lui că preferă să rămână singur. Oricum, trăiește de prea mult timp în singurătate. Bărbații, căpitane Heywood, se simt cel mai bine în compania femeilor, altfel ajung cârtitori și excentrici. Ai grijă, dragă căpitane, să nu rămâi burlac. Voi, bărbații, sunteți făcuți pentru căsătorie. E drept că, în general, femeile sunt cele care caută să se mărite. Totuși, bărbații profită cel mai mult dintr-un mariaj.

Căpitanul o aprobă cu însuflețire. Într-adevăr, bărbații erau niște neajutorați, incapabili să se descurce singuri sau să prospere fără ajutorul sexului frumos. Cât despre superioritatea femeilor, iat-o, de pildă pe lady Catherine, care – deși văduvă – reușise să administreze cu pricepere un domeniu atât de întins, ba chiar, din câte auzise căpitanul, chiar și o parte a satului Hunsford.

Totuși, căpitanul nu se vădea într-atât de neajutorat, din moment ce reușise să-i abată atenția de la un subiect drag inimii ei. Lady Catherine știa să fie elocventă, dar când vorbea despre sine, dovedea înclinații spre oratorie.

— Așa am făcut, căpitane, și încă din prima zi de văduvie! Întări ea. De-abia plecase sir Lewis dintre cei vii, lăsându-mă pradă unei negre deznădejdi, că am și început să mă ocup de proprietate, cercetând fiecare greșeală din modul în care fusese administrat și încercând s-o îndrept. Rosings e acum mai prosper ca pe vremea când era în grija sărmanului meu soț. Cea mai mare binefacere pentru moșie a fost că mi-a lăsat-o mie. O femeie singură, lipsită de sprijinul unei persoane iubitoare, poate realiza totuși tot ce și-a pus în cap.

Căpitanul îi ascultă discursul cu un aer grav, părând să-i soarbă fiecare cuvânt. Ar fi continuat s-o țină tot

aşa, până când înalta doamnă ar fi sfârşit ce avea de spus, dacă soarta nu l-ar fi scutit de această corvoadă, aducând în prag valetul, care anunţa un musafir. Vicarul din Hunsford, domnul William Collins, sosise să-i prezinte lui lady Catherine pe noul paroh, domnul Samuel Beasley.

Domnul Collins îl cunoscuse deja pe căpitanul Heywood, cu ocazia primei vizite a acestuia la Rosings. Ghicind că sub uniformă militară se ascundea un om la fel de sensibil ca şi el, cei doi bărbaţi se salutară cordial, exprimându-şi bucuria de-a se revedea atât de curând, după care domnul Collins nu întârzie să enumere toate necazurile abătute asupra satului Hunsford în lipsa Înălţimii Sale, lady Catherine: scroafa fătase nişte purcei pricăjiţi, livada de mere fusese distrusă de o furtună, trăsura se răsturnase, rupând braţul celui mai bun clopotar al bisericii.

— Ultima nenorocire e cea mai gravă dintre toate, încheie vicarul, clătinând din cap cu tristeţe. Carnea de porc prea prăjită, ca şi merele necoapte, pot cel mult să dea o indigestie. Dar să nu mai ai plăcerea de-a auzi un clopot tras ca lumea, asta-i ceva greu de acceptat.

Lui lady Catherine îi creştea inima de bucurie auzind cele întâmplare.

— Mare păcat! încuviinţă ea cu tărie. Vezi, căpitane, cât haos s-a creat în numai două săptămâni, cât am lipsit de-acasă? Sir Lewis putea să plece săptămâni întregi că tot nu se cunoştea efectul.

Amintirea cu pricina avu darul de a-i reda buna dispoziţie, astfel încât îşi îndreptă atenţia către vicar.

— Bag seamă, domnule Collins, că nu te simţi prea bine. Te-ai mai tuns cumva de când nu ne-am văzut? Să ştii că nu-ţi vine prea grozav.

Într-adevăr, vicarul se tunsese – și încă într-un fel care n-ar fi putut trece neobservat – deși, probabil, cei mai mulți s-ar fi abținut de la orice comentariu. Această nouă dovadă de perspicacitate din partea stăpânei domeniului îl proiectă pe culmile extazului.

— Acestea sunt consecințele nefericite ale faptului că nu v-am urmat sfatul, lady Catherine, se grăbi să încuviințeze domnul Collins. Dumneavoastră m-ați prevenit întotdeauna să nu apelez la fiul sărmanului Peplow, care are ochii prea apropiați pentru a fi un frizer destoinic. Însă în lipsa dumneavoastră, Charlotte a mea a reușit să mă înduplece, rugându-mă să-mi fie milă de tinerețea lui mai ales că și-a pierdut și tatăl... vedeți dumneavoastră, n-am putut s-o refuz. Și iată rezultatul! În viața mea n-am să mă mai las pe mâna unui frizer fără distanța regulamentară între ochi.

Consolată atât de tonul lui respectuos cât și de halul în care arăta, lady Catherine catadicsi să-și îndrepte prețioasa atenție spre însoțitorul vicarului – un tânăr nici urât, nici frumos, dar cu privire inteligentă, care ascultase conversația cu un aer oarecum surprins.

— Dumnealui trebuie să fie parohul, zise ea, răsucindu-se brusc în jilț și sfredelindu-l cu privirea. Apropiați-vă, domnule, nu stați acolo în colț. Nu pot să sufăr oamenii care umblă pe la colțuri.

Tânărul păși spre ea cu îndrăzneală.

— Numele meu e Samuel Beasley, spuse el. Am sosit acum o săptămână pentru a mă pune la dispoziția Înălțimii Voastre și a parohiei. În niciun caz nu „umblam pe la colțuri”. Pur și simplu, așteptam să vă fiu prezentat, așa cum cer regulile bunei-cuviințe.

Dacă cineva l-ar fi privit mai îndeaproape pe domnul Collins, ar fi constatat că în ultimele secunde se îmbujorase tot mai mult, până când se înroșise ca racul. În

viața lui nu auzise pe cineva adresându-se astfel lui lady Catherine. Însă în încăpere nu se aflau decât domnul Beasley și căpitanul, care continuau s-o cerceteze pe stăpâna moșiei Rosings – unul sincer și direct, celălalt cu coada ochiului.

La rândul ei, lady Catherine rămăsese cu privirea ațintită asupra tânărului paroh.

În tăcerea care se așternuse, până și mopsul găsi mai nimerit să se ascundă sub masă.

Măsurându-l pe paroh din cap până-n picioare prin lornion, Înălțimea Sa se mulțumi să remarce:

— După accentul dumitale, domnule Beasley, ghicesc că nu ești de prin partea locului. Niciodată nu mă înșală urechea. Din câte înțeleg, vii din Irlanda.

— Din Irlanda! exclamă indignat domnul Beasley. Nici pomeneală! Aveți dreptate, nu-s din sudul Angliei – dar nici irlandez! M-am născut în Yorkshire și am crescut între oameni cinștiți și simpli la vorbă – așa cum există pretutindeni în lumea civilizată.

Domnul Collins nu-și putu reține un geamăt.

— Domnule Collins – zise lady Catherine, îndreptându-și atenția către vicar, de care uitase cu desăvârșire – constat că doamna Collins continuă să nu-mi ia în seamă sfatul privind dieta dumitale. Am prevenit-o să-ți dea mai puțină friptură și un pahar de vin fiert înainte de culcare – un regim cu rezultate miraculoase. Vedeți, așadar, domnule Beasley, c-am avut dreptate: nu faceți parte dintre ai noștri. V-am spus că nu mă înșel niciodată.

Și, încântată de fărâma de adevăr pe care o ghicise – refuzând să țină cont de eroarea grosolană care o însoțea – lady Catherine se interesă de problemele importante ale parohiei.

— Domnule Beasley, se adresă ea noului preot, sper că-l vei ajuta pe domnul Collins să îndrepte greșelile

predecesorului dumitale. Mă refer, desigur, la situația deplorabilă a câinilor.

Deși domnul Beasley era isteț și pricepea repede, totuși nu-și putu ascunde uimirea.

— Câinii, doamnă? La ce vă referiți?

— La câini, băiete! răspunse ea, începând să-și piardă răbdarea. În fiecare dimineață nu mai ai loc în biserică de ei, chiar nu i-ai observat? Latră și scheaună fără încetare, speriiindu-l pe sărmanul Toby. Prima dumitale grijă, domnule Beasley, va fi aceea de-a scăpa biserica de câini.

Beasley continua s-o privească de sus în jos, fiind cu un cap mai înalt decât distinsa doamnă. Aflând ce se cerea de la el, se înclină și spuse că se socotea nepriceput la o astfel de îndeletnicire, arătându-se însă gata s-o slujească în oricare alt fel.

— Să sperăm! răspunse ea, politicoasă cum îi era felul. Bine măcar că ești mai tânăr decât Woodthorpe, care abia mai reușea să țină lațul cu care să culeagă câinii. *Dumneata*, din câte văd, nu vei avea probleme.

Și, fără a-i lăsa răgaz să se dezmeticească, îi adresă o altă întrebare:

— Te pricepi la muzică?

— Nu prea, răspunse cu franchețe preotul. E drept că am fost școlit de cei mai buni profesori, însă nici măcar ei n-au fost în stare să mă vindece de afonie.

Lady Catherine fu șocată să-l audă cu câtă nonșalanță își recunoștea lacunele.

— N-ai ureche muzicală? exclamă ea. Păi bine, Collins, ce fel de popă mi-ai adus la Hunsford? Ai uitat că orchestra din biserică voia pe cineva care să cânte la oboi? Iar dumneata îmi chemi aici un afon?

O astfel de dojană ar fi redus la tăcere pe oricine – nu însă și pe domnul Beasley.

— Stimată doamnă – răspunse el cu răceală. Aveți în fața dumneavoastră un om a cărui misiune e să se

facă de folos comunității pe orice căi. Cea mai mare dorință a unui preot e să slujească în biserică. Poate că, în acest scop, aş accepta să mânuiesc chiar și un laț de hingher sau să mătur în altar. Vă previn, însă, că pretențiile dumneavoastră muzicale sunt absolut inutile, întrucât e vorba de un har cu care n-am fost înzestrat. De-ar sta în putința mea să cânt, n-aș ezita s-o fac – pentru plăcerea Înălțimii Voastre. Numai că *nu pot*, și cu asta basta!

Nici trăsnetul n-ar fi șocat-o mai mult pe lady Catherine, care nu era obișnuită să fie contrazisă. Vorbele parohului originar din Yorkshire sunaseră aproape ca un afront. Poate că unii s-ar fi lăsat induși în eroare de sinceritatea lui, în timp ce alții i-ar fi remarcat lipsa de strălucire a discursului. Din păcate, lady Catherine rămânea victima propriei sale susceptibilități – drept care socoti că primise o insultă.

Se ridică brusc din jilt, îndreptându-și spatele. Domnul Collins își ținea umerii plecați, cu inima cât un purice, în timp ce căpitanul Heywood o urmărea cu luare-aminte.

— În ce privește slujba, vom vedea! decretă ea. Dar vă previn că nu tolerez impertinența. S-a întâmplat să dau afară o cameristă după nici o săptămână – exact din același motiv. Și ea era din York.

Asigurându-se astfel că avusese ultimul cuvânt, nu-i mai acordă nicio atenție „parvenitului”, îndreptându-se spre fiica ei, Anne, care tocmai intrase în salon, arătând suficient de bine pentru ceilalți și absolut strălucitoare pentru mama sa.

26

Spontaneitatea poate fi o calitate încântătoare. Eleganța în mișcări trezește respectul – ba chiar venerația celorlalți. Totuși, la vreme de restriște, când faptele contează mai mult ca vorbele, nimic nu-i mai important decât o judecată sănătoasă. De cum ajunse la Londra, domnul Darcy se grăbi să-l caute pe unchiul lui Elizabeth – Gardiner – pe care-l cunoștea de mult ca fiind un om liniștit și cumpătat, demn de toată admirația. Nu era pentru prima oară când domnul Darcy venea în ajutorul familiei Bennet. În zilele de grea încercare când Lydia fugise de-acasă, soțul lui Elizabeth învățase să-l prețuiască pe domnul Gardiner pentru gândirea sa judicioasă, liberă de excentricitățile caracteristice familiei, precum și pentru lipsa lui de vanitate.

Într-adevăr, domnul Darcy și domnul Gardiner ajunseseră curând la concluzia că, în împrejurările de față, familia nu se putea bizui decât pe ei doi. Oricât de sufletist, domnul Bennet se dovedea influențabil – așadar, nu era cazul să contezi pe el. Domnul Philips – care rămăsese în Hertfordshire, alături de soție – se afla cu moralul la pământ. Prin urmare, povara apăsă asupra celor doi bărbați rămași: Darcy și unchiul Gardiner.

— Ce bine că ați venit aici ca să ne ajutați, domnu-le Darcy! exclamă doamna Gardiner, în cea de-a treia seară de la sosirea sa la Londra. Fratele meu, Bennet,

s-a închis în sine de când cu plecarea lui Elizabethe de la Longbourn, iar celălalt frate, Philips, nu mi-a fost nici-când de prea mare folos. În schimb, în dumneavoastră, domnule, ne punem toată nădejdea.

— Scumpă doamnă Gardiner, răspunse cu căldură tânărul, să sperăm că mă voi arăta la înălțimea acestei încrederi. După cum v-am povestit, discuțiile cu avocatul meu n-au fost prea încurajatoare. Spuneți-mi, unchiule Gardiner – se întoarce el către bătrân – cum de-a ajuns mătușa Philips în asemenea necaz? Chiar presupunând c-a luat dantela absolut din neatenție, cum de-a fost acuzată de hoție? Oare Turner, proprietarul magazinului, n-o cunoaște de-atâția ani?

— Ba da, oftă domnul Gardiner. Însă nu-i vorba de el, ci de fiul său. Bătrânul a murit toamna trecută, așa că fiul, care a fost crescut la Londra, i-a preluat negoțul, fără a ști pe nimeni de prin partea locului.

— Sunt convins, dragă unchiule, că doamna Philips se bucură de respectul tuturor. Nu se poate să nu existe cineva care să garanteze pentru ea. De pildă, sir William Lucas. Doar are relații în înalta societate cel puțin în măsura în care ține să ne-o amintească. Tânărul Turner nu pune preț nici pe părerea cuiva care-a vizitat St. James? Ce fel de om e băiatul ăsta?

Domnul Gardiner zâmbi, apoi îi explică lui Darcy că, deși multă lume luase apărarea surorii sale, Turner rămăsese neînduplecat.

— Nu s-a lăsat convins nici de rugăminți, nici de argumente. Zice că vrea s-o dea în judecată, afară de cazul când domnul Philips acceptă să-i plătească suma de 1.000 de lire. Ce ticăloșie! Înțelegi că domnul Philips are de ales între a plăti și-a o vedea judecată, poate chiar condamnată – ceea ce-ar însemna pedeapsa cu moartea sau deportarea la Botany Bay. Cu alte cuvinte,

după părerea mea, sârmanul ar trebui să plătească suma cerută.

— Acest Turner e un netrebnic!

— Mărturisesc că și eu sunt cam nedumerită, interveni doamna Gardiner. Cu puțin înainte de Crăciun, am mers împreună cu soțul meu la Longborn, unde s-a întâmplat să avem ceva de târguit la mercerie. Ei bine, eu zic că pe băiatul ăla nu-l duce capul nici să măsoare o panglică – necum să pună la cale un șantaj. Cred că treaba-i mult mai serioasă. Cine știe dacă nu cumva are un complice.

Domnul Gardiner nu se putu abține să nu râdă.

— Of, of, of, draga mea! hohoti el. Când o să vă vindecați voi, femeile, de-atâtea fantezii? De unde-ai scos chestia asta cu complicități? Din *Misterele lui Udolpho*? Sau poate *Castelul din Otranto*?

Doamna Gardiner vru să-i răspundă – disputele asupra romanelor la modă fiind la ordinea zilei în casa lor – însă Darcy dorea să continue.

Chiar și-așa, zise el, situația doamnei Philips rămâne la fel de îngrijorătoare. Inutil să mai spun că trebuie făcut rost de bani – evident, în slujba unui scop nobil. Dar alta e problema: nu putem (și chiar refuzăm) să acceptăm un târg atât de ticălos. Din moment ce doamna Philips e nevinovată, e nevoie să-și apere cauza în fața justiției.

— Sunt într-un tot de acord, domnule Darcy, îl aprobă unchiul Gardiner. Nu-i cu puțință ca domnul Philips să plătească pentru o faptă pe care soția sa nu a comis-o. Justiția nu se vinde pe bani. Să sperăm doar – adăugă el, suspinând adânc – că biată femeie nu va plăti un preț mai scump decât acele lire.

Sensibil la neliniștea lui Elizabeth cu privire la mătușa ei, domnul Darcy îi scrise a doua zi, ferindu-se

să pomenească despre temerile unchiului Gardiner. Totuși, soției lui nu-i fu greu să înțeleagă că avalanșa de cuvinte încurajatoare ascundea sumbre presimțiri.

În ultima vreme, doamna Darcy se simțise foarte demoralizată. Cum soțul ei lipsea, iar ea ajunsese dintr-o dată în centrul interesului, se vedea silită să îndure la nesfârșit compătimirea vecinilor de prin împrejurimi. Mai ales doamna Montague nu înceta să-și manifeste disperarea cu privire la viitorul familiei Bennet. Lady Stanton lansase cugetarea că era de așteptat acest scandal, date fiind antecedentele familiei. Sir Edward Stanton, spirit practic ca întotdeauna, o sfătuisese pe doamna Darcy să se disocieze fără întârziere de niște rude atât de dubioase.

Cât despre sir Geoffrey, el nu-și schimbase părerea asupra incidentului. Spre întristarea lui Elizabeth, bătrânul continua să nu dea niciun semn de viață. De altfel, doamna Darcy nu se putea aștepta la ajutor din partea nimănui. În ultima vreme, Jane nu se simțea prea bine și, din câte îi dăduse a înțelege doamna Bennet, fiica ei era pe cale să dăruiască domeniului Pelham un moștenitor. Kitty și Mary nu se schimbaseră deloc în bine. Singura inițiativă lăudabilă a Lydiei și a soțului ei era aceea că plecaseră. Georgiana era din toată inima de partea lui Elizabeth, dar cum devotamentul ei se exterioriza de multe ori prin vorbe sfidătoare aruncate vecinilor, efectele benefice ale acestui fel de sprijin erau mai mult decât discutabile. În concluzie, Elizabeth rămăsese singură.

Citind scrisoarea de la soțul ei, doamna Darcy nu-și mai putu stăpâni lacrimile și, vreme de câteva minute, își îngădui să-și dea frâu liber durerii, în singurătatea binefăcătoare a salonului. Oare necazurile familiei ei nu se vor mai sfârși vreodată?

Chiar atunci auzi un ciocănit în ușă. Elizabeth ridică fruntea și se șterse repede la ochi, încercând să-și reia expresia obișnuită, pentru vizitatorul ce se anunța. Însă în prag nu se ivi un servitor, ci arhitectul James Leigh-Cooper.

Observându-i tulburarea, tânărul șovăi o clipă, neștiind dacă putea intra sau nu. În momentul următor, grijile sale imediate îi învinseră nesiguranța, așa încât se apropie de doamna Darcy.

— Văd că nu vă simțiți bine, zise el cu multă blândețe. Dați-mi voie să chem camerista. Doriți cumva un pahar cu vin? Sper că nu vă deranjez! adăugă apoi, îndreptându-și brusc spatele.

— Dimpotrivă, chiar vă rog să rămâneți, răspunse Elizabeth. N-am nimic, însă vă mulțumesc pentru solici-tudine. Bănuiesc că ați aflat în ce necaz se zbat rudele mele. Tocmai am primit o scrisoare de la domnul Darcy, cu vești nu prea îmbucurătoare.

Fie că știa sau nu despre ce era vorba, pe chipul arhitectului nu se clinti niciun mușchi, purtarea lui rămânând la fel de politicoasă.

— Sunteți sigură că vă simțiți bine? insistă el. Aveți obrazul alb ca varul.

— Fiți pe pace! murmură Elizabeth, fericită că, în sfârșit, întâlnea pe cineva sincer mișcat de starea ei.

În secunda următoare, izbucni din nou în plâns. Arhitectul o urmări în tăcere, cu o privire plină de compasiune. Reușind într-un târziu să-și stăpânească lacrimile, îi destăinui tânărului necazurile care-o frământau.

El o ascultă cu atenție și aproape fără vorbe. Când ea sfârși de povestit, Leigh-Cooper clătină din cap, cu un aer grav.

— Și spuneți că acest Turner a fost educat la Londra? Atunci îngăduiți-mi să nu mă mir prea mult de

ce-am aflat. Să nu mă înțelegeți greșit, nu vreau să insinuez că mătușa dumneavoastră a comis așa o faptă. Dimpotrivă, am convingerea că-i nevinovată. Anglia, doamnă Darcy, s-a schimbat mult. Grație profesiei mele, am constatat asta pretutindeni și în numeroase rânduri. Dacă multe transformări sunt lăudabile, există și destule cu adevărat de plâns. De vină, scumpă doamnă, este Londra – și nu mătușa dumneavoastră. Acolo domnește lăcomia și dezonoarea. Nu o dată mi s-a întâmplat să văd un tânăr simplu, de la țară – cum e, probabil, și acest Turner care, ajuns în capitală, s-a înhăit cu indivizi lipsiți de scrupule, renunțând curând la orice principii religioase sau morale. Pe urmă, întorși într-un târgușor de oameni curați la suflet, cum ar fi Meryton, cine știe de ce este în stare? În repetate rânduri am văzut oameni cinstiți și naivi de la țară căzând victime ale șiretlicurilor și vicleniei orășenilor.

Elizabeth îl privi cu mirare.

— Vreți să spuneți că ați mai auzit de acuzații ca cea lansată împotriva mătușii mele? Și, vă rog, domnule, ce s-a întâmplat până la urmă?

— De două ori, răspunse arhitectul. O dată în Dorset și o dată chiar lângă Hardwycke Hall. Cazurile erau destul de asemănătoare, deși desigur că existau și diferențe. Incidentul de la Hardwycke a fost rezolvat. Cât despre cel din Dorset...

Se întrerupse, apoi adăugă:

— Fără îndoială că domnul Darcy și unchiul dumneavoastră au cei mai buni avocați din Londra.

Cu toate că tonul lui fusese cum nu se poate mai blând, Elizabeth simți că începe să tremure.

— Cu alte cuvinte, în acest din urmă caz, acuzatul a plătit cu viața.

— Nu vă speriați, doamnă Darcy! se grăbi el s-o liniștească. Sunt convins că soțul dumneavoastră nu va îngădui așa o nedreptate în familia sa.

Deși Elizabeth ar fi trebuit să prindă curaj din vorbele sale, totuși nu reușea. Oricât ar fi încercat arhitectul s-o consoleze, realitatea era că mătușa ei riscă să fie spânzurată. Pe de altă parte, vestea că și alții fuseseră acuzați pe nedrept îi trezi interesul. Vasăzică, mătușa ei nu era un caz unic – ci o victimă ca multe altele. Elizabeth nu avusese habar – și nici cei mai umblați dintre vecinii ei – că astfel de întâmplări erau foarte frecvente. Domnul Leigh-Cooper – un tânăr fără pretenții – fusese cel ce-i deschisese ochii. Deși atât de necăjită, îi crescuse stima pentru arhitect.

— Ceea ce mi-ați spus mi se pare a fi extrem de important! zise Elizabeth, dându-și seama că era cazul să renunțe la formalisme. Dacă-mi îngăduiți, îl voi informa fără întârziere pe domnul Darcy. Vă rog să mă scuzați.

Dar chiar când se ridică să plece, Georgiana năvăli în salon, cu obraji în flăcări, începând să-i vorbească pe nerăsuflăte.

— Dragă Elizabeth! Te poți lipsi de mine două săptămâni? M-am tot gândit la invitația mătușii mele de-a o vizita la Rosings și-am tras concluzia că ar fi o dovadă de nepolitete din partea mea să nu accept. Desigur, scumpa mea cumnată, dacă totuși ai nevoie de mine, atunci nimic nu mă va convinge să plec de la Pemberley. Dar eu aș vrea grozav să merg la Rosings – cu acordul dumitale – fiindcă ținutul Kent e minunat pe timp de primăvară. Te rog, Elizabeth, dă-mi voie să mă duc!

Doamna Darcy remarcase, desigur, discuția între patru ochi a Georgianeii cu chipeșul căpitan Heywood, înainte de plecarea acestuia din urmă. Observând agitația fetei, începu să se întrebe dacă dorința de-a vizita

moșia Rosings se născuse într-adevăr din necesitatea de-a se arăta politicoasă față de mătușă, din atracție față de frumusețile comitatului Kent – sau poate din plăcerea companiei pe care ar fi găsit-o acolo. Schimbându-și firul gândurilor, aruncă o privire către noul ei prieten. Însă domnul James Leigh-Cooper studia cu luare-aminte structura de piatră a șemineului, în timp ce pe chipul lui, pe jumătate întors, se citea limpede dezaprobarea.

Scopul Georgianeii nu era, totuși, exclusiv romantic. E drept că Thomas Heywood se afla și el la Rosings, iar Georgianeii nu-i displăcea deloc perspectiva de-a se găsi în compania lui. Cum în ultimele săptămâni fusese martora frământărilor cumnatei ei, în această dimineață făurise un plan menit să aducă ușurare în împrejurări atât de grele. Știa bine că nu-i stătea în putință să rezolve, situația familiei Bennet. Totuși, îi fulgerase prin minte că exista o cale să-i ajute. Mai presus de orice, Elizabeth avea nevoie de aliați. Ori, Georgiana își propusese să câștige de partea sa pe nimeni altcineva decât pe propria-i mătușă – lady Catherine de Bourgh.

Era un plan ambițios, întrucât în ultimii ani rareori se întâmplase ca o conversație între mătușă și nepoată să nu ia o întorsătură negativă. Însă Georgiana, plină de avânt, uitase cu desăvârșire acest amănunt. Odată ajunsă la Rosings, intenționa să pledeze cauza lui Elizabeth cu o elocință care să cucerească opoziția. Dacă reușea să învingă rezistența lui lady Catherine, aceasta ar fi trecut îndată de partea familiei Bennet, după care amândouă (Georgiana avea o imaginație bogată) ar fi încercat să câștige și adeziunea lui sir Geoffrey – ceea ce însemna că întregul Derbyshire ar fi sărit în ajutorul lui Elizabeth. Evident, dacă pe parcursul

strădaniilor ei domnișoara Darcy ar fi ajuns să se găsească în compania căpitanului Heywood, trebuia să facă față împrejurării cu cât mai multă tărie sufletească.

La Rosings, Georgiana coborî din trăsură într-o dispoziție excelentă. Mătușa o întâmpină cu bucurie – deși nu se putu abține să nu-și întrebe nepoata de ce călătorea cu trei slujitori.

— Cu siguranță că numai doi erau de-ajuns, declară ea de îndată ce nepoata își scoase pălăria. Eu una obișnuiesc s-o iau numai pe Sally, și asta fiindcă sunt o femeie din cale-afară de descurcăreață. Chiar și-așa, nu văd niciun motiv să te însoțească mai mult de doi. Extravaganța, scumpa mea, face ca servitorii să devină leneși și risipitori. Nu ți-a spus asta și stăpâna moșiei Pemberley? Sau poate că ea nici nu acordă importanță unor astfel de detalii.

Preocupată de misiunea sa, Georgiana socoti că i se ivise prilejul potrivit și schiță o plecăciune.

— Scumpa mea mătușă, zise ea, văd că ai și început să-mi dai sfaturi înțelepte. Te asigur că mă voi strădui să mă arăt cât mai ascultătoare.

Lady Catherine rămase perplexă văzând-o cât era de supusă. De fiecare dată, povețele ei fuseseră întâmpinate cu răceală – de nu chiar cu obraznicie. Cercetă cu atenție chipul nepoatei, în căutarea vreunui semn de boală, dar nu găsi niciunul. Tenul Georgiane era mai frumos ca niciodată.

— Mă bucur că te-ai făcut atât de înțeleaptă, declară mătușa. Nu pot decât să sper că vei fi la fel de ascultătoare tot timpul cât vei sta la Rosings. Cu puțin efort, poate, vei reuși să nu faci de râs numele de Darcy.

Și, aruncând o privire piezișă către persoana „complet nouă” din fața sa, se duse să-și vadă de treburi.

Rămasă singură în ambianța luxoasă a conacului Rosings – lipsită însă de confort și eleganță autentică – pe Georgiana n-o prea trăgea inima să stea în casă. Aflase că verișoara Anne și căpitanul Heywood ieșiseră la o plimbare călare. Mai erau două ceasuri până la asfințitul soarelui, așa că hotărî ca, înainte de cină, s-o pornească pe jos spre casa vicarului Collins, întrucât Elizabeth o rugase să-i transmită acestui vechi prieten cele mai calde urări din partea sa.

De îndată ce se instalează în camera sa și-și schimbă, pe ici-pe colo ținuta, domnișoara Darcy ieși din casă, îndreptându-se pe jos spre poarta conacului Rosings. Merii și cireșii erau în floare, iar în aer plutea o mireasmă mai dulce chiar decât în Derbyshire. Spre plăcuta sa surpriză, Kentul în timpul primăverii se dovedea la fel de încântător pe cât i-l descrisese cumnata ei Elizabeth.

Curând desluși în depărtare gardul viu din tufe de dafin, care înconjură locuința vicarului. Pe aleea din fața casei se zărea un bărbat cu veșminte preotești și cu o tunsoare cam ciudată. Dând cu ochii de ea, vicarul se grăbi să-i iasă în întâmpinare, întinzându-i mâna.

— Trebuie să fiți domnișoara Georgiana Darcy! Nu mă mai țineți minte? Cu siguranță că nu. O persoană ca dumneavoastră nu-și încarcă memoria cu imaginea unui prelat de rând. Am avut onoarea de-a vă fi prezentat de însăși buna mea stăpână și mătușa dumneavoastră – lady Catherine de Bourgh – cu ocazia nunții fratelui dumneavoastră cu verișoara mea, fosta domnișoară Eliza Bennet. Ce slujbă frumoasă! Sfinția Sa, episcopul, n-a fost niciodată mai în voce ca atunci. Mărturisesc că nici eu n-aș fi fost în stare să officiez cununia cu glas mai limpede și mai răspicat.

Georgiana îl salută, deși – într-adevăr – nu-și mai amintea de el. În dorința de a-și face uitată gafa, începu să laude tufele înflorite din grădina vicarului. Această remarcă întâmplătoare îl determină pe domnul Collins să-și dea frâu liber pasiunii. Grădina fusese concepută chiar de el. Domnișoara chiar o găsea frumoasă? Cu siguranță că nu! Doar nu era să laude niște biete tufe de liliac – deși, acum, în lumina târzie a după-amiezii, arătau de-a dreptul minunat. În ciuda modestei sale priceperi la îngrijirea rododendronilor, totuși îi plăcea să creadă că rezultatul nu era chiar de neglijat. Dacă domnișoara accepta să-l însoțească în grădina de zarzavat, putea să-i arate niște napi și niște mazăre care o vor lăsa cu gura căscată de uimire.

— Ei, domnișoară Darcy – încheie vicarul, revenind cu picioarele pe pământ –, dar conacul Pemberley, fără îndoială că întrece umilele mele strădanii. Noi, cei din parohie avem întotdeauna grijă să nu ne facem grădini prea frumoase, ca să nu-i supărăm pe locatarii de la Rosings.

Zicând acestea, o pofti pe Georgiana înăuntru, ca să i-o prezinte pe soția sa.

Deși uitucă uneori, de astă dată Georgiana știa cu precizie că n-o cunoscuse pe doamna Collins, care lipse de la nunta lui Elizabeth datorită unei indispoziții de moment. Totuși, o auzise adesea pe cumnata sa vorbind despre soția vicarului cu multă afecțiune și căldură. Era o femeie de vreo 30 de ani, uscată și cam trecută, cu obrazul tras și palid, în ochii căreia se citea atâta inteligență și putere de înțelegere, încât inspiră îndată Georgianeii un profund respect.

— Ia uite, draga mea, pe cine avem ca oaspete! Începu vicarul, fără a se obosi cu introduceri. Nimeni alta

decât domnișoara Georgiana Darcy, de-abia sosită la Rosings. A fost foarte drăguță și a apreciat grozav grădina mea. I-am spus că munca mea nu merită chiar atâtea laude, dar domnișoara s-a declarat de altă părere. I-a plăcut îndeosebi salcâmul galben, nu-i așa, domnișoară Darcy?

Georgiana era uluită de lipsa de curtoazie a vicarului, nu atât la adresa sa, cât a doamnei Collins. Presupunând că nu trebuia să se mai aștepte la vreo prezentare, decise să deschidă discuția ea însăși:

— Doamnă Collins, regret c-am apărut la ușa dumneavoastră pe neaunțate, însă doream să vă transmit gândurile bune ale cumnatei mele. Elizabeth vorbește cu atât drag despre dumneavoastră, încât am ținut mult să vă cunosc.

Chiar dacă doamna Collins remarcase impolitețea soțului, totuși nu se trădă prin nimic, ci răspunse cu glas grav și binevoitor.

— Și eu doream să vă întâlnesc, domnișoară Darcy. Elizabeth îmi scrie mereu și cu mare admirație despre dumneavoastră. Ce vești ne aduceți? Ce mai face vechea mea prietenă? Dar fratele dumneavoastră? Cum progresează lucrările la Pemberley?

— Excelent, zise Georgiana. Arhitectul care se ocupă cu decorarea casei – domnul, James Leigh-Cooper, un om extrem de inteligent și inventiv – a realizat deja o mulțime de îmbunătățiri, deși fratele meu e plecat la oraș de mai multe zile.

— La oraș? repetă oarecum surprinsă doamna Collins. Elizabeth mi-a scris că de-abia sosise acasă. Ce treburi l-au silit să se întoarcă așa curând?

Văzând expresia de pe chipul Georgiane, aruncă o privire către soțul ei, apoi se grăbi să continue:

— Când e vorba de oameni de afaceri, cine poate ști cât de des au nevoie să călătorească? Spuneți-mi, domnișoară Darcy, cum se simte doamna Bingley?

Domnul Collins nu mai răbdă să aștepte.

— Scumpa mea, își întrerupse el soția, sunând clopoțelul încă înainte ca ea să termine ce avea de zis. Am uitat ce era mai important: să i-l arătăm domnișoarei Darcy pe fiul nostru. Domnișoară, veți avea ocazia să-l vedeți pe micul moștenitor al domeniului Longbourn!

În aceeași clipă își făcu apariția doica, strângând la piept pe fericitul urmaș al soților Collins – un copilăș de un an și trei luni, care semăna leit cu taică-său (chiar și la tunsoare), confirmându-și fără greș dreptul la succesiune.

De cum intră în cameră, băiețelul își aținti privirea către mama sa. Însă domnul Collins se grăbi să-l ia în brațe și să-l giugiulească.

— Vă asigur, domnișoară Darcy, că micul William e hărăzit să ajungă departe. Nu ești și tu de aceeași părere, scumpa mea Charlotte? Deja s-a și impus prin istețimea sa ieșită din comun. Ia uite cum gângurește către domnișoara Darcy, parcă ghicind că e un musafir de seamă în modesta noastră locuință. Zău că-i un Collins din cap până-n picioare.

Vicarul continuă să-și laude progenitura, până când chiar și fericita mamă găsi de cuviință să-l dojenească.

— Domnule Collins, dac-ai s-o ții tot așa, domnișoara o să se plictisească și-o să plece.

Apoi, întorcându-se spre Georgiana, șopti doar pentru urechile ei:

— Vă rog să-i iertați entuziasmul. Micul William e tot ce are mai scump pe lume.

Georgiana o liniști, spunându-i că, într-adevăr, aveau de ce să fie mândri de copil. Totuși, își exprimă regretul că trebuia să plece neîntârziat, ca să ajungă la Rosings înainte de lăsarea întunericului.

28

In drum spre Rosings, Georgiana se gândi mult la noile sale cunoștințe. Ce căsnicie simplă și lipsită de satisfacții aveau vicarul și soția sa! Tristețea și stângeneala doamnei Collins în prezența soțului trădau mai curând resemnare în fața unei situații fără ieșire, decât iubire și înțelegere. Cât despre domnul Collins, el era atât de preocupat de grădină și de fiul său încât abia dacă-i acorda vreo atenție soției. Iar ea – o femeie deosebită – făcea eforturi supraomenești, sperând să-l cruțe de umilință.

Ce diferență față de traiul zilnic de la Pemberley! Chiar când nu cădeau de acord, Elizabeth și soțul său nu ajungeau niciodată să se certe. Afecțiunea dintre ei era incontestabilă și se manifesta în primul rând printr-o atitudine pe care Georgiana o considerase odinioară o lipsă de respect, dar pe care, cu timpul, reușise s-o înțeleagă: iubire dublată de prietenie, singura garanție a unei relații trainice.

Puțini bărbați ar fi putut rivaliza cu Fitzwilliam Darcy. Tinerii din Derbyshire nu prezentau înclinații către romantism, singurul lor subiect de discuții fiind jocul de cărți sau isprăvile vânătorești. Nici Harry Middleton, nici Robert Stanton nu se puteau compara cu fratele ei. Dar și Darcy avea noroc. Întâlnise o femeie care, deși nu de rangul lui, nu-și găsea pereche în lume. În timp

ce prima și ultima experiență amoroasă a Georgianeii se soldase aproape cu un dezastru, de care îi era și groază să-și mai amintească, Darcy descoperise o femeie pe potriva lui. Unde să-și fi găsit și Georgiana o astfel de pereche?

Pe măsură ce înainta spre casă, în aerul răcoros al serii, în ea creștea o hotărâre fermă. Poate că perspectiva unui cămin confortabil și-a unei poziții mai înalte în societate o convinsese pe Charlotte Collins să renunțe la orice satisfacție de ordin sufletesc. Georgiana își jură să nu ajungă niciodată într-o altfel de situație. Ea își pune mari speranțe în căsătorie, astfel nici nu concepea să se mărite. Gura lumii n-avea decât să zică vrute și nevrute, ea – care era o Darcy, și încă una din al doilea deceniu al secolului – prefera să rămână singură. E drept că Thomas Heywood reușise să-i atragă atenția, însă până și bunul căpitan trebuia să-și demonstreze calitățile, dacă aspira la întreaga ei considerație.

Ajunse la conac puțin cam obosită, însă cât se poate de bine-dispusă. Chiar atunci apărură și verișoara Anne, însoțită de căpitanul Heywood, întorcându-se din excursie. Căpitanul era cu adevărat fermecător, iar călare pe cal arăta și mai elegant.

— Dragă domnișoară Darcy! exclamă el, de îndată ce se salutară. Păcat că n-ai venit cu noi în după-amiaza asta. Domnișoara Anne s-a arătat nespuse de îngăduitoare față de talentul hipic al unui simplu marinar. De fapt, cred că înadins m-a și lăsat s-o întrec. Aș putea spera să fiți la fel de tolerantă, dacă am ieși toți trei la plimbare mâine-dimineață?

Georgianeii îi plăcea să călărească, iar modul lui de-a i se adresa era la fel de agreabil cum și-l amintea. Dar recenta-i hotărâre, precum și conștiința propriei

măiestrii de amazoană, o îndemnară să răspundă cu severitate:

— Cu siguranță că lângă *mine* n-aveți nicio șansă. Vă previn că atunci când călăresc, o fac pentru plăcerea mea, și nu pentru aceea a însoțitorului.

— Cât de frumos trebuie să vă stea în șa! exclamă căpitanul. După părerea mea, nimic nu-i mai impresionant decât priveliștea unei femei tinere și atrăgătoare, călare pe un cal focos.

Georgianeii îi venea greu să reziste unor astfel de laude, așa că schimbă vorba, adresându-se verișoarei sale, care rămăsese tăcută, lângă ușă:

— Căpitanul face pe modestul? întrebă ea. Dacă vrea să pară umil la vorbă doar pentru a ne ului cu fapta, atunci, scumpa mea Anne, te rog să-mi spui îndată, măcar de dragul legăturii noastre de sânge. Dar dacă, totuși, călărește atât de prost pe cât afirmă, înseamnă că ai fost cu-adevărat o eroină, ca să-l suporti întreaga după-amiază.

— Eu am fost învățată că în primul rând contează dorințele familiei sau ale prietenilor, și numai după aceea ale *mele*, răspunse cu răceală Anne. Din câte știu, așa se poartă o persoană educată.

Îndepărtându-se la câțiva pași de căpitan, adăugă cu glas coborât:

— Spre deosebire de mama, eu sunt convinsă că dacă și tu ai fi primit astfel de sfaturi în tinerețe, ai fi evitat o *anume* indiscreție.

Niciodată n-o auzise Georgiana pe domnișoara Anne de Bourgh vorbind atât de mult. Prin urmare, micul ei discurs o lăsă fără replică. Încă din copilărie, Anne se remarcase prin tăcere, prin supunere absolută față de mama ei și, mai presus de orice, printr-o extraordinară capacitate de-a fi plicticoasă. Pentru prima oară Geor-

giana descoperea că placiditatea ei nu ascundea indiferență, cu rea-voință.

Între timp, căpitanul Heywood, care sesizase nota de discordie din vorbele domnișoarei de Bourgh, se grăbi să intervină. Pășind între cele două fete, pretextă ora târzie și le conduse în casă, făgăduindu-le să se revadă după cină – pe care o aștepta cu mare nerăbdare, datorită atât specialităților bucătăriei de la Rosings, cât și plăcerii unei companii atât de seducătoare. După aceasta se despărțiră, fiecare mergând în camera sa să se îmbrace. Se știa că lady de Bourgh cina la ora șase și jumătate și pretindea punctualitate din partea tuturor – cu excepția lui Toby.

Georgiana profită de insistențele mătușii cu privire la ora cinei și hotărî să coboare în sufragerie cu câteva minute mai devreme. Camerista ei era rapidă și eficientă, astfel încât își zise că-i rămânea destul timp să înșire în grabă câteva rânduri către Elizabeth, ca s-o înștiințeze că sosise cu bine. Dar când se așeză la masa de scris, cu foaia albă de hârtie în față, evenimentele după-amiezii și frumusețile parohiei Hunsford începură să i se perinde prin fața ochilor și în curând se făcu ora șase, fără ca domnișoara Darcy s-o fi chemat pe Hannah. Deși se grăbi pe cât îi stătea în putință, totuși, când coborî în sufragerie, găfâind și cu rochia încheiată la repezeală, era deja trecut de șase și jumătate.

Lady Catherine umbla de colo-colo, agitată. Se opri o clipă, pentru a suna clopoțelul, cerând ca „cina să fie adusă *imediat*, apoi se întoarse spre nepoata sa.

— Nu știi ce obiceiuri aveți de la un timp la Pemberley – zise ea – însă aici, la Rosings, punctualitatea e considerată o dovadă de politețe. Noi respectăm tradiția bunei-cuviințe. Niciodată nu ne place să așteptăm.

Sper să înveți acest lucru înainte de-a te întoarce acasă.

Spre marea ei uimire, nepoata îi răspunse cu obediență:

— Scumpa mea mătușă, te rog să mă ierți și te asigur că mă voi strădui să învăț tot ce dorești. N-aș vrea să mai întâmpin încă o dată dezaprobarea dumitale. Adevărul este că sunt, din fire, cam uitucă. Pur și simplu am profitat de cele câteva minute de răgaz, spre a-i aduce la cunoștință doamnei Darcy că am ajuns cu bine – așa cum cere regula bunei-cuviințe. Nici nu mi-am dat seama cum a trecut timpul.

Anne de Bourgh începu să tușească, iar căpitanul ridică spre Georgiana o privire amuzată. Lady Catherine rămase extrem de dezamăgită. De-abia fusese în stare să-și stăpânească exasperarea la adresa nepoatei, sale, și iată că domnișoara Darcy îi prezenta scuze cu atâta umilință, încât mătușă nu putea decât să le accepte. Se mulțumi, deci, să remarce în treacăt că panglicile rochiei ar fi trebuit legate mai bine și de către o cameristă mai pricepută.

Nici la masă nu reuși să aibă satisfacție. Manierele nepoatei erau ireproșabile. Orice observație a mătușii ei era acceptată cu mult respect. Ajunsă la capătul răbdării, lady Catherine deschise discuția despre scandalul din familia Bennet.

— N-am aflat mare lucru de la sir Geoffrey, zise ea, fiindcă nu-i un subiect demn de atenția lui. Totuși, nu putem rămâne indiferenți, când un Darcy s-a însurat cu o femeie care are ca rudă o hoată de drumul mare! Niciodată nu mi-a părut bine că părinții tăi au închis ochii, Georgiana, însă mărturisesc că acum mă bucur că n-au trăit să vadă așa rușine!

Georgiana rămase năucită. Ar fi reușit să facă față oricăror atacuri la adresa ei, însă nu suporta să audă astfel de răutăți la adresa unei ființe ca Elizabeth. Simțind că-i urcă sângele în obraz, se strădui să se stăpânească. Nu trebuia să rateze scopul vizitei, mânindu-o pe lady Catherine. Dar cum să mai rabde, arătându-se în continuare supusă și ascultătoare?

În timp ce se lupta cu avalanșa de gânduri, căpitanul îi veni din nou în ajutor:

— Sunt convins că Domnia Voastră va binevoi să așculte părerea unui umil slujbaş din Marina Maiestății Sale – începu tânărul. Pe dumneavoastră, domnișoară Darcy, v-aș ruga să mă iertați că iau parte la discuție, întrucât am oarecare cunoștință despre acest subiect. Trebuie să vă vorbesc deschis, doamnelor, întrucât consider de datoria mea să vă amintesc că una din marile glorii ale țării noastre este sistemul de legi. Asta v-o spun eu, care-am umblat prin țări unde lucrurile stau cu totul altfel. În Anglia, acuzatul nu-și periclitează reputația în timp ce așteaptă o judecată dreaptă, care-l va declara vinovat sau inocent.

Încurajată de cuvintele lui, Georgiana îndrăzni s-o înfrunte pe lady Catherine.

— Scumpă mătușă, zise ea, toată lumea cunoaște și admiră aversiunea dumată pentru orice încălcare a legii. Te rog, însă, ascultă ce spune căpitanul. Dumnealui a călătorit mult și are o bogată experiență. Vorbele sale trădează o judecată sănătoasă și o profundă cunoaștere a lumii. Oare n-am dreptate, căpitane?

— Dacă așa apreciați dumneavoastră... zise el cu modestie, vădit încântat de laudele Georgiane. La fel ca poetul Wordsworth, „am rătăcit printre străini, prin țări de dincolo de-ocean“. Din fericire, însă, am revenit

în iubita noastră Anglie, astfel că în această seară, constat cu bucurie că „visul trist s-a destrămat”.

Lady Catherine – care rareori rezista amabilităților căpitanului, mai ales atunci când erau însoțite de dovezi ale culturii sale – nu-și putu stăpâni încântarea, drept care schimbă vorba, aducând în discuție calitățile de amazoană ale fiicei sale, Anne. Presupunând că plimbarea călare a celor doi tineri fusese suficientă pentru a pune în valoare măiestria domnișoarei de Bourgh la activitățile în aer liber, mama ei găsi de cuviință să-i ridice în slăvi talentul la conversațiile de salon. Continuă, deci, s-o laude pe domnișoara Anne până în momentul când aceasta, stânjenită, se hotărî s-o întrerupă:

— Căpitanul Heywood – îndrăzni ea, pe un ton care nu era nici sincer, nici convins – s-a arătat la fel de priceput la călărie pe cât de curajos pe mare.

În tăcerea care se lasă, tânărul se înclină respectuos în direcția domnișoarei de Bourgh.

După puțin timp trecură în salon, unde se întâmplă ca ofițerul să se așeze lângă Georgiana, reușind să-i vorbească fără a fi auzit nici de gazdă, nici de fiica ei.

— Sosirea dumneavoastră neașteptată la Rosings mi-a produs o mare bucurie, deși mărturisesc că n-am fost chiar așa de surprins. Dacă mi-e îngăduit s-o spun, cred c-am ghicit motivul.

Deși puțin mirată, pe Georgiana o impresionează perspicacitatea lui. Oare pricepuse atât de repede dorința ei de-a salva reputația familiei Bennet? Câtă istețime din partea lui! Nu avu, însă, răgaz să-i răspundă, întrucât lady Catherine captă atenția căpitanului până la cafea. De-abia atunci catadicsi să-și bage în seamă și nepoata, căreia îi ceru să se așeze la pian și să-i cânte ceva.

— Cunoști, desigur, cât de mult îmi place muzica, zise ea. Mă număr printre puținele persoane din Anglia ale căror gusturi muzicale se bucură de apreciere unanimă. Deseori am regretat că n-am fost educată în acest sens – lucru pe care l-au deplâns și alții. De-aș fi învățat să cânt, aș fi fost o mare artistă!

După ce rezistă să asculte o parte din piesa pentru pian, se simți obligată să facă unele observații. E drept că Georgiana făcuse progrese. Se arată chiar încântată că nepoata ei ținuse seama de îndemnul mătușii de-a exersa la pian. Acum nu-i rămânea decât s-o sfătuiască să exerseze *și mai mult*, dacă dorea să devină o pianistă fără cusur – așa cum ar fi putut fi Domnia Sa. Apoi, ca să nu neglijeze nicio clipă talentele lui Anne, începu să-i laude priceperea la broderie.

Căpitanul primi aceste informații cu mare interes, dând glas admirației sale fără margini atât pentru gazdă, cât și pentru fiica ei. Restul serii decurse cam la fel. Chiar și o fată inocentă ca Georgiana, care de regulă nu remarca tertipurile mătușii, își dăduse seama că ofițerului i se pusese gând rău și că, în curând, lady Catherine avea să-l pețască pentru domnișoara Anne.

În ciuda tuturor hotărârilor luate, domnișoara Darcy nu se împăca deloc cu această perspectivă. De fapt, o supăra atât de mult, încât unii ar fi putut s-o acuze chiar de gelozie.

Următoarele zile petrecute la Rosings fură pentru Georgiana la fel de pline de emoții ca și cea dintâi. Vremea frumoasă și minunatele plimbări în Hunsford contribuiseră din plin la strângerea relațiilor dintre ea și căpitanul Heywood. Pe tot parcursul excursiilor făcute împreună – desigur, în compania tăcutei verișoare Anne –, preferințele căpitanului se îndreptau neîndoielnic asupra Georgianeii, deși tânărul vorbea și se purta cu multă galanterie, căutând să-și împartă egal favorurile între cele două domnișoare.

Ofițerul le vorbea adeseori despre zilele petrecute pe mare, despre porturile exotice în care poposise și despre primejdiile înfruntate în bătălii. Pentru cele două tinere, aceste relatări reprezentau povești minunate și încărcate de romantism, despre o lume necunoscută și îndepărtată.

— Am ajuns la strâmtoarea Gibraltar, istorisea căpitanul, unde flota noastră se opri să-și repare stricăciunile. La început bătea un vânt răcoros dinspre răsărit, numai bun să ne împingă prin strâmtoare. Însă nici nu ne-am îndepărtat bine de garnizoană că vântul s-a pornit să sufle dinspre apus, adică exact din față noastră, și-n curând a izbucnit o furtună năprasnică, împiedicându-ne să mai înaintăm.

Cele două fete îl ascultau cu sufletul la gură.

— Cine-ar fi fost în stare să țină piept unui asemenea uragan? Nici nu m-am așteptat să scape vreo corabie, atât de fărâmate le erau catargele.

Apoi se oprea, vrând să le scutească pe însoțitoare de ororile trăite, gândindu-se că, oricum, imaginația lor le amplifică.

— Din fericire, acele vremuri au trecut și iată-mă în distinsa dumneavoastră companie.

Pe scurt, alura, mersul și înfățișarea sa erau irezistibile, iar plăcerea lui de-a povesti le încuraja pe fete să-l asculte și să-l admire. Georgiana îl socotea cel mai agreabil bărbat pe care-l întâlnise vreodată.

În schimb, încercările ei de-a o câștiga pe lady Catherine de partea lui Elizabeth nu prea dădeau roade, întrucât stăpâna domeniului Rosings se dovedea un adversar mai greu de înfruntat decât își închipuise. În primul rând, în calitatea ei de autoritate supremă a parohiei, înalta doamnă era tot timpul ocupată cu necazurile satului, aflându-se neîncetat în căutarea unor scandaluri, neînțelegeri sau plângeri ale oamenilor din împrejurimi.

— Nu suport certurile între săteni! afirma ea. Prostimea, dac-o lași de capul ei, nici nu-și găsește altă ocupație. Mie-mi revine sarcina de-a menține armonia între ei și sunt prea conștientă de îndatoririle mele ca să m-arăt îngăduitoare. Chiar dacă îmi sacrific liniștea, *vreau* ca oamenii să se împace bine sau să dea socoteală în fața mea.

Așadar, singura ocazie când nepoata putea pleda cauza lui Elizabeth erau orele de masă. Deși își dădea toată silința – cu sprijinul destoinic și entuziast al căpitanului Heywood – rezultatul rămânea, în cel mai bun caz, neconcludent, lady de Bourgh arătându-se, în general, neînduplecată.

Mai mult decât atât, Georgiana avea sentimentul că înverșunarea mătușii nu izvora atât din dispreț față de întreaga familie Bennet, cât din pretențiile pe care le ridica asupra căpitanului Heywood. Oricât și-ar fi propus domnișoara Darcy să nu acorde atenție niciunui bărbat, totuși, atunci când tânărul surâdea galant gazdei sau domnișoarei Anne, descoperea că-i vine foarte greu să tolereze asemenea amabilități.

Prin urmare, primi cu bucurie vestea unei schimbări în program. În cea de-a patra săptămână de când se afla la Rosings, Georgiana află că Charlotte Collins aștepta vizita surorii ei, Maria, însoțită de prietena acesteia, Kitty Bennet. Pe Maria n-o cunoscuse niciodată, iar vorbăreața soră a lui Elizabeth o cam descumpănea. Însă, chiar și-așa, spera ca prezența acestor două fete să spulbere intimitatea crescândă – și nu întotdeauna agreabilă – între ea, căpitan și verișoara Anne.

A doua zi după sosirea celor două vizitatoare din Hertfordshire, Georgiana se duse la Hunsford, să le ureze bun-venit. Aici, însă, n-o găsi decât pe Charlotte Collins. Maria și Kitty plecaseră să viziteze satul, sub oblăduirea vigilantă a micului William, în timp ce domnul Collins se afla la datorie, aducând pacea între familiile de săteni – lucru realizat în acea zi prin acceptarea unei pulpe de porc.

După prima vizită, domnișoara Darcy nu se simțise tentată să repete experiența. Acum, însă, între patru ochi cu gazda, înțelese cât fusese de nepoliticoasă. Totuși, doamna Collins o întâmpină cu căldură și amândouă se așezară în salon, la un pahar de sherry și biscuiți.

— Elizabeth mi-a scris despre necazul din familia ei, începu Charlotte Collins de îndată ce schimbă formalitățile de rigoare. Îmi închipui că-i tare necăjită. Totuși,

are mare noroc că în asemenea situații se poate bizui pe noua ei familie: pe domnul Darcy și pe dumneavoastră.

Pe Georgiana o bucură complimentul, însă se grăbi să protesteze.

— Frumos din partea dumneavoastră să gândiți așa, însă să știți că *eu* nu pot s-o ajut prea mult pe Elizabeth. În orice caz, sunt departe de a-i răsplăti tot ce făcut pentru mine. De fapt, fratele meu e cel care se străduie neîncetat să-i fie de folos. Nu suportă s-o vadă supărată. Cred că ține la fericirea ei mai mult decât la a sa proprie.

— Adevărat, oftă doamna Collins. *Rareori* se întâlnește atâta înțelegere între soți. De n-aș iubi-o pe Elizabeth, mai c-aș fi invidioasă. Căsătoria i-a adus ceea ce merita. Nici ea n-ar fi acceptat mai puțin.

— Mai puțin? exclamă Georgiana. De ce să accepte mai puțin? De ce n-ar fi dorit o femeie cu însușirile ei cea mai frumoasă căsnicie din întreaga Anglie?

Dar nici nu termină de vorbit că-și și regretă spusele: cu obrazul purpuriu, Charlotte Collins întoarse capul, privind în altă parte.

— Dragă domnișoară, murmură ea după câteva clipe. Sunteți încă tânără și – dacă-mi îngăduiți – poziția dumneavoastră socială vă deosebește de multe alte femei, inclusiv de cumnata dumneavoastră.

— *Elizabeth s-a căsătorit din dragoste!* insistă Georgiana. Altfel ar fi comis o josnicie, de care eu n-o cred capabilă.

— Asta nu se știe niciodată, replică soția vicarului.

Doamna Collins nu avusese nici cea mai mică intenție de a-și jigni vizitatoarea, însă își formase o părere proprie despre căsnicie. Experiența sa amară o învățase că între mariaj și dragoste exista o legătură tot atât de strânsă ca între închirierea unei case, sau

alegerea unui meniu și figurile de cadril. Soția vicarului renunțase de mult la romantism, considerând căsnicia un mijloc de-a se pune la adăpost – îndeosebi pentru femei ca ea, care nu dispuneau, nici de frumusețe, nici de zestre considerabilă.

— Adevărul e că Elizabeth a avut noroc, suspină doamna Collins. Ca și dumneavoastră, de altfel. Ea l-a întâlnit pe singurul om capabil s-o facă fericită, iar dumneavoastră puteți decide singură dacă să vă măritați sau nu. Însă nu toate femeile se bucură de acest privilegiu. În cazul meu, situația a fost complet diferită. Cândva eram cu totul alta decât cea de-acum.

Tăcu, neștiind dacă să continue sau nu, dar cum Georgiana nu spunea nimic, își urmă gândul:

— În tinerețe, și eu speram – ba chiar mă așteptam – să întâlnesc un bărbat pe care să-l iubesc din tot sufletul și căruia să-i dăruiesc tot ce aveam mai bun în mine. Într-adevăr, la vârsta de 20 de ani, mi-a ieșit în cale un tânăr chipeș și manierat – profesorul de muzică adus de la Londra ca s-o învețe pe sora mea Maria să cânte la harpă. Ne-am plăcut unul pe altul din prima clipă. În câteva săptămâni am ajuns să ne iubim. El mi-a cerut să-i jur credință, iar eu am făcut-o cu dragă inimă. Însă oricât de chipeș și de cumsecade, bietul om nu dispunea de niciun titlu, nici de avere. Când l-am rugat pe tatăl meu să ne dea binecuvântarea, el a refuzat să-l accepte de ginere, declarând că o asemenea căsătorie ar strica bunul renume al familiei Lucas. Rangul și poziția tatei, precum și importante sale relații cu palatul St. James îl obligau să se împotrivească acestui mariaj. Cum eram tânără și ascultătoare, m-am încrezut în înțelepciunea părinților mei, nevrând să le nesocotesc dorința. Așadar, m-am despărțit de profesor. Dar să știți, domnișoară Darcy, că de-atunci n-am

mai iubit și nu voi mai iubi un alt bărbat așa cum l-am iubit pe el. Asta s-a petrecut cu multă vreme în urmă...

Georgiana o asculta, mișcată, iar doamna Collins urmă, cu emoție în glas:

— De-ar fi să-mi trăiesc din nou tinerețea, domnișoară Darcy, nimic – nici datoria și nici măcar orgoliul tatei – nu m-ar împiedica să urmez îndemnul inimii. O viață fără dragoste – oricât de respectabilă și îndeustulată – nu-ți lasă în suflet decât jale și tristețe.

Georgiana nu știa cum s-o consoleze. Într-un fel, îi era nespus de rușine. Ea, care era tânără, frumoasă și, pe deasupra, înzestrată cu o avere inestimabilă, îndrăznise s-o judece pe Charlotte Collins! Gândul acesta i se înfipse ca un ghimpe în inimă. Cunoscând acum povestea soției vicarului, nu putea decât s-o admire și s-o compătimească.

Din fericire, tocmai atunci răsunară glasurile vesele ale celor două fete întoarse de la plimbare, care dădură buzna în cameră, Maria ținându-l în brațe pe moștenitorul de a Longbourn. Kitty își exprimă zgomotos bucuria și surpriza de-a o revedea pe domnișoara Darcy, în schimb Maria amuți de-a binelea în fața unei prezențe atât de distinse.

— Scumpă domnișoară Darcy! exclamă Kitty, cu multă familiaritate. Ce mult v-ar fi plăcut să mergeți în sat! Ce simplu și nepretențios se îmbracă sătenii! Chiar îi spuneam Mariei: „Vai, Maria, păcat că nu-i cu noi și domnișoara Darcy!” Poate că, totuși, ne veți însoți la plimbarea de mâine. Ardem de dorul unei conversații inteligente!

Georgiana fu scutită de răspuns, grație micului William, care cerea cu insistență să fie dat jos din brațe. De cum i se îndeplini dorința, alergă spre mama lui, sub privirile admirative ale asistenței. Oricât de

exagerate ar fi părut laudele tatălui său, William era, într-adevăr, un copil tare drăgălaș.

Recăpătându-și înfățișarea de zi cu zi, care-i convingea pe ceilalți de fericirea mariajului ei, doamna Collins luă băiețelul în brațe și-l sărută, redevenind din nou sigură pe sine! După ce servitoarea le aduse o mică gustare, fetele începură să se minuneze de vioiciunea micului William.

Curând li se alăturară vicarul din Hunsford, obosit după o zi întreagă cât propovăduise cele sfinte, precum și noul paroh, domnul Beasley.

— Scumpă doamnă Collins! exclamă entuziast vicarul. Să vezi ce halcă de carne i-am adus lui Bridget! În viața ei n-a primit așa ceva! Bătrânul Martin voia să mi-o dea mie, iar eu nu m-am putut împotrivi la așa o dovadă de milă creștinească. Zgârcenia, draga mea – nu-i nevoie să-ți reamintesc – e o însușire a păgânilor. Pe urmă, porcul fusese o frumusețe!

Întorcându-se, îi întâmpină călduros pe fiul său și pe domnișoara Darcy, după care se grăbi să-l prezinte pe domnul Beasley.

— Ce tablou încântător! sporovăi mai departe vicarul. Copilașul meu alături de domnișoara Darcy – două fapte nevinovate și încântătoare. Ca să nu mai vorbesc de femeia care m-a făcut cel mai fericit om din lume! adăugă el după o clipă de gândire. Ah, Beasley, ce înseamnă căsnicia! Chiar lady Catherine m-a sfătuit să-mi întemeiez un cămin. Nu pot decât să-i urmez exemplul, dându-ți, la rândul meu, aceeași povață. Căsătoria e cel mai minunat lucru din lume!

Domnul Beasley se înclină politicos, după care se întoarse către soția vicarului.

— De-aș găsi și eu o persoană ca dumneavoastră, doamnă Collins, n-aș ezita să fac acest pas. Mă tem,

însă, că nicio femeie în toate mințile nu s-ar mărita cu unul ca mine.

— Cât de puțin îți cunoști calitățile! zâmbi doamna Collins. Un tânăr sincer și cinstit ca dumneata valorează mai mult decât o sută de domnișori pricepuți la vorbă.

— Pe vremea când eram burlac, interveni solemn domnul Collins, mi se dusesse faima pentru succesul la femei. Asta, draga mea, se întâmpla de mult – își liniști el soția. Totuși, Beasley, îngăduie-mi să-ți dau un sfat: respectul e cel care-ți deschide drum spre inima unei femei. Ascultă-mă pe mine, Beasley, indiferent ce părere ar avea soția mea. De regulă, părerile femeilor nu trebuie acceptate.

— Atunci – zise tânărul preot – mă aflu într-o situație delicată, întrucât eu nu mă pot *preface* că încuviințez un lucru cu care nu sunt de acord. Sunt obișnuit să spun exact ce gândesc.

— Vai, domnule! exclamă Kitty, care nu putea să tacă la auzul unor cuvinte atât de surprinzătoare. Cum puteți vorbi așa? Dar dacă ceea ce gândiți ar răni urechile cuiva? Și mie mi se întâmplă să-mi treacă prin minte unele lucruri pe care numai buna-cuviință mă împiedică să le rostesc cu voce tare. Cum ar putea un slujitor al Bisericii să se arate necuviincios?

Tânărul își îndreptă spatele, măsurând-o cu ochi scăpărători.

— Necuviincios? repetă el. Vă asigur, domnișoară, că adevărul e extrem de util. Ideea că sinceritatea face rău nu sălășluiește decât în mințile frivole.

Kitty își mușcă buza și rămase tăcută. Mai târziu, însă, o întrebă pe Maria:

— Nu crezi că băieții ăștia chipeși și pricepuți la vorbă, ca Frank Middleton, sunt cam plicticoși? E drept

că-i bine să ai o înfățișare atrăgătoare, însă întotdeauna am fost de părere că, totuși, caracterul contează cel mai mult.

Luată prin surprindere de schimbarea bruscă petrecută cu prietena ei, Maria nu fu în stare să-i dea niciun răspuns.

30

Curând avu loc un fericit eveniment, care reuși să aducă o rază de soare în sufletele necăjite ale familiei Bennet. Jane Bingley aduse pe lume o fetiță frumoasă și sănătoasă.

Doamna Bennet, care se ocupase neîncetat de fiica ei, nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Cât despre domnul Bennet, el se arăta la fel de încântat să-și vadă prima nepoată.

— Doamnă Bennet! zise el de îndată ce se întoarseră acasă, după ce-și admiraseră îndelung nepoțica. Zău c-ai să-i uimești pe toți vecinii. Puțini vor crede că o femeie atât de tânără și frumoasă ca dumneata a ajuns bunică! Să vezi ce-or să se mai minuneze. Doamna Bennet – bunică? Imposibil!

— Domnule Bennet, îmi pui răbdarea la încercare! se stropși ea, deși îi făcuseră plăcere complimentele. Cu siguranță că lady Lucas e mai potrivită pentru rolul de bunică. Ai observat cât-e de slabă și îmbătrânită? Și cum se mai plimbă prin Meryton cu tânărul moștenitor, William Collins! Nu-mi place deloc cum arată copilașul ăsta! Pur și simplu mă îngrozește gândul că într-o zi el va fi stăpân la Longbourn. Singura mea consolare e că nepoțica noastră abia născută – acest bebeluș nevino-vat – nu va fi martora rușinii abătute asupra noastră. De asta vor avea grijă Jane și domnul Bingley. Fii convins

că Charles Bingley nu e omul care să lase Pelham Hall fără moștenitori.

Fericiții părinți hotărâseră din vreme că dacă pruncul lor va fi fetiță, atunci o vor boteza cu numele mătușii ei, doamna Darcy, pentru a pogorî asupra-i toate însușirile lui Elizabeth. Într-adevăr, li se născuse o fetiță exact așa cum și-o doriseră. Cât despre domnul Bingley, chiar dacă el însuși sugerase numele de Elizabeth, totuși, în sinea sa, nu se putea împiedica să nu constate că fetița era frumoasă și blajină, semănând leit cu mama ei. Cu toate acestea, domnul Bingley se feri să-i împărtășească părerea sa soției, care deja ghicea în ochii micuței Eliza sclipirea inteligentă din privirea mătușii. Doamna Darcy era nespus de bucuroasă pentru sora sa. Văzând-o cum își strângea la piept fetița, își amintea de vorbele doamnei Gardiner: „Dacă există vreo femeie făcută să fie mamă, atunci aceea e Jane Bennet“.

Deși vecinii continuau să se delecteze cu nenorocirile familiei Bennet și cu rușinea abătută asupra numelui de Darcy, Elizabeth reușise să-și păstreze curajul. Fitzwilliam își dădea toată silința să-i alunge tristețea, însă – din păcate – nu rămânea prea mult pe-acasă. Cazul mătușii Philips și propriile sale afaceri îl chemau frecvent la Londra. Acolo se afla și când primise fericită veste a nașterii Elizei. Atât el cât și Gardiner scriau deseori la Pemberley, înștiințând familia despre modul în care evolua situația. Cazul fusese încredințat celor mai buni avocați, iar domnul Gardiner o ajuta în permanență pe mătușa Philips, încercând să-i facă detenția cât mai suportabilă. Elizabeth nu se îndoia că soțul și unchiul Gardiner nu-și cruțau niciun efort ca totul să fie bine. Însă rezultatul acestor strădanii urma să se vadă abia mai târziu. Între timp, vecinii făceau fel și fel de

presupuneri, care-i sporeau îngrijorarea și teama pentru viața mătușii.

Deși toate aceste gânduri o apăsau cumplit, totuși într-o seară acceptă invitația insistentă a Celiei Montague la o partidă de cărți. Lui Elizabeth nu-i ardea câtuși de puțin de cărți. Cine știe dacă nu cumva Jane va avea nevoie de ea? În plus, răcise și nu se simțea prea bine. Însă doamna Montague – gazdă neîndurătoare – nu voi să admită nicio scuză. Seara era caldă și frumoasă, așa că Elizabeth n-ar fi avut cum să invoce acest pretext al bolii sale. Ce putea fi mai bine-venit decât o întâlnire între prieteni? În fața unui asemenea argument, Elizabeth nu mai avu încotro și trebui să se dea bătută.

La intrarea conacului Montague Hall, observă cu nemulțumire și surprindere un șir întreg de trăsură, printre care și pe cea a lui sir Geoffrey Portland. În cursul ultimelor săptămâni, sir Geoffrey și cu ea ajunseseră la o înțelegere tacită, și anume să se evite cât mai mult posibil, iar atunci când totuși se găseau față în față, să schimbe replici atât de tăioase pe cât îngăduiau uzanțele înaltei societăți. Elizabeth presupunea că nașul lui Darcy nu știa că și ea se afla printre invitați.

Montague Hall era luminat ca ziua și plin de oaspeți. Elizabeth, care primise asigurări că-și va petrece seara într-un grup restrâns, urcă scările și, odată anunțată, își salută gazda cu cea mai desăvârșită politețe. În salon domnea o căldură înăbușitoare. În jurul ei zări numai priviri disprețuitoare. Un timp se amestecă în mulțime, schimbând amabilitățile de rigoare, decisă să facă tot posibilul să nu-și întâlnească adversarul față în față.

În salon fuseseră instalate mai multe mese de joc, astfel încât – odată îndeplinite formalitățile necesare – se îndreptă într-acolo, cu gând să-și mai treacă timpul

la cărți. La ușă, însă, se opri în loc. La cea mai apropiată masă se afla sir Geoffrey – din fericire cu spatele spre ea! – care tocmai povestea ceva, ascultat cu mare atenție de Cei din jur. Elizabeth ar fi vrut să plece imediat, însă un grup de invitați, postat în ușă, îi blocase retragerea. Fie că dorea sau nu, n-avea încotro și trebuia să-l asculte.

— Mărturisesc că și eu speram ca situația să fie alta, spunea bătrânul. Dar cum nu pot schimba nimic, mă mulțumesc să mă țin cât mai departe, până la lămurirea acestui incident atât de neplăcut. Totuși, conștiința n-ami îngăduie să rămân nepăsător la rușinea ce pătează nobilul nume al tânărului meu prieten.

Aluzia era cum nu se poate mai clară. Elizabeth roti în jur o privire disperată, întâlnind privirea enigmatică a lui lady Stanton. Prea umilită ca să mai plângă, își luă grabnic rămas-bun și se întoarse acasă.

Nu pomeni nimănui despre întâmplare, însă tristețea și durerea ei sporeau pe zi ce trece. Singura consolare în acele zile îi veni de la cine se aștepta mai puțin: domnul James Leigh-Cooper. De când îi făcuse confidențe, iar el înțelesese că suferea pentru familia ei, arhitectul se arătase atent și grijuliu, de o solitudine cu totul ieșită din comun.

— Regret să constat că v-ați pierdut cu totul voia bună, doamnă! îi spuse tânărul a doua zi după petrecerea de la Montague Hall. Nici nepoțica dumneavoastră n-a reușit să vă mai însenineze fruntea?

— Nu prea, răspunse Elizabeth, zâmbind fără voia ei. E drept că-i perfecțiunea întruchipată, însă nici măcar drăgălășeniile ei nu reușesc să potolească bârfele vecinilor. Nu care cumva să suflați o vorbă despre asta surorii sau cumnatului meu!

— Liniștiți-vă, scumpă doamnă! o asigură arhitectul. De-ați bănuî în ce lumină am avut eu ocazia să-i cunosc, zău că nu v-ar mai preocupa dezaprobarea lor. De pildă, lady Stanton. Nici nu știți de cât tact am avut nevoie ca s-o împiedic să-și impună gusturile în materie de artă. Ea ar fi pus un tablou superb ca acesta – adăugă tânărul, arătând portretul Georgianeî, atârnat deasupra șemineului – într-un ungher întunecos, înlocuindu-l cu cel al calului favorit pictat de domnul Stubbs, pe care-l socotește mai presus de orice alt artist. Și totuși, ce minunat portret! Cu câtă măiestrie a surprins sir Henry Raeburn scripîrea din privirea domnișoarei Darcy!

Tăcu brusc, cu ochii la tablou, mulțumit nu numai că încercase s-o încurajeze pe doamna Darcy, dar și că-și făcuse datoria de-a critica marile familii engleze pentru lipsa lor de gust artistic. Văzând cu ce privire pătimașă contempla tabloul, pe Elizabeth o săgetă o bănuială, pe care o considerase până atunci o simplă închipuire. În ultima vreme, tânărul arhitect îi pusese din senin tot felul de întrebări bizare, cu privire la cumnata ei. Îi ceruse să vorbească despre copilăria Georgianeî, despre dragostea ei pentru cărți, despre plăcerea de-a se plimba în aer liber. Ba chiar dorise să afle când se întoarce de la Rosings și-și amânase plecarea la Londra cu peste două săptămâni, deși Elizabeth știa că în capitală îl așteptau o mulțime de treburi. Fără îndoială că o plăcea pe tânăra ei cumnată. Mai mult decât atât: Elizabeth era convinsă că domnul Leigh-Cooper o iubea.

Cu cât se gândea mai intens, cu atât o cuprindea o sumbră presimțire. E drept că arhitectul era înzestrat cu toate calitățile, printre care perseverența și inteligența. Desigur că realizările lui profesionale erau uluitoare pentru cineva atât de tânăr. Elizabeth îl socotea o partidă excelentă. Însă familia Darcy rămânea familia

Darcy. Pemberley nu se putea compara cu niciun alt domeniu din Anglia. Pentru un Darcy, arhitectul – oricât de genial – nu era decât un simplu meseriaș. Deși dorea din suflet să-l încurajeze, totuși nu voia să-i dea prea mari speranțe, ca mai târziu să nu sufere o dezamăgire. Așadar, îi spuse domnului Leigh-Cooper că Georgiana va mai rămâne la Rosings câteva săptămâni, așa cum o înștiințase prin scrisoare.

Scumpa mea Elizabeth,

Sunt convinsă că te va mira să primești rândurile mele de la Londra, din moment ce mă știai instalată confortabil la Rosings. Și eu deplâng despărțirea de acele locuri minunate, numai că exilul mi-a fost impus de însăși lady Catherine.

Draga mea cumnată, cred că-i mai bine să încep cu începutul. Șederea mea în Kent a început destul de pașnic. Ți-am îndeplinit dorința de-a face o vizită prietenei tale, doamna Collins, a cărei judecată sănătoasă mi-a slujit drept exemplu. Despre soțul ei – și vărul tău – nu pot să-ți spun mare lucru, decât poate că mătușa îl place foarte mult, iar el se bucură până și de cea mai neînsemnată laudă venită din partea ei.

Bineînțeles că mătușa s-a grăbit să-mi dea fel și fel de sfaturi cu privire la educație și maniere, iar eu sper că m-am arătat o școlăriță bună și ascultătoare. Scopul vizitei mele a fost în primul rând să-i câștig bunăvoința. Totuși, obediința mea nu pare s-o încânte, ci mai curând să-i trezească bănuieli – deși probabil știe că mă nedreptățește.

Nu-i cazul să-ți dau prea multe explicații. Ajunge să-ți spun că, din câte cred, cauza acestor persecuții e grija pe care o poartă verișoarei mele, Anne. Să știi,

Elizabeth, c-am fost primită cu răceală și că mătușa nu s-a ferit să-și arate nemulțumirea față de prietenia mea cu cel pe care și l-a ales de ginere. Mărturisesc că domnul Thomas Heywood e un bărbat fermecător. În ultimele săptămâni, am devenit prieteni apropiați. Ieșim deseori la plimbare, călare sau pe jos, în compania verișoarei Anne. Căpitanul are un fel de-a vorbi direct și sincer, iar gusturile noastre literare și muzicale sunt foarte asemănătoare. Nu ne mai săturăm să stăm de vorbă – cu Anne veșnic lângă noi.

Ieri-dimineată am trecut pe la doamna Collins, care mi-a destăinuit unele lucruri, desigur cunoscute ție. Mi se pare o cruzime ca o astfel de femeie să-și aleagă un soț așa nepotrivit. În drum spre casă, pe când mă gândeam la problemele de viață discutate cu ea, l-am întâlnit pe căpitan. Pur și simplu ne-am ciocnit unul de altul, întrucât și el era cufundat în meditație. Într-o clipă, însă, a redevenit omul vesel dintotdeauna și amândoi am râs de stângăcia mea. Apoi el mi-a oferit brațul și m-a condus înapoi la Rosings – cum mi-a spus el – exprimându-și mirarea că o „nimfă” atât de adâncită în contemplație se dădea în vânt după plăcinta cu vânat a doamnei Eldridge.

Chiar atunci ne-a ajuns din urmă trăsura mătușii, care se întorcea de la Hunsford. Nu-i nevoie să-ți descriu indignarea care a cuprins-o la vederea noastră.

— Ești cam nepieptănată, domnișoară! mi-a zis ea, binevoitoare ca întotdeauna. N-ai pus-o pe Hannah să-ți aranjeze părul înainte de-a ieși la plimbare?

Tonul ei era departe de-a fi prietenos, totuși m-am străduit să-i răspund cât mai respectuos.

— Ba da, mătușă însă bate vântul. Regret că nu arăt astfel încât să te mândrești cu mine.

Dar mătușa nu s-a lăsat înduplecată așa ușor.

— Tinerii n-au ce căuta afară la ora asta. Anne își folosește întotdeauna dimineața pentru studiu. Ea n-ar accepta în ruptul capului să umble pe coclauri ca o țigancă, ciufulită și cu jupoanele murdare de noroi.

Mărturisesc, Elizabeth, că n-am mai putut răbda. Până atunci suportasem totul cu stoicism, însă aceasta a fost picătura care a făcut să se reverse paharul.

— Se prea poate ca Anne să studieze, după cum se prea poate să doarmă tun! am replicat eu. Mie una puțin îmi pasă. Eu mă plimb atunci când îmi place.

N-am spus decât adevărul. Dacă mătușa ar fi știut să se stăpânească, nu m-ar fi pus în situația de a-i răspunde astfel. Dar așa, s-a înfuriat într-un hal fără de hal.

— Încăpățânată! a strigat ea, roșie la față de mânie. Ori îți bagi mințile-n cap, ori pleci de la Rosings chiar în clipa asta!

— Cu mare bucurie! am acceptat eu. Numai s-o anunț pe Hannah să împacheteze. Într-o oră am și pornit. Rămâi cu bine, mătușă!

Trebuie să recunoști și tu, Elizabeth, că a greșit purtându-se atât de aspru, când eu nu dorisem decât să-i fac pe plac. Singura mea mângâiere e că am venit la Londra, ca să-l întâlnesc pe fratele meu, care cu siguranță mă va compătimi din tot sufletul, indignat de gestul mătușii Catherine. Cel puțin, așa sper că se va întâmpla când se va întoarce de la audiența din Chancery Lane, și-i voi putea povesti cele întâmplate.

Cu multă dragoste,
Georgiana

Partea a cincea

31

Scumpă mea Louisa! spuse Caroline, Bingley, la câteva zile de la aceste evenimente. Nici nu-ți poți închipui ce jignire mi s-a adus. Am plecat din Grosvenor Street îndată după micul dejun, ajungând la „Crook & Besford” într-o dispoziție acceptabilă. Dar acolo ce crezi c-am pățit? Magazinul era plin ochi. A trebuit să aștept cincisprezece minute încheiate până când mi-a venit rândul. Și-n tot acest timp, am văzut cel puțin trei doamne îmbrăcate mai la modă decât mine!

Epuizată după o astfel de experiență, domnișoara Bingley se prăbuși pe canapea.

— Nici nu-ți poți închipui cât de în urmă am rămas cu moda, surioară! Vezi bine că nu te poți încrede în gustul provinciei – și nici măcar în cel al magazinelor din Bath. De-aș fi bănuir ce urmări va avea absența mea din capitală, n-aș fi rămas atâta vreme lângă tine, aici în Wiltshire. Jur că m-am îngrășat! Părul meu a căpătat o culoare insuportabilă – și asta mi se întâmplă tocmai mie, când toată lumea știe că-mi schimb nuanța după sezon. Am s-o chem pe doamna Lamb să mă coafeze chiar în după-amiaza asta.

Caroline Bingley era recunoscută ca fiind de o frumusețe neobișnuită. Foarte educată și dispunând de o avere considerabilă, la vârsta de 24 de ani atinsese

o perfecțiune a eleganței ce nu poate fi realizată decât cu greu. Toți o considerau o ființă aleasă și cu maniere impecabile – cu excepția celor îndeajuns de cusurgii încât să-i pretindă un dram de căldură sufletească. Pe scurt, era întruchiparea femeii superioare din înalta societate.

E drept că fusese oarecum dezamăgită când domnul Darcy alesese să se însoare cu Elizabeth Bennet, și nu cu ea. La început, opțiunea lui o scandalizase (doar îi fusese sortit verișoarei Anne!), dar când descoperise că ea însăși era cea înșelată, se înfuriase de-a binelea. Îl știa pe fratele ei, Charles, ca fiind un prostănac, dar din partea lui Fitzwilliam Darcy se așteptase la cu totul altceva. Un bărbat cu o asemenea poziție socială se cuvenea să țină seamă de conveniențe.

Neobosită, Caroline își valorificase pe deplin dezi-luzia, canalizându-și energiile spre ceea ce i se părea a fi un scop demn de urmărit în viață: să atingă perfecțiunea în toate cele și cu orice preț, să nu discute decât cu persoane de același rang (disprețuindu-le pe cele de rând) și să se mărite – când va veni vremea – cu cineva la fel de nobil ca ea, sau măcar pe-aproape. Chiar dacă Darcy se făcuse de rușine, domnișoara Bingley își urmărea cu perseverență idealul. N-o neliniștea dificultatea unei asemenea misiuni. Cu averea-i uriașă și frumusețea încă neatinsă de trecerea timpului, n-avea motive să dispere și aștepta cu încredere să-i ceară mâna vreun gentilom de neam... înainte să ajungă la vârsta critică.

Până atunci, se bucura din plin de stima cercului ei de prieteni, precum și de-a sa proprie, în calitate de arbitru al eleganței. În consecință, acceptase cu generozitate să-și petreacă iarna pe frumoasa proprietate din Wiltshire, moștenită recent de domnul Hurst. Aici

îi ținuse surorii sale prelegeri despre cum ar fi trebuit aranjată casa, fără a-i pretinde nimic în schimb decât cuvenitele laude și ospitalitatea meritată, după care îi însoțise pe soții Hurst la Pelham Hall, ca oaspeți ai fratelui ei, Charles.

Întoarcerea la Londra fusese fixată atât de curând după nașterea micuței Eliza pe cât o îngăduiau regulile de bună-cuviință – doamna Hurst decretând că, „nu mai suporta să rămână nici măcar o clipă în prezența femeii *aceleia*”. Evident, se referea la doamna Bennet, aflată și ea în vizită la soții Bingley, și a cărei simplă amintire reușea și acum s-o scoată din sărite.

— Zău, surioară! exclamă ea. I-am putut tolera vulgaritățile, giugiuleala exagerată a nepoatei, ba chiar și curiozitatea în privința averii fratelui nostru. Totul până la încercarea de-a se purta familiar cu noi!

— Cu atât mai mult cu cât noi ne-am spus părerea încă de la început, întări domnișoara Bingley, năpustindu-se asupra acestui subiect savuros. Pe Jane Bingley n-avem încotro și trebuie s-o acceptăm, fiindcă – deși lipsită de educație – e destul de frumușică pentru Charles. Dar neplăcerea noastră de-a sta la masă cu maică-sa întrece cu mult obligația ei filială de-a o suporta.

Amândouă începură să râdă. Intimitatea dintre ele se extindea rareori la mai mult de-atât. Acum că se întorseseră la Londra, distracția nevinovată de-a lua în derâdere obiceiurile de la țară stabilea între surori o armonie care reprezenta cel mai profund aspect al afecțiunii dintre ele.

— Ce piele groasă și arsă de soare au unii oameni de la țară! continuă domnișoara Bingley. Jur că pe cea mai mare dintre fetele Montague am confundat-o cu o lăptăreasă. La pension nu ne dădeau voie să ne plim-

băm la soare, tot așa cum nu ne era îngăduit să jucăm crichet.

În copilărie, domnișoara Bingley frecventase unul dintre primele pensioane private din oraș. Sora ei, care nu beneficiase de aceleași avantaje întrucât ajunsese la majorat numai cu puțin înainte ca tatăl lor să-și cumpere titlul de noblețe, se grăbi să-i dea o replică usturătoare.

— Soțul meu, declară Louise cu emfază – e de părere că nobilimea și țăranii sunt două categorii sociale care n-au nimic comun. Provincialii sunt oameni simpli și domnul Hurst n-a reușit niciodată să-i înțeleagă. E drept că și pretențiile lui sunt ridicate, pentru c-a studiat la Oxford.

Domnișoara Bingley, care dorea să discute despre căsătorie tot atât cât îi plăcea surorii ei să converseze despre educație, decise să abordeze subiectul „Londra”.

— Ce bine că ne-am întors în capitală! exclamă ea cu înflăcărare. Cu siguranță, surioară, că înțelegi necesitatea de-a reveni aici. E drept că garderoba mea se cere înnoită, dar gândește-te și la perdelele tale. Ca să fii convinsă că sunt cele mai frumoase din Wiltshire, va trebui să ne petrecem ceva timp pe la croitorese.

Încântată de hotărârea cu care vorbise sora ei, doamna Hurst o aprobă cu însuflețire, asigurând-o pe Caroline că se va ocupa neîntârziat să rezerve locuri pentru sâmbătă la Drury Lane, ca nu cumva să rămână fără lojă.

— Asta se întâmplă tot mai des de când Kean are succese atât de răsunătoare. Săptămâna trecută, lady Grafton n-a mai găsit niciun loc, fiind silită să meargă în schimb la piesa ce se juca la Teatrul Mic. O mizerie – și

încă foarte prost jucată. Unde mai pui că nu s-a întâlnit cu nimeni din lumea bună!

Acest mod de a-și umple timpul le ferea pe amândouă de tragedia de a-și afla resurse de supraviețuire în ele însele. În plus, Caroline Bingley anticipa cu plăcere o întâlnire despre care nu-i suflase un cuvânt surorii ei. Primise vestea că frumosul căpitan Heywood plecase din casa lui sir Geoffrey ca să stea un timp la Rosings, după care urma să vina în capitală. Vestea o interesa în cel mai înalt grad.

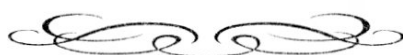
Curând apăru și domnul Hurst, care acceptă cu plăcere să le țină companie la o ceașcă de ceai. Bunăvoința lui merse până într-acolo încât le relatează un fapt neașteptat, petrecut în casa domnului Darcy, de lângă Square. Trecând pe la vecinul său Fitzwilliam și negăsindu-l acasă, domnul Hurst fusese surprins s-o descopere pe doamna Annesley, guvernanta familiei, într-o dispoziție de zile mari. Întrebată fiind care era motivul acestei veselii, femeia povestise că Georgiana Darcy, pe care o crescuse, sosise pe nepusă masă în casa fratelui său. După părerea domnului Hurst, bucuria doamnei Annesley era de-a dreptul exagerată: s-ar fi zis că intrase în posesia unei moșteniri.

— Domnișoara Darcy la Londra? se miră Caroline. Ce ciudat! Eram convinsă că va rămâne încă vreo câteva săptămâni în Kent. Fata asta se plictisește tare repede!

— Mă uimește lipsa ei de bună-cuviință. De ce n-o fi stat la Pemberley să-și continue studiile sau să exerseze la pian? Nu-s și așa destule moștenitoare în Londra? Mă tem să nu devină frivolă, ca atâtea fete de vârsta ei, care nu se gândesc decât la distracții.

Doamna Hurst nu-și putea nici ea stăpâni îngrijorarea cu privire la viitorul domnișoarei Darcy.

— Întotdeauna am remarcat la ea o lipsă de disciplină. Are prea multe păreri personale pentru o fată atât de tânără și nu se sfiește să și le exprime oriunde și oricând. Să nu vă închipuiți că la asta n-au contribuit și recente întâmplări din familie. Biata Georgiana! Și așa era o fată urâtică. Încurajată cum e de cei din jurul ei, nu mă miră că se face tot mai încăpățânată. Credeți-mă, mie nu-mi miroase a bine!

Domnul Darcy se convinsese în repetate rânduri de judecata sănătoasă a domnului Gardiner. Cum în ultima vreme petrecuse multe ore în compania sa, avusese ocazia să descopere că unchiul era un om cald și deschis. Rezervat din fire și prea puțin înclinat să renunțe la această atitudine, Darcy își câștigase reputația de-a fi extrem de arogant. Însă în prezența unchiului Gardiner, tânărul reușea să-și exprime sentimentele mai ușor și mai direct decât față de majoritatea oamenilor întâlniți în viață.

Pe lângă istețimea sa în afaceri, unchiul lui Elizabeth, se dovedea a fi spiritual și lipsit de afectare, cumpătat și cordial cu toată lumea, de la cel mai mărunț funcționar până la o persoană importantă ca Fitzwilliam Darcy. Dacă sir Geoffrey Portland îi inspira tânărului iubirea și respectul impuse de poziția sa în societate, pe Edward Gardiner îl prețuia numai pentru calități, pentru purtarea și sentimentele sale reale, fără a se lăsa influențat de vreun titlu de noblețe. Dacă la toate acestea adăuga și faptul că *unchiul* fusese cel ce-o adusese pe Elizabeth în Derbyshire, unde-l cunoscuse pe Darcy, ar fi fost de mirare ca cei doi bărbați să nu se împrietenească.

În zilele când mergeau să se consulte cu avocatul lui Fitzwilliam, luaseră obiceiul să se întoarcă pe jos, mergând agale pe Chancery Lane, apoi traversând

City, în drum spre casa unchiului Gardiner. În timpul plimbării discutau (pe cât le permitea huruitul trăsurilor sau strigătele negustorilor ambulanți), nu numai despre evoluția cazului Philips, dar și despre o sumedenie de alte lucruri.

Într-una din seri – la câteva zile după sosirea Georgi-anei, cu care urmau să se întâlnească pentru cină – amândoi aveau de dezbătut o mulțime de subiecte: ultima nesăbuintă a guvernului, înmulțirea nepermisă a cerșetorilor din City, admirabilele progrese ale noului stil arhitectonic inițiat de domnul Nash în West End.

Amândoi iuțiră pasul, înfierbântați de conversație, astfel încât ajunseră în Gracechurch Street când atunci clopotul de la Bow Bells de-abia bătea ora cinci.

— Domnule Gardiner! îl întâmpină soția sa de îndată ce oaspetele fusese instalat comod în salon. Nici nu puteai pica mai bine. Frederick o sâcăie cumplit pe Mary, iar Harriet se fugărește cu Richard prin toată casa. E timpul să-ți arăți autoritatea.

Prea afectuos ca să nu fie și indulgent – deși, în sine sa, admira vioiciunea copiilor – domnul Gardiner își luă un aer sever și se duse în camera copiilor, să reinstaureze pacea.

Așadar, domnul Darcy avu răgazul de-a schimba câteva cuvinte cu buna sa prietenă, doamna Gardiner. Foarte iubită de nepoate, doamna Gardiner câștigase de mult simpatia și respectul lui Fitzwilliam, grație istețimii și sensibilității sale.

— Și eu, și soțul meu așteptăm cu nerăbdare s-o cunoaștem pe domnișoara Darcy, începu mătușa. Până acum ne-am văzut numai în treacăt, deși Elizabeth ne-a scris numai cuvinte frumoase despre ea. O descrie ca fiind o fată ageră și, în primul rând, mare iubitoare de cărți – calitate pe care cumnata sa recunoaște că ar fi

trebuit să și-o cultive cu mai multă insistență. Se pare că-i o ființă cu adevărat extraordinară.

— Așa e! încuviință oftând fratele ei. Dar dumneavoastră, care v-ați ocupat de educația unor minți tinere, știți desigur că farmecul și inteligența nu înseamnă neapărat maleabilitate. Chiar și venirea ei la Londra e împotriva oricăror norme ale buneicuviințe. Se pare că mătușa noastră, Catherine, femeie foarte severă, i-a vorbit cu mare asprime – ceea ce-a îndemnat-o pe Georgiana să vină la Londra, închipuindu-și că am să-i încuviințez gestul. Mă bucură prezența ei aici, dar un asemenea comportament la o fată tânără este extrem de necuviincios, lucru pe care nu intenționez să i-l trec cu vederea.

— Bineînțeles că trebuie respectate conveniențele, îl aprobă doamna Gardiner. Totuși, domnule Darcy, dacă vreți să ascultați sfatul cuiva mai în vârstă decât dumneavoastră și care are experiență în ce privește tinerii cu personalitate, eu sunt de părere că astfel de flori delicate se cer cultivate cu mare grijă. Elizabeth mă asigură că Georgiana are calități deosebite, care – orice ați zice dumneavoastră – trebuie să se manifeste.

— Și încă cum! suspină Darcy, care-și deschidea sufletul față de doamna Gardiner chiar mai mult decât față de soțul ei. Vă mărturisesc, doamnă – continuă el – că mă aflu într-o situație dificilă. Nu cunosc aproape deloc firea feminină. Mama a murit, lăsându-mă orfan la o vârstă foarte fragedă, iar Georgiana era mult prea mică pentru a-mi ține companie. Pe scurt, mi-am petrecut copilăria numai printre bărbați. Pentru mine, femeile au rămas și astăzi un mister. Am învățat multe de la Elizabeth și totuși zilnic descopăr că n-o înțeleg pe deplin. Fără îndoială că studiul sexului frumos durează o viață întreagă. Dar influența soției nu m-a atins numai

pe mine. Georgiana era o fată timidă și stângace în societate. Până acum doi ani – dacă vă amintiți bine – nu știa nici cum să servească ceaiul. Pe de altă parte, obiceiul ei de-a citi a încurajat-o încă din copilărie la gesturi pătimase și teatrale. În prezența lui Elizabeth – cu firea ei veselă și independentă – Georgiana abia mai poate fi ținută în frâu. La Pemberley aveam deja o misiune grea. Dar aici, la Londra – în timp ce Elizabeth e în Derbyshire – zău, doamnă Gardiner, dacă știi ce să mă fac cu ea!

Doamnei Gardiner îi veni să râdă de disperarea lui față de exuberanța tinereții. Totuși, făcu un efort și-i răspunse cu gravitate:

— Fiți fără grijă, domnule Darcy. Entuziasmul vârstei fragede poate fi o pacoste pentru părinți și tutori, însă, călăuzit cum se cuvine, devine principala calitate a unui om de caracter. Sunt convinsă că Georgiana e animată de intenții bune, iar dacă uneori dă dovadă de exces de perseverență, probabil că o face fără voia ei. Da, da, firea independentă a surorii dumneavoastră e demnă de toată admirația.

Nu trecu mult și doamnei Gardiner i se ivi ocazia să-și formeze o părere mult mai autorizată: sosise însăși Georgiana. Domnișoara Darcy intră în salon ca o vijelie, îmbujorată la față și surâzătoare, încântată s-o revadă pe mătușa lui Elizabeth, cu care încă nu avuse-se prilejul să stea de vorbă pe îndelete. Fără voie, lui Darcy i se umplu inima de bucurie văzând-o acolo.

Cât despre doamna Gardiner, ea nu-și putea ascunde uimirea. Deși Elizabeth îi scrisese despre evoluția Georgianeii, totuși *această* fată veselă și vioaie era cu totul alta decât copila timidă pe care-o întâlnise cu două veri în urmă. Georgiana avea o privire sinceră, deschi-

să și vorbea fără afectare, cu replici sigure și prompte. Domnul Gardiner se arătă la fel de încântat.

— De mult nu ne-am văzut! exclamă el, de cum dădu ochii cu Georgiana. Dacă-mi permiteți, domnișoară Darcy, aş zice că anii au împlinit în dumneavoastră făgăduiala din copilărie. De când s-a măritat Elizabeth, doamna Gardiner și cu mine ne-am propus de multe ori să venim în Derbyshire, dar până în prezent afacerile m-au silit să rămân în Londra. Sunt însă decis să nu mai amânăm mult această vizită, încheie unchiul, înclinându-se ușor.

Georgiana se înroși auzindu-i cuvintele afectuoase, apoi răspunse zâmbind:

— Cred că Derbyshire nu se deosebește prea mult de cum l-ați văzut ultimă oară. Londra a suferit multe transformări în acești doi ani, în timp ce la țară singurul lucru ce se schimbă sunt recoltele. Din păcate, domnule Gardiner – adăugă ea cu glas grav și compătimator – pentru *dumneavoastră* s-au schimbat multe. Ce mai face sărmana mătușă Philips?

Darcy se încruntă. Georgiana nu ținuse niciodată seama de discreție – fapt pe care Fitzwilliam îl găsea greu de suportat la un străin și imposibil de tolerat la propria sa soră. Totuși, blândețea din tonul ei ar fi dezarmat orice critici – cu excepția celor născute din dragostea fraternă.

Domnul Gardiner nu se consideră câtuși de puțin ofensat.

— Fiți liniștit, domnule Darcy! zise el. Doamna Gardiner și cu mine îndrăznim să considerăm că sora dumneavoastră face parte din familie, astfel încât îi putem vorbi deschis. Domnișoară Darcy, pe mătușă Philips am vizitat-o chiar ieri și se simte destul de bine, mulțumesc de întrebare. Celula e destul de confortabilă

și mâncarea suficient de bună. Cât despre șansele pe care le are, ce-aș putea să vă spun? Cazul ei urmează să fie judecat de-abia peste câteva săptămâni, iar Fordyce refuză să facă presupuneri privind sentința ce se va da. Domnul Philips insistă să ajungă la un compromis cu nemernicul de Turner, dar fratele dumneavoastră și cu mine luptăm să-i scoatem din cap ideea asta. Cât despre mătușa Philips, ea se arată nespus de indignată c-a fost privată de libertate, mai ales că temnicerul nici nu știe să joace table! Dumneaei a fost întotdeauna o fire ușuratică, și mă tem că nici nenorocina asta n-a reușit să-i vâre mințile în cap.

Curând meraseră cu toții în sufragerie. Cină era atât de bogată și elegantă încât s-ar fi zis că modesta locuință a soților Gardiner dispunea de tot atâția bucătari francezi ca și conacul Pemberley. În jurul unei mese așa încărcate, conversația nu putea fi decât veselă și amuzantă.

— Ah, domnule Darcy și domnișoară Darcy! exclamă la un moment dat doamna Gardiner. Păcat că nu-i și Elizabeth aici! Cât de bine ne-am fi simțit cu toții!

— În ultimul timp nu ne-am prea văzut nepoata, întări și domnul Gardiner. Știți bine ce mult dorim să fie fericită, însă uneori parcă ne pare rău că nu și-a găsit un soț undeva, mai aproape de Londra. Anul trecut doamna Gardiner s-a îmbolnăvit, căzând la pat, și tare ne-a lipsit sprijinul lui Elizabeth. Lăsând deoparte bucuria de-a o avea printre noi, ce bine era pând o puteam chema, iar ea sosea chiar a doua zi!

— Ei, bravo! râse soția sa. Vasăzică, *asta-i* doreai tu lui Elizabeth, să ne dădăcească pe noi? Domnule Gardiner – adăugă ea, redevenind serioasă. E ușor pentru un bărbat să-și afle companie. Tot umblând încoace și-ncolo cu treburi, își poate alege prietenii după pofta

inimii. Noi, femeile, nu prea avem de ales. Rareori avem norocul să întâlnim pe cineva care să întrunească însușiri ca virtutea și spiritul ager – calități cu atât mai valoroase cu cât le-am descoperit în Elizabeth.

Cuvintele ei făcură o impresie profundă asupra Georgiane. Deseori fusese nevoită să suporte compania unor persoane ca Anne de Bourgh sau Caroline Bingley. De abia când o cunoscuse pe Elizabeth înțelesese că există și altfel de femei. Și iată că doamna Gardiner prețuia inteligența la fel de mult ca ea.

— Cu siguranță că o minte ageră e de-o mie de ori mai importantă decât toate bogățiile din lume! încuviință domnișoara Darcy, cu ochi strălucitori. Eu una, ca și eroina din baladă, mi-aș da cu bucurie perna din puf de gâscă pentru zdrențele ȝiganilor – de m-aș simți mai bine în compania lor.

Darcy, care ascultase conversația din ce în ce mai amuzat, nu se mai putu stăpâni și zise:

— Sunt convins că așa ai face, cu condiția să-ți iei cu tine pe cele două cameriste. Scumpa mea Georgiana, îți admir pornirile romantice, însă cred c-ar fi mai bine să-ți petreci timpul studiind decât umplându-ți capul cu poezii.

— Nu vă supărați, domnule – îl întrerupse doamna Gardiner – v-ar plăcea mai curând s-o auziți enumerând principalele fluvii din Rusia și China, sau alte asemenea inutile „dovezi de cultură“, la modă în zilele noastre? Vorbiți de educație, domnule Darcy, însă eu numesc educație nu ceea ce sădește într-o femeie talente nefolositoare, ci ceea ce-i încurajează obiceiul și puterea de-a gândi. Numai gândind își va rafina gustul și-și va consolida principiile, ajungând la cea mai importantă realizare: cunoașterea de sine. Iar dacă Georgiana gă-

seşte toate aceste lucruri nu în cărţile de istorie, ci în cele de versuri, atunci lăsaţi-o să citească poezie.

Georgiana o asculta cu uimire. Iată o femeie care îndrăzneşte să spună ce gândea, şi încă sperând să capete aprobarea domnului Darcy de la Pemberley. În plus, sinceritatea doamnei Gardiner nu fusese pusă în slujba unei cauze proprii, ci a Georgianeii. Prin urmare, domnişoara Darcy îşi găsisese o prietenă.

Auzind spusele mătuşii, Darcy se înclină cu respect. Apoi fu adusă friptura de pasăre şi cina continuă în aceeaşi atmosferă de bună-dispoziţie, spre satisfacţia atât a stomacului, cât şi a minţii.

Căpitanul Heywood plecase și el de la Rosings cu destinația Londra. Regreta că afacerile nu-i îngăduiau să mai rămână, însă trebuia neapărat să revină în capitală.

Ajunse la Londra în aceeași zi, instalându-se pe George Street. De cum își luă în primire apartamentul, prima sa grijă fu să meargă la Grosvenor Square. Domnul și domnișoara Darcy nu erau acasă, astfel încât căpitanul se resemnă să le lase un bilet. Cu vizita următoare avu ceva mai mult noroc. Soții Hurst locuiau foarte aproape de frații Darcy. Ofițerul avu norocul să-i găsească, iar ei îl primiră cu multă bucurie, dar și cu oarecare surpriză și multă emoție.

Domnul Hurst îl întâmpină în salon. Amintindu-și de prezența strălucitoare a căpitanului la balul Georgiane Darcy, soțul Louisei îl salută cu toată căldura de care era în stare.

— Cu siguranță că doamnele vor fi încântate să vă revadă, zise el. Vă spun drept că și eu simțeam nevoia de companie. Londra e cam pustie la vremea asta. Vă place să jucați cărți?

— Mi-am petrecut multe ceasuri din viață în fața mesei de joc, răspunse ofițerul. Mărturisesc că am o mare slăbiciune pentru genul acesta de distracție, mai ales când compania este agreabilă și miza ridicată.

Răspunsul său suna încurajator chiar și pentru domnul Hurst.

— La „Brook“ e destul de bine anul acesta, spuse el. În schimb nu dau doi bani pe „White“. La „Gray's Inn“ se organizează excelente lupte cu cocoși. Marțea trecută am câștigat patruzeci de lire. În plus, am fost martorul celei mai palpitante lupte care s-a dat acolo de la Sfântul Mihail încoace.

Sfârșindu-și relatarea despre distracțiile din oraș, domnul Hurst se cufundă într-o muțenie desăvârșită, considerând probabil că-și îndeplinise îndatoririle de gazdă. Curând își făcură intrarea și cele două doamne, Caroline Bingley îmbujorată la față și tremurând de emoție, cu o pălărioară în nuanța cea mai la modă. Musafirul fu servit cu prăjituri și biscuiți și conversația se încheie în câteva minute.

Domnișoara Bingley își exprimă bucuria de a-l revedea pe căpitan, care aducea cu el o gură de aer proaspăt din Kent. Și ea locuise mult la țară în ultima vreme, dar nu-i priise așa cum îi priise lui. Ce noroc aveau bărbații care purtau uniformă! Ea una, care trebuia să se țină în pas cu moda, descoperise că la Londra se purtau acum alte modele. Căpitanul se pricepea destul de puțin la îmbrăcămintea femeiască – de altfel ca mai toți tinerii de vârsta lui. Cum însă știa ce trebuie spus în asemenea situații, se grăbi să remarce cât de mult se potrivea culoarea rochiei cu ochii domnișoarei Bingley.

Ea își plecă pleoapele cu modestie, întrebându-l pe cine mai avea de gând să viziteze cât timp rămânea în capitală. Căpitanul zise că nu-i putea da un răspuns prea precis, întrucât avea o mulțime de relații, însă spera (aici urmasă o privire semnificativă) ca planurile pe care și le făcuse să-i includă și pe cei pe care ajunsese să-i considere prieteni. Căpătând curaj, domnișoara

Bingley vru să știe dacă domnul Heywood putea cina cu ei în acea seară. Din păcate, căpitanul fusese invitat în altă parte, însă nădăjduia să se afle din nou în compania celor două surori înainte de sfârșitul săptămânii.

Toată lumea se declară mulțumită, iar ofițerul se duse să-și vadă de treburile sale.

Târziu, în aceeași seară, Caroline Bingley își deschise sufletul față de sora ei. Suportase cu destulă bunăvoință compania cumnatului său, atât în cursul cinei cât și la jocul de cărți, iar când îl văzuse pornind către „Brook“, cu intenția de a-și petrece acolo restul nopții, se hotărî să se confeseze Louisei, cu privire la un subiect nespus de drag inimii ei.

— Dragă Louisa, zise ea, nu-ți ascund că mă așteptam ca domnul Heywood să se întoarcă la Londra așa curând. Eram convinsă că va veni, după câte avansuri mi-a făcut în Derbyshire. Ei, surioară – continuă ea, cu un aer resemnat – dac-o ține tot așa, mă tem că mi-a pus gând rău.

Deși o ascultase cu mare atenție, doamna Hurst era preocupată de o problemă mult mai concretă, și anume ce frumos le-ar sta să fie însoțite la Drury Lane de un ofițer, peste o săptămână când vor merge la spectacol.

— Ce zici; Caroline, crezi că *Ofițerul de la recrutări* e o piesă potrivită pentru marinarul nostru? întrebă ea. Nu cumva e vorba mai curând de armată decât de marină?

Apoi, ca nu cumva sora ei să tragă concluzia că numai fetele trecute prin pension aveau cultură vastă, se grăbi să adauge:

— Păcat că nu se joacă *Furtuna*, cu domnul Kean!

Între timp, căpitanul Heywood se întorsese acasă, unde, spre surpriza sa, îl aștepta un bilet scris de mâna domnișoarei Darcy, care regreta că nu se întâlniseră,

exprimându-și totodată speranța că ofițerul va putea participa în seara următoare la recitalul de muzică din Grosvenor Square. Fără ezitare, căpitanul trimise răspuns că accepta cu bucurie.

Georgiana fusese nespus de uimită găsind pe masă cartea lui de vizită. La plecarea ei din Rosings, căpitanul părea decis să mai rămână. Și totuși, iată-l că se întorsese la Londra, închiriind o cameră la câțiva pași de ea. Nu cumva și el se revoltase împotriva autorității gazdei, luându-și rămas-bun atât de la lady Catherine, cât și de la Anne? Iar în acest caz, oare motivele lui aveau vreo legătură cu propria sa plecare? Rațiunea o îndemna să respingă din capul locului o asemenea absurditate. Sosirea lui neașteptată în capitală se datora, probabil, unor afaceri de care ea una nu avea cunoștință – poate niște probleme financiare la Amiralitate. Tot ce conta era că Heywood se afla la Londra – lucru care o bucura peste măsură.

În seara următoare, domnișoara Darcy fu gata cu mult înainte de ora fixată. La rândul său, tânărul se dovedi extrem de punctual. Sesizând încă de la intrarea în salon că aveau prilejul să converseze între patru ochi, hotărî să nu rateze ocazia. În câteva cuvinte, îi declară Georgianeii că plecarea ei subită de la Rosings îl aruncase într-o neagră deznădejde. Plimbările lor călare deveniseră cea mai mare bucurie a lui. De când rămăsese singur, nu mai simțise nicio plăcere să suie în șa.

Georgiana nu știa ce să-i răspundă, așa că schimbă repede subiectul, exprimându-și speranța că întoarcerea lui inopinată nu se datora unor vești proaste. Întrebarea ei reuși să modifice complet dispoziția căpitanului.

— Domnișoară Darcy, nici nu îndrăznesc să vă spun de ce mă aflu în capitală. Afacerile mele sunt de așa natură încât...

Se opri, rămânând tăcut câteva momente. Georgiana îl urmărea cu o privire uluită. De nu l-ar fi cunoscut mai bine, l-ar fi crezut pe punctul de a-i face o declarație! Însă el se ridică brusc în picioare și începu să umble de colo-colo prin salon, murmurând cuvinte neînțelese, despre anumite lucruri care-l frământau și asupra cărora nu se putea hotărî aici, la Londra. Georgiana nu mai înțelegea nimic.

În clipa următoare, căpitanul îi observă nedumerirea și se grăbi să-i abată gândurile în altă parte.

— Nu numai pe mine m-a întristat plecarea dumneavoastră precipitată, spuse el cu însuflețire, să vedeți cât de uimită și șocată a fost lady Catherine. Sunt chiar cuvintele ei: „uimită și șocată”.

Educația nu-i îngăduia Georgianeii să se distreze pe socoteala persoanelor mai în vârstă decât ea. Așadar, rămase surprinsă de tonul lui batjocoritor. Totuși, își aminti că și Elizabeth se simțea tentată uneori să vadă partea comică a lucrurilor. Aerul de prefăcută solemnitate pe care și-l luase Thomas Heywood o făcu să zâmbească, deși se afla în încurcătură.

Simțindu-se astfel încurajat, el continuă:

— Vă asigur că Domnia Sa n-a întâlnit de când se știe asemenea necuviință. Închipuiți-vă că o nepoată de-a ei a îndrăznit să aibă o părere personală! Rușine, domnișoară Darcy! Cum ați putut să vă purtați așa?

Felul în care o imitase pe lady Catherine îi distră grozav pe amândoi. Râseră cu poftă împreună, apoi Georgiana continuă:

— Vai, biata mătușă! Zău, domnule, mă tem că nici menii și nimic nu reușește vreodată s-o mulțumească.

Sinceră să fiu, parcă n-ar fi și ea tot femeie! În ochii lui lady Catherine, cuminenia ar însemna să stau aplecată cât e ziulica de mare, asupra unor broderii, fără să înalț privirea sau să deschid gura.

— Eu unul, nu vă văd făcând așa ceva! declară admirativ căpitanul.

Apoi, privind-o drept în ochi, adăugă cu glasul tremurând de emoție:

— Mă surprinde că până acum ne-am întâlnit numai la țară, în aerul parfumat și în decorul de basm din Kent și Derbyshire. Niciodată nu v-am văzut la Londra, în compania celor mai elegante doamne. Dacă-mi permiteți, aş spune că această comparație e în favoarea dumneavoastră. Ieri, când nu v-am găsit acasă, și nici pe domnul Darcy, buna-cuviință m-a îndemnat să trec să-i vizitez pe domnul și doamna Hurst, precum și pe domnișoara Caroline Bingley. Amândouă au stil și sunt frumoase în felul lor, însă dumneavoastră, domnișoară, sunteți atât de departe de fleacurile care le preocupă pe ele...

O privi cu luare-aminte, apoi urmă:

— Mă refer la veselia și la nonșalanța dumneavoastră, care nu se dezmint niciodată. Nici la Bakewell, nici la Grosvenor Square.

Declarația sa fu întreruptă de apariția domnului Darcy. Deși mirat că sora sa coborâse deja în salon, discutând cu acest văr îndepărtat de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea, Fitzwilliam își salută oaspetele cu multă politețe. Urându-i bun-venit în Grosvenor Square, își exprima speranța că pe căpitan nu-l deranja prea mult amplasamentul locuinței sale atât de aproape de zona unde se desfășurau lucrările domnului Nash.

Căpitanul, însă, nu se dădu bătut.

— Domnule, zise el cu căldură, am admirat felul în care v-ați ocupat de educația surorii dumneavoastră. Să știți că-i demnă de grija și afecțiunea cu care ați crescut-o. Chiar zilele trecute m-a uimit stăpânirea de sine a domnișoarei, când am avut nefericirea de-a asista la... muștruluiia pe care i-a tras-o distinsei sale mătuși, lady Catherine...

Furișând spre Georgiana o privire tandră și amuzată, adăugă:

— Când domnișoara Darcy are de susținut o cauză, nu se lasă cu niciun chip intimidată.

Din păcate, efectul acestor aprecieri asupra domnului Darcy fu cu totul altul decât se așteptase ofițerul.

— În ciuda severității ei, mătușa mea e o femeie cu multe calități, și nu merită luată în râs, zise tânărul cu răceală. Cred că nepoata sa n-ar trebui să-i arate atâta dispreț, când lady Catherine i-a vrut întotdeauna numai binele. E drept că Georgiana obișnuiește să spună ce gândește, însă e încă tânără și n-ar fi cazul să-i încurajăm lipsa de respect. Trag nădejde că n-ați fost de acord cu plecarea ei de la Rosings.

Căpitanul se fâstâci.

— Domnule, spuse el cu sinceritate, m-ați înțeles greșit. Eu n-am pretenții să-i dau lecții surorii dumneavoastră. De altfel, mi se pare că nici n-are nevoie. Cât despre lady Catherine, ea este binefăcătoarea mea și-i port un profund respect.

Apoi, ascunzându-și un zâmbet, se întoarse din nou spre Georgiana.

— Domnișoara Darcy și cu mine ne-am permis doar să ne amuzăm puțin de meticulozitatea Domniei Sale, care nu îngăduie nicio abatere de la regulile etichetei.

Dezmințirea adusă de ofițer și siguranța cu care acesta îi vorbise îl lăsară pe Darcy fără replică. Vasăzică,

Heywood își considera propriile-i păreri mai presus de legile buneii-cuviințe, socotind că nu avea nevoie să mai învețe nimic, nici chiar de la domnul Darcy.

În acel moment fură anunțați soții Gardiner, urmați de alți oaspeți, printre care cei doi Hurst și Caroline, punând capăt schimbului de cuvinte dintre Darcy și ofițer. Muzicanții începură să se adune, iar tinerii luară loc în jurul lor, pregătindu-se să-i asculte. Căpitanul Heywood se instalează – desigur între încântătoarea sa gazdă și eleganta Caroline Bingley – care își propuse-se să nu-l scape din ochi.

Puțini au norocul să și-i poată alege pe cei în mijlocul cărora trăiesc. Prezența Mariei Lucas și a domnișoarei Kitty Bennet în casa vicarului din Hunsford nu-i era doamnei Collins de cine știe ce folos, totuși reușea s-o mai scutească de solitudinea exasperantă a soțului. Veselia tinerei Kitty și entuziasmul Mariei la toate giumbușlucurile micului William creau o zarvă suficientă pentru a-l reduce la tăcere pe vicar, iar dacă Charlotte avea grijă să stea mai mult în salonaș, atunci izbutea să scape de el chiar și câte o după-amiază întreagă.

În acele zile, bunul prelat avea de înfruntat probleme grave. Nu numai că enoriașii continuau să-i nesocotească eforturile, încăpățânându-se să rămână săraci, dar acum mai avea de luptat și cu furiile stăpânei de la Rosings.

— Cu câtă neobrăzare s-a purtat domnișoara Georgiana Darcy! îi povesti el îndurerat devotatei sale soții, într-o dimineață în care reușise să-i descopere refugiul. Ce îndrăzneală, să-și sfideze mătușa, refuzând să se supună vrerii ei! Da, da, doamnă Collins, bunăvoința lui lady Catherine e un dar de preț, ce se cuvine păstrat cu multă grijă. Ce copilă ingrată! Și când mă gândesc că i-am arătat grădina noastră, că i-am prezentat-o pe tovarășa mea de viață și că i-am îngăduit să țină în brațe lumina ochilor mei! Principiile și îndatoririle sfinte

îmi interzic să mai primesc pe viitor în casa noastră o persoană capabilă de așa nerușinare față de cei mai în vârstă decât ea. Sunt ferm decis. Nici dacă m-ar ruga în genunchi, nici dacă mi-aș pune în joc viața – sau pe a dumitale – n-aș reveni asupra acestei hotărâri. Poate numai – adăugă el, amintindu-și că Georgiana era nepoata binefăcătoarei sale – dacă mi-ar cere-o însăși lady Catherine.

Astfel lămurit asupra exceselor de care erau în stare chiar și fetele de sânge foarte nobil, vicarul își îndreaptă atenția, oarecum alarmat, spre lucruri mai lumești.

— Draga mea, se adresă el doamnei Collins, tare-aș vrea ca rudele noastre să-și cunoască lungul nasului. Am încredere în Maria, dar cum rămâne cu domnișoara Kitty Bennet? Oare ea este conștientă de venerația ce i se cuvine distinsei mele protectoare?

Din fericire, doamna Collins avea la îndemână un răspuns menit să pună capăt imediat discursului ținut de soțul său.

— Fii fără grijă, domnule Collins. Amândouă fetele o cinstesc atât de mult pe doamna noastră de la Rosings încât în prezența ei nici nu îndrăznesc să deschidă gura – necum să scoată vreun cuvânt necuviincios. În ultima vreme, sora mea și Kitty nici n-au curaj să se îndepărteze prea mult de casă, de teamă să n-o întâlnească pe lady Catherine. Noroc că domnul Beasley e atât de amabil încât le ține companie, în puținul timp liber de care dispune. Omul acesta e un adevărat dar de la Dumnezeu!

Vorbele ei avură un efect mai fericit decât anticipase. După ce murmură câteva cuvinte aprobatoare, vicarul își aduse aminte că avea treabă în bibliotecă, așa că se îndepărtă grăbit. Din păcate, el nu împărtășea buna părere a soției sale cu privire la noul paroh. O fi

fost Beasley băiat de treabă, însă, în ce privea îndatoririle sfinte, tânărul își cheltuia energia într-un mod absolut necumpătat. Domnului Collins îi plăcea să se considere un exemplu demn de urmat, în calitatea sa de slujitor al Bisericii anglicane, gata oricând să boteze și să cunune enoriașii înstăriți – ba uneori și pe cei mai nevoiași. În schimb, Beasley se întrecea cu gluma! Umbla prin toate cocioabele, cu zelul unui misionar, educând copiii fără a ține seama de familia din care proveneau. Rezultatul era că ajunsese să fie îndrăgit și solicitat de întreaga parohie – veste care urma desigur să ajungă și la urechile lui lady Catherine. Faptul acesta îl indispunea peste poate. Totuși, domnul Collins era un om cu multă tărie sufletească; în plus, citise scrierile doctorului Gisborne despre îndatoririle unui prelat și înțelegea că un tânăr – oricât de entuziast – nu se putea, totuși, compara cu mentorul său; o consolare cam mărunță, dar, în împrejurări grele, fiecare își află mângâiere acolo unde poate.

Dacă pe domnișoara Kitty purtările domnului Beasley nu o afectau, în schimb o uluiau. În viața ei nu întâlnise așa un om. Ofițerii de la Meryton – chiar, și Frank Middleton – erau curtenitori și pricepuți la vorbă, relațiile cu ei mărginindu-se la replici amicale și priviri galeșe. Însă domnul Beasley prefera să discute despre lucruri serioase și, în ciuda insistențelor ei, nu se lăsa convins să converseze nici despre piese de teatru, nici despre baluri, nici despre ghicitori, ci mai curând despre necazurile familiilor sărmene în mijlocul cărora își petrecea ziua.

— Ce frumos și înduioșător e să constați flacăra credinței chiar și-n cel mai umil bordei! îi spuse parohul într-o seară, după cină. Deseori mi se întâmplă să trec seara pe la enoriașii mei, găsindu-i de cele mai multe

ori adunați în jurul focului, în timp ce capul familiei le citește din Biblie. E un obicei înălțător, pe care s-ar cuveni să-l învețe și nobilimea. Vă mărturisesc, domnișoară Bennet, că atunci când trebuie să mă ocup de unele probleme casnice – și, din păcate, există mulți care se zbat în astfel de necazuri – pur și simplu nu știu ce să fac. Poate că dumneavoastră și domnișoara Lucas veți avea bunătatea de-a mă ajuta cu un sfat, ori poate chiar să mă însoțiți în câteva din vizitele mele. Vă asigur că familiile respective ar considera prezența dumneavoastră drept o mare cinste.

Kitty îl ascultă, apoi îi răspunse pe un ton glumeț, după cum îi era obiceiul:

— Dacă vreți să ne dojeniți că stăm cu brațele încrucișate, să știți c-ați nimerit-o. Însă, deși nici domnișoara Lucas, nici eu, nu facem mare lucru, totuși ne străduim din răspuțeri să ne ferim din calea răului. Cât despre vizitarea familiilor sărmene, cu așa ceva se ocupau de regulă surorile mele mai mari. Sunt convins că mă socotiți o fată superficială și fără minte, astfel încât mă îndoiesc că v-aș putea fi de folos tocmai dumneavoastră, un slujitor al Bisericii. Fiți bun și nu mai râdeți de mine.

Numai că domnișoara Kitty își nedreptățise interlocutorul. Departe de-a o lua peste picior, domnul Beasley îi vorbise chiar foarte serios. Numai că, nefiind expert într-ale conversației, îi adresase rugămintea așa cum se pricepuse.

— Vedeți dumneavoastră, domnișoară Bennet – urmă el – chiar dac-am reușit să-mi cunosc în profunzime enoriașii, și necazurile lor, totuși, ca burlac, nu-s pregătit să le dau povețe despre cum să-și ducă traiul zilnic. Sunt sigur că o fată veselă ca dumneavoastră ar reuși să aducă un strop de alinare în sufletul acestor

oameni. Spuneți-mi, de pildă, cum credeți c-ar putea fi împiedicați copiii să se bată între ei?

Și, întorcând capul către ea, o privi cu seriozitate și încredere, așteptând să-i afle părerea.

Pentru Kitty era ceva atât de neobișnuit ca cineva să-i acorde atenție, încât rămase fără replică – ceea ce i se întâmpla arareori. Sinceritatea tânărului era atât de firească, iar încrederea lui atât de lipsită de afectare, încât Kitty se lăsă cucerită de felul său de-a fi, aproape fără să-și dea seama.

Cam la o milă depărtare de Grosvenor Square trăia o femeie care în tinerețe fusese angajată la Pemberley ca s-o învețe pe domnișoara Georgiana tainele muzicii. Văduva Spencer se deosebise de predecesoarele sale prin faptul că, grație unei discipline severe și harului de-a trezi interesul elevei pentru această artă, reușise să obțină de la Georgiana progrese importante. Acum, cu sănătatea șubrezită de vârstă și de amărăciunile vieții, doamna Spencer ducea un trai modest, în apropiere de Shepherd's Market.

Aflând această veste de la doamna Annesley, Georgiana se întristă profund, hotărând să-și viziteze fosta profesoară chiar în dimineața aceea.

— Vai, sărmana! exclamă fata. Când mă gândesc câte de singură și de nevoiașă! Ah, doamnă Annesley, ce seri frumoase petreceam cândva la Pemberley, noi trei și fratele meu! Ce bucurie i-am face doamnei Spencer de m-ar însoți și domnul Darcy! Am să-l întreb chiar acum.

Însă domnul Darcy, care se găsea în bibliotecă, fu nevoit să refuze invitația. Și el îi păstra o amintire frumoasă doamnei Spencer, regretând actuala ei situație, dar în dimineața cu pricina era ocupat atât cu cazul Philips, cât și cu propriile-i afaceri, astfel încât nu-

și permitea nici măcar o jumătate de oră liberă, fie și pentru un scop atât de caritabil.

— Las totul în mâinile tale, surioară! zise el. Nu mă îndoiesc că prezența ta va fi o mângâiere pentru doamna Spencer. Poate vei găsi și o cale de a-i mai alina nefericirea. Cât de diferită trebuie să i se pară locuința din Jermyn Street față de apartamentul ei din Pemberley!

În acele zile, gândul domnului Darcy se întorcea deseori spre Derbyshire. Lipsise prea mult timp de acasă și de lângă soție, și era din ce în ce mai nerăbdător s-o revadă. Afacerile îl reținuseră la Londra mai mult decât își închipuise și i se făcuse nespus de dor de Lizzie.

Îndreptându-și din nou atenția către sora sa, domnul Darcy urmă, pe un ton ceva mai vesel:

— Sper că ești bucuroasă de oaspeți. După-amiază vom primi vizita cuiva de la Derbyshire.

— Zău, frățioare? Cine anume? Sper că nu doamna Montague!

— Domnișoară, păstrează-ți necuviințele pentru dumneata! o dojeni fratele ei; apoi adăugă, zâmbind: Mărturisesc cu un sentiment de ușurare că nu-i vorba de doamna Montague. Persoana la care mă refer o să-ți facă plăcere.

— Plăcere? Nu cumva vine Elizabeth?

— Nu, oftă domnul Darcy. Însă musafirul nostru ne va aduce vești despre ea. Poate ai ghicit că va sosi aici însuși domnul James Leigh-Cooper, pe care domnul Nash l-a chemat la Londra, ca să-l consulte într-o problemă de specialitate. Se pare că tânărul nostru devine tot mai respectat de confracții săi.

— Sper să nu ajungă atât de celebru încât să plece de la Pemberley înainte de-a termina lucrarea. Nu mă tem că succesul l-ar putea face arogant, pentru că-i

și-așa destul de orgolios. Îmi dai voie să iau trăsura, frățioare?

Așadar, Georgiana și doamna Annesley porniră către Jermyn Street, în căutarea locuinței prietenei lor. Nu aveau prea mult de mers, însă străzile erau atât de întortocheate, și pline de vânzători ambulanți, încât ar fi fost cu neputință să le străbată cu piciorul. Într-un târziu, găsiră domiciliul doamnei Spencer, la capătul unei ulicioare strâmte, într-o casă atât de mizeră încât amândouă simțiră cum li se strânge inima.

După ce-și văzu fosta profesoară, consolând-o cum se pricepea mai bine, Georgiana coborî scările dărăpănate și ieși în stradă, îndurerată de sărăcia în care se zbătea doamna Spencer și decisă s-o ajute pe cât îi stătea în putință. În comparație cu necazurile vechii sale prietene, propriile-i probleme îi păreau cu totul neînsemnate.

Strada era plină de tineri eleganți, care tocmai veneau de la clubul din apropiere, strigându-și unul altuia cât câștigaseră la whist sau macao. Cele două femei fură obligate să se refugieze câteva clipe sub un portal.

În cele din urmă, tinerii se risipiră care încotro, iar Georgiana și doamna Annesley își putură continua drumul. La un moment dat, zăriră silueta cunoscută a unui ofițer în uniformă de marină, care stătea în colț, părând că așteaptă pe cineva. Georgiana se opri în loc, uimită. Nu era nimeni altul decât căpitanul Heywood.

Surpriza căpitanului o întrecea pe cea a Georgianeii. Brusc, expresia i se schimbă, și se îndreptă spre ele, plin de însuflețire.

— la te uită, domnișoara Darcy!

Apoi, recăpătându-și stăpânirea de sine, urmă pe un ton mai așezat:

— Ce ciudat – dar și ce plăcere – să vă întâlnesc în această parte a orașului, unde și eu mă aventurez numai arareori. Dacă-mi îngăduiți, aş zice că-i la zeci de leghe depărtare de distracțiile pe care le oferă Bond Street sau Grosvenor Square. Cum de vă găsiți prin aceste locuri?

Sfârșind de vorbit, își înclină capul spre ea, privind-o cu atâta tandrețe, încât Georgiana uită să-i întoarcă aceeași întrebare.

— N-am venit de plăcere, spuse ea. Am fost să vizitez o bătrână profesoară, copleșită de sărăcie și nevoi. Am încercat s-o încurajez pe cât mi-a stat în putință, însă mă tem că nu mai are multe zile de trăit.

— Ce inimă bună aveți! exclamă ofițerul. Puțini sunt cei cărora le pasă de semenii lor.

Deodată își schimbă atitudinea, adresându-i-se plin de grijă:

— Scumpă domnișoară Darcy, nu cumva, în grija dumneavoastră pentru alții, vă cam neglijați propria sănătate? Îmi păreți cam palidă și cam slăbită. Îngăduiți-mi să vă conduc în Green Park. La vremea asta, castanii sunt o adevărată încântare. Haideți, nu accept niciun refuz. Permiteți-mi să vă însoțesc.

O luă de braț și porniră într-un pas pe care, de n-ar fi fost vorba de galantul căpitan Heywood, Georgiana l-ar fi putut numi alergător. În Green Park castanii erau în floare, iar soarele strălucea pe cerul fără nori. De cum ieșiră din Jermyn Street, căpitanul încetini pasul, începând să pălăvrăgească vrute și nevrute.

— Ați remarcat, domnișoară Darcy, că muzica – despre care se spune că reușește să îmblânzească până și fiarele sălbatice – are și o însușire mai puțin lăudabilă: aceea de a-i face pe oameni afectați? De pildă, la serata fratelui dumneavoastră, în Grosvenor Square,

dumneavoastră ați stat și ați ascultat recitalul așa cum se cuvenea. În schimb, ceilalți erau în primul rând, preocupat să se *arate* impresionați, dând ochii peste cap și scoțând exclamații admirative. Mă și întreb dacă au auzit vreo notă din tot de s-a cântat.

Recunoscând în descrierea lui atitudinea lui Caroline Bingley, Georgiana râse, amuzată.

— Așa e! încuviință ea, bine-dispusă. Numai că dumneavoastră erați prea absorbit de muzică pentru a mai remarca ce se petrece în jur. Nu mă faceți să vă întreb ce anume s-a cântat!

Căpitanul se mulțumi să zâmbească, apoi continuă să vorbească, atât de plin de însuflețire încât Georgiana se întreba ce-ar fi spus admiratorul ei de n-ar fi fost de față și doamna Annesley. Curând ajunseră la ieșirea din parc, unde îi aștepta trăsura.

Aici, căpitanul privi drept înainte, apoi, apucând-o de braț, o trase repede deoparte. Prea târziu, însă: lângă ei se ivise locotenentul George Wickham. Șocul fu atât de puternic încât Georgiana începu să tremure. Iată că-l întâlnea din nou, și încă unde se așteptase cel mai puțin: la Londra. Oare când va înceta să se simtă stânjenită în prezența acestui om?

În schimb, locotenentul nu dădea niciun semn de tulburare, părând mai degrabă în largul său, de parcă el însuși ar fi pus la cale întâlnirea.

— Salut, Heywood! îi întâmpină el. Credeam că... dar pe cine văd? Nu cumva pe stimata doamnă Annesley și pe tânăra ei protejată, domnișoara Darcy de la Pemberley?

Întorcându-se spre cele două femei, se înclină cu multă curtoazie. Dar înainte de-a apuca să angajeze o conversație, căpitanul se grăbi să vină în ajutorul Georgiane:

— Nu știam că sunteți la Londra, domnule! zise el repede, apăsând pe fiecare cuvânt. Vă rugăm să ne iertați că nu mai putem rămâne să conversăm cu dumneavoastră. Avem foarte multe treburi. Trăsura domnișoarei Darcy ne așteaptă.

Ce diferență între starea lor de spirit de acum și veselie de adineauri! Doamna Annesley era foarte tulburată, recunoscând pe bărbatul care fusese cât pe ce s-o nenorocească pe tânăra ei stăpână. Georgiana se sprijinea de brațul căpitanului, atât de răscolită încât nu reușea să-și adune gândurile. Cât era Londra de mare, se întâlnise mai întâi cu Thomas Heywood, apoi cu locotenentul Wickham. Amândoi în aceeași dimineață!

Până la trăsura nu vorbiră aproape deloc. Văzând în ce stare se afla Georgiana, căpitanul insistă s-o conducă până în Grosvenor Square, ofertă acceptată imediat. Pe drum, ofițerul continuă să se arate deosebit de atent și Georgiana începu să-și mai revină. Ba chiar regreta că nu aveau mai mult de mers, ca să se bucure de compania căpitanului Heywood.

— Și de astă dată m-ați salvat dintr-o situație neplăcută, domnule! murmură ea din ușa, întorcându-se spre ofițer. Sper că nu plecați înainte de-a bea ceva cu noi.

Căpitanul nu putea să refuze o asemenea invitație, astfel încât urcară scările împreună. Nerăbdătoare să-i povestească fratelui ei întâmplările acelei dimineți, Georgiana se repezi în salon.

— Vai, frate, de-ai ști ce-am pățit! Lângă Shepherd's Market ne-a ieșit în cale căpitanul Heywood. Norocul nostru, pentru că, un sfert de oră mai târziu, ne-a condus acasă, după o altă întâlnire neașteptată și cât se poate de dezagreabilă.

Tăcu brusc, văzând că domnul Darcy nu era singur. Lângă el – spre surpriza Georgianeii, care uitase cu

desăvârșire vestea anunțată de Fitzwilliam – se găsea James Leigh-Cooper, precum și un alt tânăr, necunoscut domnișoarei Darcy.

Toți trei stăteau în picioare. La ivirea Georgianeii, Leigh-Cooper se îndreptă imediat spre ea, cu obrazul îmbujorat, iar fata se trezi că-i întinde mâna, urându-i bun-venit la Londra.

— Ei, surioară! zise domnul Darcy. Văd că și tu ai venit cu cineva, la fel ca domnul Leigh-Cooper. Bănuiesc că arhitectul nostru l-a întâlnit deja pe căpitan. Permiteți-mi să vi-l prezint la amândoi pe bunul prieten al lui Leigh-Cooper, domnul Hugh Jones, recent întors de pe continent, unde a lucrat în calitate de chirurg militar.

— Cu siguranță că sora dumneavoastră îl cunoaște din auzite, interveni Leigh-Cooper. Nu numai că prietenul meu se pricepe să oblojească răni, dar este și un mare iubitor de poezie. Probabil că domnișoara Darcy i-a citit versurile, despre care se vorbește mult în cercurile oamenilor de cultură.

— Nu mă mai lăuda atât! râse celălalt.

Apoi, măsurând-o pe Georgiana cu o privire aprinsă, adăugă:

— Domnișoară Darcy, James mi-a povestit despre pasiunea dumneavoastră pentru poezia de calitate. V-aș ruga să-l iertați că îndrăznește să-mi includă versurile în această categorie și vă asigur c-o face numai din prietenie.

Pe Georgiana o uimea nu atât faptul că arhitectul era bun prieten cu un poet, cât mai curând modestia acestuia din urmă.

— Sunteți nedrept cu propria dumneavoastră poezie, domnule! protestă ea. V-am citit și v-am admirat versurile – de pildă, *Cascada* sau *Moartea lui Glendower*. Cu siguranță, domnule căpitan, că vă amintiți pasajul din

Mireasa florilor, în care soțul descoperă acel morman de flori. Nu-i așa că-i foarte mișcător?

Dar întorcându-se spre ofițer, observă că acesta se întunecase la față, pierzându-și buna dispoziție. Nu spunea nimic, mulțumindu-se să-i cerceteze cu privirea pe cei doi tineri de lângă șemineu. Georgiana nu-l văzuse niciodată astfel. Oare ce motive avea? Nu cumva îi purta pică arhitectului pentru că-l ironizase la Pemberley? Georgiana nu putea să-i ierte lui Leigh-Cooper ieșirea de atunci. Probabil și-ar fi arătat și ea indignarea, de n-ar fi consolat-o presupunerea că mânia căpitanului se datora nu atât orgoliului rănit, cât geloziei.

Ascunzându-și un zâmbet, domnișoara se adresă ofițerului:

— Haideti, domnule căpitan! De multe ori ne-ați recitat versuri, cu multă eleganță și căldură. Să nu spuneți că n-ați citit poezia unui artist atât de cunoscut ca domnul Hugh Jones.

— Bineînțeles c-am citit-o, răspunse căpitanul. Acum însă, domnișoară Darcy, trebuie să plec. Tocmai mi-am amintit că am niște treburi urgente în partea cealaltă a orașului. Vă rog mult să mă iertați.

Și, luându-și repede rămas-bun de la gazde, se grăbi să iasă din salon.

Georgiana rămăsese dezamăgită; atât de brusca lui schimbare de dispoziție, cât și de această plecare neașteptată. Totuși, reuși să-și afle mângâiere în admirația celor doi tineri vizitatori și în platourile cu mâncare așezate pe masă.

36

In dimineața următoare, Georgiana se trezi veselă și bine dispusă. E drept că întâmplările din ziua precedentă o întristaseră puțin, însă căpitanul Heywood reușise s-o scoată din încurcătură. Cu câtă noblețe se purtase! Iată un bărbat de care s-ar fi putut îndrăgosti. De fapt, o și făcuse – în ciuda hotărârilor precedente.

Pentru unele persoane, o astfel de descoperire implică, pe lângă bucurie, și teama că celălalt nu va răspunde cu aceleași sentimente. Domnișoara Darcy, însă, nu simțea decât satisfacție. Rareori i se întâmplase să nu i se împlinească dorințele – deci cu atât mai mult una atât de importantă. În plus, greșeala ei de acum doi ani fusese dată uitării. Georgiana împlinise optsprezece ani și se socotea destul de matură ca să-și dăruiască inima cu înțelepciune și cumpătate.

Se îmbracă și-și luă micul dejun animată de același entuziasm. Tot timpul îi veneau pe buze versurile lordului Byron, recitate ades de căpitanul Heywood:

*O tainică și blândă adiere
Deschide ușa-ncet, ca o părere...*

Cu ele în gând coborî în salon, unde-l găsi pe domnul James Leigh-Cooper așteptându-l pe fratele ei.

— Ah, domnule Leigh-Cooper! exclamă fata, toată numai zâmbet. Vedeți cât de bogată în versuri e epoca în care trăim? Când te gândești că într-un singur an am avut ocazia să-i citim atât pe lordul Byron, cât și pe domnul Hugh Jones! Nu-i așa că-i minunat?

— Și nu-i vorba doar de poezie, domnișoară Darcy, completă arhitectul, mișcat de însuflețirea ei. Chiar astăzi vreau să-l prezint pe domnul Darcy unui confrate de-al meu, un artist cum nu se va mai naște decât poate peste o sută de ani. Îl voi duce pe fratele dumneavoastră în Dover Street, la domnul John Nash. Știți bine că domnul Darcy admiră grozav lucrările de modernizare a capitalei.

— Constat că vă învârtiți printre mari personalități, domnule Leigh-Cooper! surâse Georgiana. Chiar ieri ni l-ați adus aici pe poetul socotit a fi pretendentul velș la coroana lui Walter Scott, iar astăzi urmează să-l întâlniți pe domnul Nash, care – din câte spune fratele meu – v-a chemat la Londra ca să vă ceară sfatul. Se pare că sunteți foarte apreciat.

Tânărul se înroși, stăpânindu-și zâmbetul, apoi răspunse cu bine-cunoscuta-i modestie.

— Eu unul nu am niciun merit. Pe Jones l-am cunoscut în anii mei de ucenicie, când am locuit împreună în Theobalds Road. E un băiat tare de treabă, sincer și cinstit ca nimeni altul. Cât despre domnul Nash, pe el nu-l știu aproape deloc, însă patronul său, prințul regent, a avut amabilitatea de-a mă recomanda.

Georgiana era prea bine-crescută ca să rămână cu gura căscată. Până în această clipă nici nu bănuise de ce reputație se bucură domnul Leigh-Cooper.

— O fi celebru domnul Nash, zise ea cu căldură, însă toată lumea vorbește despre dumneavoastră. Marțea trecută căpitanul Heywood mi-a spus ce mult a admirat

Blayse Hall, care datorează totul științei și priceperii dumneavoastră.

Cuvintele ei reușiră să-l indispună.

— Mă surprinde admirația căpitanului Heywood, răspunse arhitectul cu răceală. Îmi amintesc perfect părările sale în privința amenajărilor de la Pemberley. Ce-ar putea să admire un om ca el la o grădină în care nu există nici măcar o cușcă cu elefanți?

Domnul Leigh-Cooper avea marele talent de-a o încanta și-apoi de-a o înfuria pe Georgiana. Așa să întâmpla de fiecare dată când se întâlneau. Cum aproape că uitase celelalte împrejurări similare, vorbele lui o lăsară fără replică. Tocmai atunci coborî în salon Fitzwilliam și amândoi bărbații își luară rămas-bun, pregătindu-se de plecare.

Totuși, Georgiana nu era dispusă să-și piardă vremea gândindu-se la domnul Leigh-Cooper, așa că își îndreptă atenția spre o îndeletnicire mult mai agreabilă, și anume aceea de a împărtăși ultimele vești cumnatei sale. Fără să mai zăbovească, urcă în apartamentul ei și se așternu pe scris.

Scumpa mea Elizabeth,

M-a bucurat mult scrisoarea primită de la tine ieri, deși mă surprinde decizia surorii tale Kitty de a-și prelungi șederea în Kent, mai ales că satul e foarte mic, iar noi știm bine cât de mult îi place să se învârtă în înalta societate. Nu pot decât s-o admir pentru vizitele pe care le face în casele celor nevoiași... Nu mi-o închipuiam în stare de acte caritabile. Mi-a făcut plăcere să aflu că și Lizzie o duce foarte bine.

Elizabeth, am o mulțime de lucruri să-ți povestesc. Deși ți-am împărtășit de atâtea ori decizia de-a nu-mi mai dărui inima niciunui bărbat, totuși acum...

În acel moment, doamna Barber ciocăni la ușă, ca să-i anunțe sosirea unor oaspeți, așa că Georgiana trebuie să se oprească din scris.

În salon o așteptau domnul și doamna Hurst, el stând jos, iar ea plimbându-se de colo-colo, dezamăgită că domnul Darcy lipsea de acasă și că nu se putea bizui decât pe admirația soțului. Louisa Hurst își ținea întotdeauna fruntea sus, ca să-și pună în valoare silueta, vădit încântată de propria-i persoană. Astăzi era de-a dreptul strălucitoare: îmbujorată la față, nu-și mai găsea astâmpărul. De-ar fi fost întuneric în salon, ar fi putut trece drept o fetișcană.

— Domnișoara Darcy! exclamă ea, înainte de a-i da răgaz Georgianeii să se dezmeticească. De-ați ști ce vești vă aduc! Nici n-o să vă vină să credeți. Nu, nu, sunt convinsă că n-o să credeți. Nu-i așa, iubitule? Haideți să vă spun despre ce-i vorba, și asta fără zăbavă!

Georgiana, deși nemulțumită că-și întrerupsese scrisoarea, totuși se arată curioasă să afle ce se întâmplase. După ce sună clopoțelul pentru ceai, se așează pe canapea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce este? Sper că nu-i vorba de ceva rău!

— De rău! Nici pomeneală! E cea mai fericită veste pentru sora mea Caroline și pentru toți cei care-i doresc fericirea. Scumpă domnișoară Darcy, sora mea urmează să se căsătorească.

— Domnișoara Bingley? Se mărită? repetă uluită Georgiana. Iertați-mă, doamnă Hurst, dar n-am știut că avea un pretendent.

— Nu? Mă mir, pentru că-i face curte de săptămâni întregi. Trebuie să fiți de acord cu mine că-i un tânăr fermecător. Știm că nu e de familie și că nu are nici relații în înalta societate, nici avere. Însă manierele sale sunt ireproșabile, gândirea strălucită și, în plus, are cei mai frumoși dinți din lume. Nu-i așa, iubitele? Îndrăznesc să afirm, adăugă satisfăcută doamna Hurst, că sora mea și căpitanul vor fi o pereche minunată – dacă el nu se va bronză prea mult pe mare.

Biata Georgiana căzuse pradă unor sentimente contradictorii. Era prea uluită ca să accepte adevărul spuselor Louisei și prea îndurerată ca să scoată vreun cuvânt. Oare chiar să fie vorba despre căpitanul ei?

— Iertați-mă, doamnă Hurst... cuteză Georgiana după câteva momente. Vă referiți cumva la tânărul căpitan de marină?

— Întocmai. Căpitanul Heywood, încuviință doamna Hurst. Mă surprinde că n-ați remarcat cum a venit la Londra după ea. Stați să vedeți nostimadă! Ieri pe la cinci – sau poate să fi fost șase, domnule Hurst? Nu, nu, era cinci, pentru că de-abia plecaseși la club. Se făcuse târziu și erai agasat că domnul Darlington te plictisise peste poate, tot povestindu-ți despre sărăcia familiilor din Wiltshire. Credeam că sătenii știu să-și susțină cauza și singuri! Bun, deci pe la cinci am auzit bătăi în ușă, de-ai fi zis c-a luat foc orașul, ori că doamna Partridge mi-a vărsat cerneală pe rochia cea nouă – așa cum s-a întâmplat cu cea a doamnei Sinclair, care n-a mai fost bună de nimic. Și când te gândești că sărmana femeie nu apucase s-o poarte decât o singură dată, când s-a dus să-și viziteze mama. Ei, cine credeți că era la ușă? Nimeni altul decât căpitanul nostru! A străbătut holul cu pași mari – fără a mai aștepta să fie anunțat –, apoi a urcat scările până în salonul

unde stătea Caroline, lucrând o broderie. Soră-mea își pusese panglicile roz: mie nu prea-mi plac, în schimb Caroline se dă în vânt după ele și pe ea nu poți s-o contrazici cu niciun chip când vine vorba de panglici. Eu aveam treabă în șalonașul din fundul casei, a cărui ușă nu se închide niciodată cu clanța, deși nu știu de cât timp tot vrem s-o reparăm. Soră-mea și căpitanul au început să discute cu atâta însuflețire – ba chiar în gura mare – astfel încât fără voia mea, am auzit fiecare cuvânt. Pe scurt, galantul nostru căpitan i-a făcut o înflăcărată declarație de dragoste. Cunoașteți fără îndoială ce se spune în astfel de ocazii: că-i cea mai frumoasă, cea mai bună, cea mai deșteaptă dintre toate femeile de pe pământ. I-a mărturisit că încercase să-și învingă pasiunea, însă ajunsese la concluzia că nu mai putea trăi fără ea. Prin urmare, a întrebat-o dacă accepta să-i fie soție... Ei, ce femeie ar rezista în fața unor asemenea argumente? În niciun caz Caroline. E drept că nici nu și-a prea dat silința. Mă așteptam să fi învățat câte ceva la pension. Eu una, care n-am mers decât la școala de fete, l-am ținut pe jăratic pe domnul Hurst vreme de șase luni înainte să spun „da”. Adevărat, iubitele? Nici acum n-aș face altfel, pentru că așa am fost educată. Însă Caroline – deși mai școlită decât mine – s-a și grăbit să încuviințeze. Ah, domnișoară Darcy, să fi văzut ce fericire pe căpitan! Parcă-și pierduse mințile! Ținea morțiș să facă nunta cât mai curând. Fără nicio amânare. El are un bun prieten, care-i pastor în Scoția, așa că vrea s-o ducă pe soră-mea acolo chiar în astă-seară, să-și lege viețile unul de altul pentru totdeauna. Mie mi-ar fi fost rușine să accept o asemenea propunere. Cum să te măriți așa în grabă și fără rochie de dantelă? Însă Caroline s-a învoit și de astă dată. Vai, cu câtă bucurie ne-am urat una alteia

noapte bună! Mai târziu, am auzit-o plecând pe furiș, probabil temându-se să nu-i iasă în cale domnul Hurst. A avut noroc, pentru că soțul meu n-a venit acasă decât în zorii zilei. Nu-i așa, iubito? Cu alte cuvinte, la ora asta e femeie măritată. Zău, domnișoară Darcy, după câți ani a petrecut la pension, să nu se îmbrace ea mi-reasă? Despre rochia mea s-a vorbit un an întreg. Ba prin unele părți ale ținutului Yorkshire se mai vorbește și acum. Dar, după cum a spus domnul Hurst în clipa când i-am dat vestea cea mare: „Sora ta, iubito, e sărită bine de vârsta măritișului. Fericirea ei conjugală nu mai depinde acum de rochia de dantelă”. Așa-i, iubito? Ei, domnișoară Darcy, ce părere aveți de întâmplarea asta? Nu v-am zis că am o veste extraordinară? Dar ce-i, domnișoară, nu vă simțiți bine? Oh, mai durează mult până ne-aduce ceaiul doamna Barber?

Georgiana reuși să-și țină cumpătul până în clipa când rămase singură și-abia atunci își dădu frâu liber durerii. Cu numai jumătate de oră în urmă fusese veselă și zâmbitoare, iar acum nu-i venea să creadă că va mai cunoaște vreodată fericirea. Căpitanul Heywood, atât de săritor și de atent, alesese altă femeie!

O obsedau cuvintele Louisei Hurst: „*Mă surprinde că n-ați remarcat cum a venit după ea la Londra*“. După Caroline! Iar Georgiana fusese convinsă că pe ea o urmase. Fiecare nouă revelație îi umplea sufletul de umilință și deznădejde. Era cu putință să fi interpretat greșit toate gesturile lui? Oare se înșelase într-atât încât să-și închipuie fără motiv că ofițerul îi făcea curte?

Oricât de mult se străduise să-și țină emoțiile în frâu, iată că dăduse greș din nou! Existase un timp când fusese prea naivă și prea vulnerabilă la avansurile bărbaților. Nu uitase niciodată ce nenorocire era să se întâmple atunci. Dar cu căpitanul Heywood începuse din nou să capete încredere în sine, convingându-se că-și dăruia inima unui om care o merita cu prisosință. Originea și poziția socială a ofițerului erau destul de acceptabile, iar felul de-a se purta cu ea – fără cusur. Iar acum, poftim ce afla! Căpitanul nu intenționase nicio clipă să-și lege viața de-a ei. Fugise cu o altă femeie – și cu cine! Cu Caroline Bingley! Georgiana n-ar fi putut

spune ce-o durea mai mult: trădarea tânărului sau faptul că se înșelase asupra lui.

Aceste frământări avură darul de a-i stârni o migrenă cumplită. Tocmai se pregătea să se retragă în camera ei, când auzi hurele roților unei trăsuri, semn că se întorsese Fitzwilliam. Ah, ce mult îi lipsea Elizabeth! Păcat că nu era aici, ca să-i asculte păsul și s-o povățuiască! Georgiana știa că fratele ei o iubea din tot sufletul. Totuși, el nu se pricepea să aducă mângâiere prin cuvinte. În plus, domnișoara Darcy nu suporta umilința de a-i face o astfel de mărturisire. Însă nu apucă să plece din salon, că el se ivi în prag.

— Ah, surioară! exclamă entuziast domnul Darcy. De-ai ști ce bucurie am trăit întâlnind o minte strălucită ca cea a domnului Nash! Câtă inteligență, câtă clarviziune! Și ce mult îl apreciază pe prietenul nostru Leigh-Cooper! Oricum, vei afla mai multe amănunte astă-seară, când suntem invitați la cină la familia Gardiner, împreună cu James și cu amicul său, Hugh Jones. Dar ce e, Georgiana? Ești albă la față... se întrerupse el, remarcându-i paloarea din obraz. Ți-e rău? S-a întâmplat ceva?

— Da... Nu... Da... îngăimă pierdută sărmana Georgiana. Mă tem că nu mă simt prea bine. Am să te rog să mă scuzi, însă nu pot veni cu tine în astă-seară. Mă duc în camera mea.

— Nu te-am văzut niciodată așa, surioară... murmură domnul Darcy, privind-o cu atenție. Starea ta are cumva vreo legătură cu vizita doamnei Hurst, a cărei trăsură a trecut pe lângă mine? Mi s-a părut că arăta mai încântată de propria-i persoană decât e cazul.

— Cătuși de puțin! se grăbi să protesteze Georgiana. De azi-dimineață mă cam doare capul. Într-adevăr, soții Hurst au trecut pe la noi, cu vești dintre cele mai intere-

sante. Se pare că domnișoara Bingley a fugit de acasă, cu gând să se mărite – cu cine crezi? – cu căpitanul Thomas Heywood! Nu te surprinde?

— A fugit? Cu căpitanul? Dumnezeu! nu se putu stăpâni domnul Darcy. Cu neputință! Cred c-ai înțeles greșit.

Luptându-se cu lacrimile, Georgiana îi confirmă că așa stăteau lucrurile.

Domnul Darcy o privi din nou cu luare-aminte și, deodată, în mintea lui se făcu lumină. Georgiana se îndrăgostise de căpitan! Acum că-și dăduse seama, îl mira că nu remarcase mai devreme. Era de așteptat ca ofițerul să-i câștige inima: tânăr, animat de bune intenții (după toate aparențele), de o galanterie care nu putea să nu impresioneze o fată sensibilă ca Georgiana... la urma urmei, nu venise să-i viziteze imediat după întoarcerea Georgianeii la Londra? Nu stătuse numai lângă ea cât timp durase serata muzicală și nu apăruse ca prin farmec, salvând-o de primejdiile orașului? Și toate acestea fără a avea intenții serioase. Cu siguranță, un nemernic!

Dar indignarea lui Darcy se topi îndată, lăsând loc remușcării. De și-ar fi dat osteneala, ar fi anticipat de mult un asemenea deznodământ. Cunoscându-și atât de bine sora, probabil că sfatul lui ar fi avut destulă greutate ca să-i cruțe deznădejdea de acum. Să fi fost mai perspicace, ar fi reușit să remarce câte ceva, măcar în ultimele săptămâni.

Și lui îi lipsea mult Elizabeth. De-ar fi fost împreună, ar fi izbutit să găsească o vorbă de mângâiere. Însă singur – oricât ar fi dorit să aline durerea Georgianeii – pur și simplu nu știa ce să facă. Cu firea sa tipic englezească, nu se pricepea s-o consoleze, ci doar să-i deplângă suferința.

Totuși, se strădui pe cât îi stătea în putință.

— Căpitanul e un ticălos! declară el. O fi el manipulat și cunoscător într-ale poeziei, însă nu-i decât un netrebnic. Un bărbat care o curtează întâi pe Anne, la Rosings, ca apoi să renunțe la ea, învârtindu-se în jurul unor femei frumoase care nu-s de nasul lui, nu merită decât dispreț. Mi-o închipuiam pe Caroline ceva mai atentă la etichetă, din moment ce-i critica pe toți că nu respectă conveniențele. Un astfel de soț nu-i va aduce decât necazuri. O compătimesc din tot sufletul.

Regăsindu-și stăpânirea de sine, continuă:

— Să nu mai pomenim nimic de individul ăsta, Georgiana. Este nedemn de atenția ta. Eu zic, surioară, c-ar fi mai bine să te odihnești puțin, ca să-ți revii înainte de cina de diseară. Toată lumea te așteaptă cu mare nerăbdare. Acolo vom avea, în sfârșit, parte de o companie plăcută și interesantă. Hai, Georgiana, sus inima! Amintește-ți că ești o Darcy.

Îngrijorarea lui era atât de profundă – deși exprimată puțin cam aspru – încât Georgiana nu putu decât să se supună. Ajunsă în camera ei, durerea o copleși din nou. Rememoră, pe rând, întâlnirile cu căpitanul și conversațiile lor, încercând să descopere un indiciu cât de mic care să-i fi slujit drept avertisment. Dar nu găsi nimic, așa că plânse până când adormi, cufundându-se într-un somn adânc și aducător de uitare.

Dacă somnul reușise s-o mai liniștească, în schimb trezirea nu făcu decât s-o arunce din nou în cea mai neagră deznădejde. La cină, numai Fitzwilliam știa ce-i în sufletul ei. Domnișoara Darcy zâmbi politicoș soților Gardiner și celorlalți oaspeți, liniștind temerile unchiului Gardiner, care-i remarcase paloarea. Într-un târziu, chiar își adună puterea să întrebe ce mai făcea mătușa Philips.

— Ah, ce încet se mișcă legea! suspină domnul Gardiner. Dar când mă gândesc că, la încheierea procesului, situația ar putea fi și mai rea! Mătușa Philips suferă teribil. Zău că mă tem să n-o ia razna.

Auzind trista veste, Georgiana aproape că-și uită supărarea.

— Vai, sărmana! exclamă fata.

Apoi, înduioșată de propria-i durere, adăugă:

— Cum se abate nenorocirea peste capul omului! Așa, din senin! Cu o oră înainte de-a merge la închi-soare biata, femeie stătea probabil liniștită în salon, fără să bănuiască ce-o așteaptă. Și, dintr-odată, totul s-a dus de râpă! ...

— Dragi prieteni! interveni domnul Darcy, aruncând o privire semnificativă către sora sa. Încă nu avem motive să ne lăsăm cuprinși de disperare. Domnul Gardiner și cu mine nu ne vom găsi odihnă până când n-o vom vedea în libertate, acasă, jucând table cu soțul ei.

Apoi, întorcându-se spre domnul Leigh-Cooper și prietenul său, se grăbi să continue:

— Nu-i așa că și domnului Gardiner i-a făcut plăcere discuția de azi-dimineață cu domnul John Nash? Ce idee strălucită, să înfrumusețeze Londra cu parcuri și bulevarde ca cele din Viena sau Paris! Deocamdată există destui locuitori ai capitalei pe care-i deranjează săpăturile! Dar și când or să vadă rezultatul!

— Așa se va și întâmpla, domnule Darcy, îl aprobă Leigh-Cooper. Trebuie să aveți încredere în geniul domnului Nash. Sub îndrumarea lui atentă, Londra va deveni pe zi ce trece tot mai frumoasă. Noi, arhitecții, ne socotim norocoși că suntem martorii unor asemenea prefaceri. Nu numai că ne implicăm cu pasiune în această muncă, dar există și confrăți de-ai noștri care au ajuns să se socotească mari experți în lucrări de

modernizare – chiar dacă unii n-au niciun motiv să se creadă astfel.

— Adevărat! Întări, răsând, domnul Gardiner. Se pare că mai toate familiile cu pretenții au căzut în boala amenajărilor. Aproape că nu e de bonton să mai apelezi la specialiști pentru a-ți moderniza casa.

— Așa e, domnule! Încuviință Leigh-Cooper. Astfel de indivizi își bat pur și simplu joc de profesia noastră. De curând, am fost sfătuit de un tânăr – parcă rudă cu mătușa dumneavoastră, domnule Darcy – să vă construiesc o menajerie de păsări pe domeniul Pemberley. Mi s-a spus că așa ceva nu lipsește din casa niciunui londonez.

— Vă referiți cumva la căpitanul Heywood? îl întrerupse domnul Gardiner, care-l ascultase cu mare interes. Cu câtă eleganță s-a purtat la serata dumneavoastră muzicală, domnișoară! Doamna Gardiner și cu mine voiam să-l invităm la masă într-una din zilele săptămânii viitoare. Îl mai întâlniți cumva până atunci?

Era ultima întrebare la care se așteptase Georgiana. Cu capul în piept, răspunse că nu credea să-l vadă prea curând.

— Nu? se miră domnul Gardiner. Mă surprinde, doar părea atât de atașat de familie și îndeosebi de dumneavoastră. Ce să-i faci, marinarii ăștia nu prea stau locului. Mereu colindă mările. Îmi închipui c-a plecat cu treburi la Dover sau la Portsmouth...

Georgianeii îi venea să intre în pământ de rușine. Nici pe Darcy nu-l prea trăgea inima să discute despre vestea aflată în cursul dimineții, însă acum nu avea încotro și trebuia să vorbească.

— Azi am primit o știre uimitoare, începu el. Se pare că ofițerul nostru lipsește din oraș, dar din cu totul alt

motiv decât ați crede. A fugit cu domnișoara Caroline Bingley, pe care – dacă nu mă înșel – ați cunoscut-o.

Intenția lui Darcy era să se oprească aici cu explicațiile, însă naiva doamnă Gardiner nu-și putu stăpâni curiozitatea.

— Căpitanul și Caroline Bingley? exclamă ea. Extraordinar! Eu mă gândeam... dar ce mai contează? Când s-a întâmplat? Și unde s-au dus?

— Nici eu nu cunosc mare lucru, răspunse cu răceală domnul Darcy. *Când?* Presupun că noaptea. Cât despre locul *unde* s-au dus... poate în satul natal al căpitanului – parcă Wallingford, în comitatul Hertfordshire. Nici nu știu și nici nu-mi pasă.

Spre ușurarea tuturor, tocmai atunci fu adusă la masă plăcinta cu vânat. Dar câteva clipe mai târziu, domnul Hugh Jones, care stătea în dreapta lui Darcy, tuși discret și întreabă în șoaptă:

— Iertați-mi îndrăzneala, domnule, dar parcă spuneți că acest căpitan Heywood – pe care l-am și întâlnit în salonul dumneavoastră – ar fi din Wallingford, Hertfordshire?

— Așa se pare, răspunse Fitzwilliam. Deși e rudă cu mătușa mea, eu nu-l cunosc prea bine, iar după incidentul pe care vi l-am relatat, nimic nu mă îndeamnă să strâng relațiile.

— O hotărâre cât se poate de înțeleaptă, îl aprobă încruntat tânărul poet, după care se adânci în gânduri, fără a mai scoate vreun cuvânt.

Între timp, James Leigh-Cooper nu încetase să observe expresia tulburată a Georgianeii. Abia acum își dădea seama ce gafă făcuse! N-ar fi trebuit să rostească acele vorbe despre căpitan. Leigh-Cooper avea o fire sinceră. Unii confrăți, mai puțin înzestrați decât el, alegeau să-și croiască drum prin lingușeală și galanterie. Însă, James, încrezător în propriu-i talent, nu

simțea nevoia să recurgă la asemenea artificii. Din ferici-
cure, aproape întreaga Anglie îi împărtășea buna păre-
re despre sine. Deseori se întâmpla ca vorba sa aspră
să-l surprindă sau chiar să-l jignească pe interlocutor.
Arhitectul era convins că o supăraseră în repetate rân-
duri pe Georgiana Darcy, însă n-o făcuse nici cu bună
știință, nici cu plăcere.

Vestea neașteptată, care-l dezvăluia pe căpitanul
Heywood drept un om de nimic – exact cum bănu-
ise întotdeauna Leigh-Cooper – nu-i dis plăcea deloc.
Totuși, fiindu-i atât de devotat domnișoarei Darcy, acum
că rivalul său își dăduse arama pe față, arhitectul nu
se bucura deloc. Mai curând simțea îngrijorare față de
starea Georgianeii.

Se apropie de ea, nu ca s-o tachineze, ci ca să-i
aducă mângâiere prin cele mai calde cuvinte care-i ve-
niră în gând.

— Domnișoară Darcy, nu-i așa că vă sufocă aerul din
Londra? Întrebă el cu neobișnuită însuflețire. Cred că abia
așteptați să respirați din nou aerul curat din Derbyshire.
Săptămâna viitoare mă întorc la Pemberley. Dacă dum-
neavoastră sau domnul Darcy doriți să mă însoțiți, trăsura
mea vă stă la dispoziție. În două zile putem fi acasă.

Însă Georgiana nu suporta să fie compătimită – și,
mai ales, de el.

— Vă mulțumesc, domnule – răspunse ea răspicat
însă oriunde mă duc, nu mă interesează vremea. Când
voi socoti de cuviință să mă întorc la Pemberley, o voi
face împreună cu fratele meu, într-una din trăsurile
noastre care, vă asigur, sunt suficient de rapide.

Vorbise atât de disprețuitor, încât Leigh-Cooper se
îndepărtă dezamăgit și întristat.

Curând, doamnele trecură în salon. Conștientă că-și trădase supărarea prin felul în care se purtase cu domnul Leigh-Cooper, Georgiana nu voia să se umilească și mai tare recunoscându-și vina, conso-lându-se cu gândul că și arhitectul era un nesuferit.

— Zău așa, doamnă Gardiner! izbucni fata, de îndată ce rămase singură cu gazda. De-ați ști câte-am avut de îndurat din partea acestui tânăr! E de o arogan-ță insuportabilă. Părerile lui – deși bine întemeiate – sunt lege. Se pricepe la orice... Pe urmă, ați văzut și dumneavoastră cum se amestecă în viața mea, uitând că sunt sora domnului Darcy. Probabil își închipuie că nu-i rezistă nicio femeie! Cu toate că-i recunosc spiritul și inteligența – unii spun chiar geniul – aceste calități nu-i scuză câtuși de puțin purtarea detestabilă.

Se opri, convinsă de aprobarea doamnei Gardiner, însă gazda rămase tăcută, privind-o cu un aer grav. În cele din urmă, se hotărî să vorbească:

— Dragă domnișoară Georgiana, de regulă nu mă adresez atât de direct unei persoane pe care de-abia am cunoscut-o – cum e cazul dumneavoastră. Dar întrucât îmi place să cred că suntem prietene și, în plus, știu că Elizabeth vă consideră ca pe sora ei, sper că-mi veți îngădui să-mi rostesc gândul cu toată sincerita-

tea. De ce v-ați arătat atât de insolentă față de domnul Leigh-Cooper?

Georgiana se înroși ca racul și încercă să pareze dojana cu o glumă:

— Vă asigur, stimată doamnă, că nu-i cazul să vă faceți griji pentru sensibilitatea domnului Leigh-Cooper. Este absolut imun la orice fel de atacuri. Gândiți-vă la zicala: „Multe flori sunt sortite să înflorească neștiute de nimeni“. Fiți convinsă că tânărul nostru, care se bucură de așa o faimă, nu se găsește în încurcătură cu una-cu două. Chiar dacă mi-a reținut cuvintele le va lua drept o simplă tachinerie.

— Fiți atentă, domnișoară, ca nu cumva să puneți prea mult preț pe poziția socială, spuse doamna Gardiner, rămânând la fel de serioasă. Credeți-mă că știu bine ce vorbesc. Familia din care provin eu este mai nobilă decât cea a soțului meu. Din acest motiv, ai mei s-au socotit întotdeauna superiori lui – nu numai ca rang, pe care nici eu nu pun prea mult preț, ci din toate punctele de vedere. De câte ori nu l-au luat peste picior! Până și mama consideră mariajul meu o meza-liață. Totuși, n-am întâlnit în viața mea un bărbat ca domnul Gardiner și nici nu-mi pot imagina c-aș fi fost fericită alături de un altul, oricât pământ și oricâte titluri mi-ar fi dăruit. Dragă mea domnișoară, eu sunt o femeie fericită. Dar să revenim: discutăm despre dumneavoastră și despre felul în care v-ați purtat cu domnul Leigh-Cooper. E un tânăr foarte capabil. Născut dintr-o familie săracă, a reușit, prin calitățile sale extraordinare și, mai ales printr-o inteligență de excepție, să-și câștige un bun renume, astfel încât sfatul său este prețuit chiar și de cele mai importante personalități ale regatului. Cu toate acestea, spre deosebire de multe persoane care au făcut carieră, rămâne un om direct și sincer – așa

cum am avut prilejul să constat în cursul serii, când a discutat cu aceeași naturalețe despre mama și sora lui din Northumberland, ca și despre realizările domnului Nash. Fie și numai pentru asta, dumneavoastră, care ați beneficiat de la început de toate avantajele sociale și educaționale, ar trebui să-i acordați respectul ce i se cuvine. Însă cea mai importantă dintre calitățile sale rămâne generozitatea. Recunosc că uneori purtarea lui e mai derutantă. Dar în astă-seară v-a vorbit animat de cele mai bune intenții. Ați făcut o mare greșeală răspunzându-i cu atâta asprime. Nu trebuie să vă adresați nimănui în acest fel, mai ales domnului Leigh-Cooper, care, deși un străin, a încercat să vă aducă mângâiere.

Georgiana se simți îngrozitor de rușinată auzind cuvintele doamnei Gardiner, cu atât mai mult cu cât, în sine ea, îi dădea dreptate. Rămase tăcută, neîndrăznind să mai deschidă gura.

Văzând-o cum își ferea privirea, doamna Gardiner continuă pe un ton mai blând:

— Dragă domnișoară, îmi dau seama că sunteți supărată și înțeleg că acesta este și motivul pentru care v-ați purtat atât de aspru. V-aș ruga, totuși, să-i îngăduiți unei femei mai în vârstă să vă asigure că timpul vindecă orice rană – chiar și pe aceea pentru care, dați-mi voie să fiu sinceră, vă sângerează inima. Chiar dacă acum vă vine greu să credeți, mai târziu veți descoperi că am dreptate. Poate că un timp vă veți feri să vă dăruiti dragostea unui bărbat, dar atunci când o veți face, alegeți mai curând un tânăr cumpătat și serios ca domnul James Leigh-Cooper decât un flușturistic care să vă sucească mințile cu vorbe dulci și poezii. Haideți, domnișoară, nu fiți tristă! zâmbi doamna Gardiner. Dacă m-am arătat atât de aspră, e pentru că am mare

încredere în dumneavoastră – la fel ca și domnul Darcy. Sunt convins că nu ne veți dezamăgi.

Însă Georgiana nu se simțea în stare să-i împărtășească optimismul. Bineînțeles că doamna Gardiner ghicise foarte bine. Înșelată în dragoste, domnișoara Darcy încercase să se răzbune pe alții. Se purtase îngrozitor cu domnul Leigh-Cooper, atrăgându-și dezaprobarrea unei femei pe care o prețuia nespus de mult. Toată ziua nu avusese parte decât de necazuri, la care se adăuga acum și faptul că era furioasă pe ea însăși.

Tâmpilele îi zvâcneau din nou. Nu-și dorea decât să se întoarcă acasă și să se refugieze în camera ei. Văzând-o cât era de tulburată, doamna Gardiner se strădui să îndrepte discuția către un subiect mai vesel, însă Georgiana, copleșită de durere, nu era în stare să-i dea decât răspunsuri monosilabice.

Când bărbații veniră după ele în salon, fata se apropie de domnul Darcy.

— Frățioare, îi șopti ea, hai să mergem acasă. Nu m-am simțit bine încă de azi-dimineață și-aș vrea să mă odihnesc.

— Cum așa? exclamă domnul Gardiner, care-o auzise fără voia sa. Vreți să plecați așa devreme? Ceilalți oaspeți ai noștri doresc și ei să se retragă, spunând că au niște treburi urgente în oraș, iar acum ne părăsiți și dumneavoastră. Tinerii din ziua de azi n-au astâmpăr. Nu pot rămâne într-un loc mai mult de o oră. Nu-i așa, doamnă Gardiner?

— Cred că domnișoara Darcy ar vrea să meargă acasă, răspunse soția sa, privind-o afectuos pe Georgiana. I-a fost rău toată seara și ar trebui să-i fim recunoscători că a venit, totuși, să ne vadă. Ar fi bine să chemăm trăsura.

De îndată ce sosiră trăsurile, oaspeții se pregătiră de plecare. Georgiana reuși să-și adune forța necesară pentru a-și lua rămas-bun de la domnul Hugh Jones și de la gazde. Cu restul de curaj rămas, se întoarse către arhitect. Ultimul cu care ar fi vrut să aibă de-a face în momentul acela era omul pe care-l nedreptățise. Buna-cuviință îi cerea, însă, un minimum de cordialitate. Așadar, păși către el.

— Noapte bună, domnule Leigh-Cooper! zise ea cu căldură. Dacă nu ne mai întâlnim până când veți porni spre Pemberley, vă doresc drum bun. Cu siguranță că domnul Nash vă va simți lipsa, dar absența dumneavoastră din Londra va fi în avantajul nostru.

Însă arhitectul se mulțumi să se încline în fața ei și, salutând-o scurt, se îndepărtă.

Adoua zi de dimineață, orașul îi apăru Georgianei învăluit într-o lumină sumbră. Până acum Londra fusese întotdeauna pentru ea o sursă de încântare: fiecare stradă era plină de surprize, sporindu-i plăcerea de a o cunoaște. Dar cât de cenușie îi părea Londra astăzi. Hornurile întunecate îi răneau ochii îndurerăți de nesomn. Bulevardele aglomerate n-o mai atrăgeau câtuși de puțin, inspirându-i mai curând teamă. Nu-i de mirare că gândul îi zbură mereu spre Derbyshire. La Pemberley și-ar fi aflat mângâiere în plimbările solitare prin parc. Pe urmă, acolo era Elizabeth, de al cărei sfat avea nevoie mai mult ca oricând. La Londra, pericolul venea din exterior, iar însingurarea în casă o lăsa pradă grijilor și frământărilor.

În viața plină de evenimente a domnișoarei Darcy nu se ivise niciodată o împrejurare atât de tulburătoare ca cea din ajun. E drept că mai avusese supărări, dar nu fusese pusă în situația să-și controleze purtarea. Vorbele doamnei Gardiner, de o severitate cu care nimeni nu îndrăznise vreodată să i se adreseze, o aduseseră cu picioarele pe pământ. Cu firea ei romantică, își imaginase că ar fi eroina vreunui roman de Walter Scott sau a vreunei poezii de Hugh Jones. *Acum* înțelegea – cu claritatea unui orb care-și recapătă dintr-odată vederea – cât de încăpățânată și egoistă fusese întotdeauna:

nesocotise dojana guvernanelor, își întristase fratele, îi vorbise cu dispreț mătușii Catherine... Până și isprava cu care se mândrea cel mai mult – susținerea cauzei lui Elizabeth în ochii vecinilor din Derbyshire – aduse-se mai mult rău decât bine. Însă toate păleau în fața purtării incalificabile la adresa domnului Leigh-Cooper. Ce mai eroină! În realitate, nu era decât o fetișcană răsfățată și orgolioasă – exact așa cum o socotea lady Catherine.

Nu avea scuză pentru niciuna dintre confruntările cu tânărul arhitect. Chiar dacă el se arătase plin de sine, Georgiana nu se lăsase cu nimic mai prejos. Cu cât tupeu îl întrebase despre relațiile de familie, mirându-se cum reușise să învețe așa de mult! Ce necuviință. Dacă ea – care se bucura de toate avantajele originii sociale și averii – se comportase atât de detestabil, bineînțeles că arhitectul avusese dreptate să-i servească replici pe măsură.

Nici măcar amabilitățile n-ar fi slujit la nimic. Oricât de arogant s-ar fi arătat Leigh-Cooper, conta cine era el: un om serios și muncitor, cu mult superior căpitanului Heywood – cu toate farmecele acestuia. Arhitectul merita toată considerația Georgiane. Câtă dreptate avusese să-i întoarcă spatele cu o seară în urmă! Nu l-ar fi putut acuza de nimic, chiar dacă pe viitor ar fi evitat s-o întâlnească sau dacă discuțiile lor s-ar fi limitat la un salut rece. Gândul acesta o făcu să suspine adânc și pe obraz i se rostogoli o lacrimă.

Era atât de cufundată în meditațiile ei încât nu auzi trăsura care se opri în fața casei, nici zgomotul de pași ce se îndreptau spre biroul fratelui ei. Când Hannah intră să-i aducă poșta, Georgiana prinse zvon de glasuri pe palier, unul dintre ele fiind cel la care s-ar fi așteptat cel mai puțin: cel al domnului James Leigh-

Cooper. Recăpătându-și brusc buna dispoziție, urcă în fugă scările. Poate că o primire călduroasă ar fi reușit să-i alunge supărarea pentru gafa din ajun.

Dar de cum îl văzu ieșind din birou împreună cu domnul Hugh Jones – amândoi cu un aer grav și serios – tot curajul i se topi și rămase ascunsă într-un colț până la plecarea celor doi.

Abia atunci îndrăzni să-și facă apariția, adresându-se domnului Darcy:

— Dragă Fitzwilliam, văd că durerea de cap încă mai stăruie și bănuiesc că aerul de la Derbyshire mi-ar prinde mai bine decât rețetele oricărui medic londonez. Nu ne putem întoarce mai repede la Pemberley?

Darcy o ascultă, cu o expresie preocupată.

— Georgiana, zise el după ce-o lăasă să termine ce avea de spus, am primit o veste nespus de importantă, care te privește și pe tine în aceeași măsură în care ne privește pe mine și pe Elizabeth. Fii bună și ia loc, ca să-ți povestesc pe îndelete, pentru că nici eu nu știu de unde să încep.

Alarmată de tonul lui, Georgiana porni către salon, așezându-se pe o canapea.

— Dragă Georgiana, trebuie să-ți aduc la cunoștință un lucru care te va tulbura peste măsură. Știu bine cât ai suferit zilele astea din pricina unui anume domn. Mie îmi revine sarcina de-a ți-l prezenta în adevărata lumină, chiar cu riscul de-a te întrista din nou. Am înțeles ieri că Thomas Heywood e un vânător de zestre lipsit de scrupule, însă nu bănuiam nici pe departe de ce ticăloșii e în stare.

Deși numele căpitanului îi rănea auzul, totuși Georgiana decise să-l judece fără părtinire.

— La ce te referi, frate? întrebă ea. Gestul său de-a fugi cu domnișoara Bingley e surprinzător și lipsit

de bună-cuviință. Totuși, nu poate fi socotit *ticăloșie*. Căpitanul e un om de lume, perfect capabil să-și cântărească faptele și vorbele. Dacă cineva are dreptul să-i facă vreun reproș, atunci aceea sunt eu, pentru că mi-a înșelat încrederea.

Domnul Darcy clătină nerăbdător din cap.

— Surioară, nu m-ai înțeles. Căpitanul Heywood este, într-adevăr, un individ lipsit de scrupule – dovadă felul în care s-a purtat cu tine, chiar dacă încerci acum să-i iei apărarea. Însă la adresa lui există acuzații mult mai grave decât aceea de frivolitate.

Georgiana tăcu, așteptându-l să continue:

— Poate-ți amintești – deși, necăjită cum erai, cred că nici n-ai băgat de seamă ce repede s-au retras aseară domnul Leigh-Cooper și prietenul său. Domnul Gardiner, știi și tu, contează de regulă pe oaspeți ca parteneri la whist. Ei bine, motivul acelei plecări pe nepusă masă a fost discuția din timpul cinei. Ca să pricepi, trebuie s-o iau de la început. Se pare că în timpul șederii sale în Belgia, domnul Jones a îngrijit un locotenent de marină pe nume Henry Burgess – persoană destul de dubioasă, căreia Jones i-a salvat piciorul de la amputare. Acest Burgess locuiește acum la Londra, în condiții mizere, culegând roadele unei vieți de risipă și desfrâu. Doctorul Jones, cu inima sa caritabilă, trece să-l vadă ori de câte ori are ocazia, fără a aștepta vreo răsplată pentru serviciile sale și fără a-i face plăcere compania fostului său pacient. Totuși, continuă să-și îndeplinească această îndatorire creștinească. Se pare că în ultima vreme, Burgess i s-a lăudat la beție că urma să-i pice niște bani. Jones nu i-a prea dat atenție, pentru că poeziile sunt din fire cam distrați. În plus, doctorul nostru își cunoștea pacientul ca fiind un mare lăudăros și un bețiv înrăit, care nu mai știa când fabulează și când

spune adevărul. Iată pe scurt ce i-a povestit Burgess. La masa de joc individul se înhăitase cu alți doi escroci – tot atât de lipsiți de scrupule ca și el, și în stare de orice pentru a închide gura creditorilor. Unul dintre ei, fost slujbaș al miliției, se înrudise de curând cu o familie de noi îmbogățiți; cam neștiutori într-ale lumii, dar pe care avusese bunul-simț să nu-i înșele. Al treilea – cel mai întreprinzător membru al acestui seducător triumvirat – a propus un plan menit să-i ușureze pe bieții parveniți de proaspăt câștigată lor avere. Conform acestui plan, cineva din familie urma să fie acuzat de-a fi furat dantelă dintr-un magazin...

— Doamne, frățioare! murmură uluită Georgiana. Doar nu crezi...

— Ai răbdare și ascultă-mă până la capăt. Totul a fost repede pus la cale, cu ajutorul unui tânăr vânzător din Hertfordshire, corupt de ticăloșiile capitalei. „Vinovata” a fost trimisă în închisoare, libertatea și viața ei depinzând de suma de 1.000 de lire, pretinsă de la soțul ei. Autorul acestui plan mârșav – din câte spunea Burgess – e un căpitan de marină, extrem de manierat, prieten cu el din copilărie, amândoi fiind născuți în satul Wallingford din Hertfordshire. Cunoscând cu cine avea de-a face, Jones n-a crezut nici a zecea parte din câte auzise. Închipuie-ți, Georgiana, cam ce-a simțit aflând că Thomas Heywood al nostru, ofițer în Marina Majestății Sale, e originar tot din Wallingford! Plecând de la locuința soților Gardiner, Jones și Leigh-Cooper s-au dus direct la locuința lui Burgess din Covent Garden, unde l-au găsit pe locotenent beat mort – ca întotdeauna la acea oră – și necăjit nevoie mare de ultima nenorocire întâmplată prietenului său de-o viață. Nici nu s-a lăsat rugat prea mult ca să spună tot ce știa. Se pare că Thomas Heywood e cât se poate de renumit

pe continent – nu ca un erou, cum am fi tentați să ne închipuim, ci ca un escroc fără pereche. Are o mulțime de vicii – unele dintre ele neputând fi amintite în prezența ta – cel mai distrugător fiind patima sa pentru jocul de cărți. După ce și-a pierdut la cărți întreaga avere și domeniul familiei, datoriile lui au crescut de la an la an. De îndată ce i-a permis serviciul militar, s-a întors în Anglia, cu gând să-și caute o nevastă bogată, ca să se salveze de la ruină. Burgess a relatat o sumedenie de isprăvi ale amicului său. Un timp, căpitanul s-a simțit atras de o moștenitoare din Kent, în care-și pusese mari speranțe. Numai că mama fetei a descoperit că tânărul n-avea niciun ban, așa încât s-a descotorosit de el. Orice-ai zice tu, mătușa Catherine se arată foarte vigilentă când e în joc viitorul fiicei ei. Reîntors la Londra, în urma umilinței îndurate, i-a cam pierit cheful să alerge după zestre – cel puțin până acum două zile. Chiar în acest salon – dacă-ți amintești – căpitanul s-a simțit deodată în pericol, sesizând că ceilalți îi ghiciseră intențiile. Din câte știu, Burgess s-a lăudat adeseori față de Heywood că-i îngrijit de un celebru medic și poet – Hugh Jones. Însă se vede treaba că ofițerul nostru habar nu avea de legătura dintre domnul Jones și familia pe care intenționa s-o ruineze. Trezindu-se pe neașteptate în prezența lui – și încă în casa noastră – domnul Heywood a înlemnit de spaimă. Slabe speranțe că Burgess să-și fi ținut gura față de doctor! În aceeași seară și-a vizitat amicul, într-o stare de extremă agitație. Acum, că totul fusese dat în vileag, Heywood hotărâse să lase totul baltă, să-l plătească pe vânzător și să scoată femeia din închisoare, declarând-o nevinovată. Însă locotenentul, nesocotit din fire, încurajat de băutură, și convins că cel de-al treilea partener nu va accepta să renunțe, s-a mulțumit să râdă, contând pe

faptul că prada va fi împărțită numai la doi. Heywood a rămas la el multă vreme, plângându-și soarta care, într-adevăr, părea să fie foarte crudă: creditorii îi dădeau târcoale și fără partea sa din câștig, ar fi fost pierdut. Deodată, căpitanul – isteț că întotdeauna – a descoperit soluția. Din câte a povestit el, la Londra trăia o bogată moștenitoare, nu prea deșteaptă și cam trecută, ale cărei sentimente erau mai presus de orice dubiu. Dacă se grăbea, avea șanse să-i obțină mâna înainte ca familia să se intereseze de el prea îndeaproape. Așadar, a pornit îndată să-și pună intențiile în aplicare, vezi deci că soarta lui Caroline Bingley e pecetluită. Mă tem că a cam dat de necaz.

Georgiana era atât de copleșită încât, timp de câteva minute, rămase tăcută, neștiind ce să spună. Într-un târziu, reuși să articuleze:

— O plâng pe domnișoara Bingley.

Și, suspinând adânc, adăugă:

— E drept că domnul Heywood mi-a înșelat încrederea, dar față de ea s-a purtat cu mult mai rău. Spune-mi, frățioare, chiar e adevărat că doamna Philips va fi scoasă de sub acuzație, recăpătându-și libertatea? Uite că toată această urâtă poveste are și o urmare bună.

— Foarte urâtă, întări domnul Darcy. Însă lucrurile puteau lua o întorsătură și mai proastă de n-ar fi fost... Georgiana, mai există și unele amănunte pe care nu știi dacă să ți le dezvălui, pentru că ți-ar provoca multă durere. Totuși, e bine să afli că cel de-al treilea nemernic e o persoană pe care o cunoști îndeaproape, și încă sub o lumină nu tocmai favorabilă. Cândva ți-a făcut mult rău. E vorba de locotenentul George Wickham.

— Locotenentul Wickham! exclamă Georgiana, albindu-se la față. Vai, frățioare? Iarăși el? Nu ajunge câtă nenorocire a adus în casa noastră?

— E firesc să fii surprinsă, răspunse domnul Darcy. Nu știu dacă asta te consolează, însă trebuie să-ți spun că scopul lui n-a fost să te distrugă pe tine, ci să se răzbune pe mine. Ai răbdare, Georgiana, și-am să-ți povestesc de-a fir-a-păr. Se pare că pe măsură ce istorisea, Burgess devenea tot mai bine dispus, în timp ce prietenii noștri îl ascultau din ce în ce mai îngroziți. Cu nici un ceas înainte de venirea lor, ticălosul îl chemase la el pe Wickham, ca să-i relateze vestea îmbucurătoare a retragerii lui Heywood din combinație. Spre stupefacția sa, locotenentul s-a înfuriat cumplit. A început să-l acuze pe Burgess că numai un dobitoc ca el nu-și dăduse seama că Jones fusese cel care le pusese bețe în roate. Burgess l-a urmărit, amuzat, cum se înfierbânta din ce în ce mai tare. Wickham își ieșise din minți descoperind că familia pe care o vizitase Jones era tocmai aceea care-i adusese un afront de neiertat. Vina era a unei anume domnișoare, cu care cândva se aflase în relații foarte apropiate. Din cauza ei ajunsese pe drumuri, pierzându-și toate avantajele pe care le merita cu prisosință. Iar acum, aceiași oameni îi de-jucaseră și ultimul plan. Asta nu mai putea fi suportat! Din câte zice Burgess, Wickham a ținut-o așa vreme de câteva minute încheiate, jurând să nu-și găsească liniștea până nu-i va face să plătească cu vârf și înde-sat pe cei care-i pricinuiseră atâtea neajunsuri. Avea de gând să le discrediteze numele în toată Londra și să răspândească zvonuri – Georgiana, adună-ți tot curajul pentru ce urmează acum! – despre anumite indiscreții comise de o tânără din familia respectivă. Pe scurt,

intenționa să facă tot posibilul pentru a abate rușinea asupra domnișoarei Georgiana Darcy.

Georgiana nu-și putu stăpâni un țipăt. Fratele ei tăcu preț de câteva clipe, lăsând-o să-și recapete controlul.

— Devotatul nostru prieten, Leigh-Cooper, a ascultat plin de indignare povestea lui Burgess. Însă auzind jignirea adusă *ție*, surioară, mânia lui n-a mai cunoscut limite. L-a înșfăcat de guler pe mizerabilul de Burgess, amenințându-l că-i rupe oasele dacă nu dezvăluie pe loc unde puteau fi găsiți cei doi complici. Însăimântat, Burgess s-a conformat numaidecât. Jones zicea că nu și-a văzut niciodată prietenul în asemenea stare. Părăsind casa lui Burgess, Leigh-Cooper nu l-a mai așteptat pe Jones, ci a pornit glonț către Edward Street, unde George Wickham închiriasse o cameră. Nu-ți mai descriu ce-a urmat. Știi că locotenentul e zdravăn ca un taur, mai ales că acum se afla și la ananghie. Cu toate acestea, Leigh-Cooper l-a apucat de guler, predându-l autorităților. În prezent, Wickham este în închisoarea din Bow Street, urmând să fie deferit justiției. Doamna Gardiner, fericită peste poate, a și plecat la Hertford, s-o aducă acasă pe mătușa Philips. Îți imaginezi, scumpă Georgiana, că tinerii noștri prieteni s-au ferit să-mi povestească unele detalii. Pe Wickham mi l-au zugrăvit drept un mare mincinos, întotdeauna pus pe înșelătorii. Lui Leigh-Cooper îi era și silă să-i pomească numele. Trebuie să le fim profund recunoscători atât domnului Jones, cât, mai cu seamă, curajosului și cinstitului Leigh-Cooper.

Georgiana nu fu în stare să scoată un cuvânt, dar de îndată ce i se ivi ocazia, se grăbi să se închidă în camera ei, ca să-și pună ordine în gânduri.

Partea a șasea

40

Cu câtă nerăbdare aștepta Elizabeth Darcy fiecare scrisoare de la soțul ei, plecat la Londra! Dar niciuna nu-i prilejui atâta bucurie, ca cea primită a doua zi după întâmplările relatate mai sus. Ce ușurare, să afle că mătușa Philips își recăpătase libertatea și, mai ales, că scumpul ei soț se întorcea la Pemberley! Această veste reuși să-i scoată din minte toate umilințele pe care le îndurase.

Ultimele săptămâni îi fuseseră nespuse de neprielnice. Vecinii continuau să fie cu ochii pe ea, comentând pretutindeni nenorocirile familiei Bennet, fără a omite cele mai mici detalii și fără a ține seama de faptele reale. Zilele se scurgeau încet, iar lui Elizabeth îi lipseau mult sprijinul și încurajarea soțului său.

Nici chiar Jane — la care, de obicei, afla mângâiere — nu-i putea fi de prea mare folos, având multe treburi pe cap. Viața ei se schimbase radical odată cu venirea pe lume a micuței Eliza. Creșterea fetei nu-i crea prea mari probleme, întrucât Jane era făcută să fie mamă, iar natura îi dăruise un copilăș cuminte și ascultător. Necazurile ei veneau din partea adulților. Între admirația părinților pentru „cel mai frumos bebeluș pe care-l văzuseră vreodată” și aprecierile mai ponderate ale lui Bingley, care o socotea pe Eliza un copil obișnuit,

„la fel ca oricare altul, dar dulce cum nu se mai poate“, ambele tabere schimbând aceleași replici de zeci de ori în decursul fiecărei zile – biata Jane nu știa cum să-și afle liniștea.

— Scumpa mea Elizabeth, regret din suflet că săptămânile acestea n-am prea avut timp să stăm de vorbă. Știu ce povară apasă pe umerii tăi, dar iată că necazurile noastre au luat sfârșit. Mătușa Philips va fi pusă în libertate! Hai să mergem chiar acum la mama, să-i dăm vestea cea mare.

— Apropo, interveni Elizabeth, în scrisoarea sa, domnul Darcy îmi pomenește despre încă un lucru, rugându-mă să nu-l mai împărtășesc nimănui. Însă de tine nu mă feresc, dragă surioară, e ceva atât de straniu că nici n-o să-ți vină să crezi. Jane, se pare că printre cei ce-au pus la cale odiosul plan de-a o ruina pe mătușa Philips se numără și cumnatul nostru, Wickham.

— George Wickham, hoț? exclamă îngrozită Jane. Trebuie să fie o greșeală, Elizabeth. E drept că, din păcate, cumnatului nostru îi lipsesc anumite însușiri esențiale, totuși nu pot să cred că-i un ticălos. Fără îndoială că-i vorba de altcineva – poate chiar din aceeași companie sau purtând același nume. Mai curând așa: probabil că-i un nume destul de comun.

— Scumpa mea Jane, doar te-am prevenit că n-ai să mă crezi. Vezi bine c-am avut dreptate. Până și tu, surioară, trebuie să înfrunți câteodată realitatea. Este vorba de acel Wickham pe care-l știm cu toții foarte bine. Ah, sărmana Lydia! E drept c-a fost o copilă fără minte. Totuși, nu merita o asemenea rușine.

— Într-adevăr, biata Lydia! suspină Jane. Cât trebuie să sufere! Oare ce se va întâmpla cu soțul ei?

— Se pare că-i în mâinile autorităților, răspunse Elizabeth. Dar să nu ne pierdem nădejdea, surioară.

Domnul Darcy l-a scos și altă dată din necaz, așa că, fără îndoială, o va face și acum. Cât despre tânărul Turner, cred că el nu va găsi aceeași înțelegere.

— Într-adevăr, devotamentul soțului tău în privința familiei noastre nu cunoaște limite, spuse Jane. Ce noroc să-l avem de partea noastră! Dar mă întreb cum va suporta mama o asemenea veste despre ginerele ei preferat. Una caldă, una rece! Când vom scăpa odată de necazuri?

Elizabeth clătină din cap, convinsă că vecinii, dezamăgiți de deznodământul fericit al întâmplării cu mătușa Philips, nu vor ezita să se repeadă asupra noului subiect de scandal, începând să-l comenteze cu o aviditate de neînțeles pentru cel implicați direct în el.

Într-adevăr, zilele următoare îi confirmară presimțirile.

Din fericire, consolarea veni la timp. Înainte ca familia Bennet să se cufunde din nou în cea mai neagră deznădejde, sosi o scrisoare adresată domnului Bennet de către vărul său, vicarul Collins.

Dragă vere,

Din nou, legătura noastră de rudenie și menirea mea de slujitor al altarului mă pun în situația dureroasă de a-mi manifesta compătimirea față de necazurile familiei dumitale. Doamna Collins deplânge și ea recenta nenorocire abătută asupra voastră – eu atât mai mult cu cât, dacă-ți amintești, chiar indulgența dumitale a adus-o pe Lydia într-o astfel de situație. Ca prelat, nu pot să nu-ți atrag atenția că te-am prevenit ce se va întâmpla, încă înainte ca ea să încheie căsătoria. Iată, acum aflu cu regret că am avut dreptate.

Cât mă întristează gândul că sunt moștenitorul unei familii atât de decăzute! Lady Catherine în persoană s-a arătat atât de generoasă încât să-și exprime profunda compătimire, după ce i-am relatat toată povestea, așa cum o aflasem dintr-o scrisoare primită de la Hertfordshire de către doamna Collins. Gestul Înălțimii Sale a fost nespus de nobil, mai ales că o anumită rudă a sa se găsea implicată în acest scandal. Buna-cuviință mă împiedică să spun mai mult. Revolta binefăcătoarei mele la adresa netrebnicului de Wickham nu cunoaște limite. Lady Catherine m-a povățuit să evit o astfel de relație compromițătoare, însă datoria mea de preot m-a îndemnat să-ți trimit aceste câteva vorbe rupte din suflet.

Domnișoarei Kitty i-am dat a înțelege că în curând s-ar putea întoarce în sânul familiei, care în acest ceas de cumpănă cu siguranță că are nevoie de ea mai mult decât mine sau soția mea. Încăpățânată așa cum ați crescut-o, dumneaei refuză să plece, afară de cazul când ar chemă-o însăși mama ei. Sunt convins că-i veți trimite vorbă neîntârziat.

Misiunea mea e mult îngreunată de bănuiala că noul meu paroh manifestă o oarecare înclinație față de dânsa. Eu unul mi-am asumat trista sarcină de a-l preveni pe domnul Samuel Beasley asupra riscurilor unei asemenea legături. Spre marele-mi regret, sfatul meu n-a fost întâmpinat cu prea mare bunăvoință, întrucât acest Beasley e un om destul de închis și urâcios. Trebuie, însă, să știți că nu-i o partidă neglijabilă. Chiar dacă domnișoara Kitty și-a văzut distrusă și ultima șansă, datorită mariajului nefericit al surorii sale, oricum n-ați mai găsi alt ginere.

Dragul meu, te plâng din toată inima. Scriind aceste rânduri, povața binefăcătoarei mele îmi pare și mai

înțeleaptă. Prin urmare, scumpe vere, te anunț că întrerup orice legătură cu dumneata și familia dumitale, începând cu plecarea domnișoarei Kitty din Hunsford și până când va sosi momentul să-mi asum responsabilitatea asupra Longbournului.

Al dumitale etc., etc.

Fără să mai stea pe gânduri, domnul Bennet își cheamă fiicele mai mari, punându-le la curent cu rândurile vicarului.

— Oare ce să însemne astă? se miră el. Mărturisesc că și pe mine m-au intrigat scrisorile de la Kitty. Se pare c-a început să facă vizite de caritate prin casele din parohia Hunsford, cu același entuziasm cu care altădată își alegea o bonetă nouă. Mi-e foarte greu s-o recunosc în această descriere pe fiica mea ignorantă și zurlie, care mi-a mângâiat bătrânețile în ultimii ani. E oare cu puțință ca o astfel de schimbare să se datoreze nobilului exemplu al vicarului – sau mai curând domnului Beasley? Dacă tânărul acela a reușit să facă din Kitty un alt om, atunci trebuie să fie un băiat de ispravă!

— Eu una n-aș fi chiar atât de sigură, tată – zise Elizabeth. Charlotte mi-a scris despre domnul Beasley. După părerea ei, e un tânăr cumsecade și foarte iubit în parohie. Poate că este îndrăgostit de Kitty. Dar cum să ne închipuim că sora noastră s-ar putea uita la un bărbat care nu-i oferă nimic altceva decât inteligență, credință și perspectiva unui trai cumpătat?

— Ești prea aspră, Lizzy! interveni Jane. Doar ți-am spus de atâtea ori că încă nu-i totul pierdut cu Kitty și cu Mary. Chiar dacă noi aici n-am reușit mare lucru, cine știe dacă nu cumva acest domn Beasley e un om deosebit, iar Kitty ne va face o mare surpriză?

— Vorbeați despre Kitty? se auzi glasul lui Mary, care tocmai intrase în încăpere împreună cu mama ei. De ce zăbovește atât de mult la Hunsford? Nu pot să pricep ce-o reține acolo, unde nu-s decât țărani fără școală și unde nu găsește nicio carte, cu excepția Bibliei.

— Nici ție nu ți-ar prinde rău o Biblie, domnișoară! o dojeni maică-sa. Când l-am întâlnit întâia oară pe domnul Bennet, tocmai îi citeam mamei mele din Biblie. Nu-i așa, dragul meu? Purtam o rochie de muselină albastră, tivită cu flori. Îmi amintesc și acum ce priviri mi-a aruncat tatăl vostru. Începând de atunci mi-a fost foarte dragă Biblia.

— Poate că unele fete se simt atrase de cărțile sfinte, interveni Mary. Dacă m-aș lăsa sedusă, atunci cu siguranță c-aș alege scrierile lui Livy. Însă deocamdată nu mă preocupă astfel de mărunțișuri, care mi-ar distrage atenția de la studiul legendei lui Tristan și a Isoldei.

Auzind-o, Elizabeth se mulțumi să arunce o privire către Jane, ascunzându-și un zâmbet.

— Dacă mă gândesc bine, zise domnul Bennet, cred că n-am să mai cer și sfatul celorlalte două fiice. Aflați, însă, că n-am intenția s-o rechem pe Kitty de la Hunsford, fie și pentru plăcerea de a-l scoate din sărite pe vărul Collins.

In căsniciile „la modă”, ardoarea se potolește repede, devenind afecțiune. Odată încheiată căsătoria și rostite jurămintele, odată mâncat tortul de nuntă, privirile languroase de la început devin reci, iar inima își domolește zvâcnetul, adoptând un ritm mai rezonabil.

Ei bine, domnul și doamna Darcy erau atât de demodați încât momentul regăsirii, așteptat cu atâta nerăbdare de amândoi, le-a întrecut cu mult speranțele. Mariajul lor, care debutase prin ironii reciproce, devenise o legătură trainică, bazată pe sinceritate, înțelepciune și iubire, astfel încât Elizabeth era fericită cum nu-și închipuise niciodată.

În aceeași situație privilegiată se afla și soțul ei.

— Scumpa mea Lizzy, suspină el. De-ai ști ce lungi mi s-au părut săptămânile petrecute departe de tine! Și când te gândești că acum doi ani nici măcar nu știam că existi. Nici nu-mi mai amintesc cum era viața mea înainte de-a te cunoaște.

— Nici nu-i de mirare, răspunse soția sa, dată fiind bătaia de cap pe care ți-a dat-o familia mea. Încă de când ne-am luat, ai mei n-au încetat să constituie pentru tine o sursă de necazuri și de griji. Mă surprinde că nu tânjești după vremurile când nu-ți ieșise în cale familia Bennet.

— Să nu spui asta! exclamă el. Toată fericirea mea ți se datorează numai ție. Ajutorul acordat familiei tale e felul meu de a-ți mulțumi, Lizzy. La urma-urmei, și eu sunt răspunzător pentru multe din tristele întâmplări petrecute în ultimii ani. Dacă aș fi dezvăluit caracterul urât al lui Wickham, gândindu-mă în primul rând la alții și-abia apoi la interesele mele, individul nu ne-ar mai fi pricinuit atâtea necazuri. Dar cum s-o fi făcut, când aveam de apărat reputația bieteii mele surori?

— Bineînțeles că nu puteai, îl asigură soția sa. Ai procedat așa cum ai crezut că e mai bine. La vremea aceea, sora ta avea nevoie de protecție, fiindcă era tânără și suferea. Dar spune-mi, te rog, nu ți se pare că în prezent Georgiana e mai vrednică de plâns decât atunci? Nu ți-am mărturisit niciodată, dar îi bănuiam sentimentele față de nemernicul acela de Heywood. Acum mă doare sufletul s-o văd palidă și neliniștită. Crezi că dezamăgirea asta o doare chiar atât de mult?

— Mă tem că da, răspunse soțul ei cu un aer grav. Ah, Lizzy, nici nu știi câtă nevoie aș fi avut de sfatul tău la Londra! Oricât de necăjită, totuși sora mea nu-mi face niciodată confidențe. Acum, că ne-am întors acasă, trag nădejde că-ți va cere sfatul. Mi se rupe inima văzând-o cum se frământă și mă întreb de ce nu-mi mărturisește ce are pe suflet.

— Ce părere bună ai tu despre relațiile dintre frați! Nu știi că o fată tânără se destăinuie mai curând unui iepuraș de casă decât propriului ei frate? Mai cu seamă când e vorba de supărări din dragoste. Fii convins că voi discuta cu Georgiana și că voi căuta s-o ajut pe cât îmi stă în putință. Nu cred să fie atât de afectată încât să nu-și mai revină. La optsprezece ani, cu cât ești mai sigură că n-ai să-ți vindeci niciodată inima rănită, cu atât te vindeci mai repede.

Însă când rămase între patru ochi cu Georgiana, Elizabeth își dădu seama că sarcina ei nu va fi dintre cele mai ușoare.

— Nu-ți pot ascunde, dragă Elizabeth, că m-am înșelat îngrozitor, săvârșind o greșeală de neiertat. Începu domnișoara Darcy. În repetate rânduri m-am lăudat față de tine că mă voi feri să mă îndrăgostesc din nou, și iată că mi-am dăruit afecțiunea cui merita mai puțin. Nu-i nevoie să-ți mai spun că mă refer la căpitanul Heywood – un ticălos care ar fi putut și care a vrut s-o ruineze chiar pe mătușa ta. Și totuși, cu mine s-a purtat întotdeauna nespus de atent și de curtenitor. Din gesturile lui nu puteam să înțeleg decât un singur lucru. Cât am fost de oarbă și cum m-am lăsat amăgită de vorbele lui meșteșugite! Iar el...

Glasul i se frânse și Georgiana izbucni în lacrimi.

— Oh, biata mea cumnată! Prea devreme ai primit această lecție crudă de la viață. Totuși, trebuie să te consolezi cu gândul că Thomas Heywood nu ți-a înșelat încrederea numai ție, ci și nouă, tuturor – în primul rând pe cea a mătușii Catherine.

— Ne-a cucerit pe toți cu manierele și eleganța lui, zise Georgiana. Am fost convinsă că o curta pe verișoara Anne, până în momentul în care și-a îndreptat atențiile asupra mea. Și când mă gândesc ce pune la cale în tot acest timp! Indiferent ce va păți, își merită soarta. Pur și simplu și-a bătut joc de noi.

— Să nu-l acuzăm c-a vrut să se însoare pentru bani. Pentru un bărbat ca el, cu apucături costisitoare și neobișnuit să-și refuze ceva, gestul acesta ar fi fost o măsură de prevedere. Ceea ce trebuie, însă, înfierat este duplicitatea sa. Indiferent că-i vorba de Anne, de tine sau de biata noastră mătușă, întregul său comportament s-a bazat numai pe minciuni și înșelătorii. Ai

avut noroc, Georgiana, închipuie-ți ce s-ar fi întâmplat dacă i-ai fi picat în plasă!

— Dar cum poți cunoaște adevărata față a unui bărbat? izbucni Georgiana. Nu numai că manierele căpitanului Heywood erau fără cusur, dar se și înrudea cu familia noastră. Dacă nici în el nu s-a putut avea încredere, atunci în cine?

— Bună întrebare! încuviință Elizabeth. Răspunsul este unul singur: din păcate, în nimeni. Nici nu știu ce să-ți spun. Lipsa unui titlu nu-i o garanție a virtuții, așa cum nu sunt nici culoarea părului, nici purtarea curtenitoare, nici atitudinea binevoitoare. Valoarea unui om nu-i dată nici de familie, nici de înfățișare, ci numai de faptele sale. Gândește-te la fratele tău și la unchiul Gardiner, sau mai bine la tânărul nostru James Leigh-Cooper. El nu-i nici de neam nobil și nici nu se joacă cu vorbele, ca Thomas Heywood. Amintește-ți, însă, ce-a făcut pentru noi. Înțeleg c-a avut un rol esențial în dezvăluirea acelei escrocherii. Vezi, surioară, există totuși și bărbați cumsecade, deși probabil că starea ta de-acum te împiedică s-o recunoști.

— Îți mulțumesc pentru înțelegere, Elizabeth, zise Georgiana, dar să știi că n-o merit. De când m-am întors de la Londra, am chibzuit mult. Ba chiar și mai înainte, călăuzită de înțelepciunea mătușii Gardiner. Ea m-a făcut să-mi dau seama ce puțin mă pricepeam să apreciez adevărata valoare a unui om. Tot ea mi-a arătat că mă gândesc prea puțin la alții și prea mult la mine. Da, surioară, am fost orgolioasă, egoistă și înfumurată: iată de ce am îngăduit unele familiarități asupra cărora rațiunea ar fi trebuit să mă prevină. Și-apoi, nici nu era prima mea eroare de acest fel. Dar te asigur că greșeala asta nu se va mai repeta. Crede-mă, Elizabeth, că de acum încolo voi ști să-mi controlez sentimentele,

purtându-mă cu bun-simț, politețe și rezervă. Singura mea dorință e ca tu și Fitzwilliam să găsiți în mine un sprijin de nădejde.

Pe Elizabeth o bucurară nespuse aceste cuvinte. Admirând tonul hotărât al Georgiane, îi luă mâna și-o strânse într-a ei, convinsă că o asemenea înflăcărare se va domoli de la sine, înainte de-a ajunge motiv de îngrijorare.

— Spune-mi, însă, ce face mătușa Philips, zise Georgiana după o clipă de tăcere. Și... — începu ea, înroșindu-se de rușinea de-a rosti numele de care se temea — ce s-a întâmplat cu cumnatul tău, George Wickham? Probabil că arestarea lui v-a adus necazuri tot așa de mari ca și cea a mătușii...

— Încă nu se știe, răspuse Elizabeth, încercând să-și ascundă îngrijorarea. Domnul Darcy spunea că va încerca să intervină din nou în favoarea locotenentului — de dragul surorii mele, Lydia — sperând că-l va putea repune în libertate. Se pare, totuși, că povestea este mult mai complicată, depășind chiar influența unui om ca fratele tău. Cât despre căpitan și soția sa, nimeni nu are habar pe unde se află. Se crede că ar fi fugit pe continent.

Își privi îngrijorată cumnata, neștiind cum va primi această veste despre omul care-i făcuse atâta rău. Dar Georgiana nici n-o auzise. Deja își făcea fel și fel de planuri, cum să fie de folos familiei Bennet în noua încercare prin care trecea.

De fiecare dată când revenea la Pemberley, Georgiana își făcuse obiceiul de a-l vizita chiar a doua zi pe iubitul lor naș, sir Geoffrey Portland! Bătrânul o aștepta întotdeauna cu mare nerăbdare. Pe Darcy îl îndrăgise de mic copil, iar acum îl respecta ca bărbat. Cât despre Georgiana, frumusețea și blândețea ei – ba chiar și temperamentul atât de incriminat de mătușa Catherine – îi umpleau sufletul de bucurie.

Anunțându-și vizita, Georgiana preciză că nu venea singură și că o va aduce cu sine pe doamna Fitzwilliam Darcy. Deși nu-l prea trăgea inima să recunoască, adevărul este că în ultimele săptămâni sir Geoffrey ajunsese s-o privească pe tânăra stăpână de la Pemberley cu mult respect și chiar cu admirație. După plecarea lui Darcy la Londra, bătrânul se temuse ca nu cumva Elizabeth, rămasă singură în Derbyshire, să-i solicite ajutorul, ceea ce el ar fi fost silit să refuze. Spre marea sa uimire, doamna Darcy se arătase mai curând rezervată decât sâcâitoare. Îndurându-și singură nefericirea, Elizabeth demonstrase că nu-i păsa nici de părerea lui, nici de-a celorlalți vecini. Își ținuse capul sus, continuând să se arate stăpână pe propria sa viață.

Sir Geoffrey era un aristocrat din tată în fiu. Departe de el gândul de-a acorda respect cuiva lipsit de titlu și de rang. Totuși trebuia să admită cu toată sinceritatea

că dacă doamna Darcy ar fi avut bunul-gust de-a des-cinde dintr-o familie nobilă, el unul ar fi acceptat-o. Felul ei de-a fi, stăpânirea de sine și – mai presus de orice – refuzul de-a se umili în fața lui, ar fi câștigat definitiv inima lui sir Geoffrey – dacă Elizabeth ar fi avut și sânge albastru. Mai mult decât atât: sir Geoffrey – de regulă atât de distant – o zărise din întâmplare într-o seară la Celia Montague și-i remarcase sclipirea sfidătoare din priviri. Deși conveniențele nu îngăduiau ca astfel de considerații să-i influențeze comportarea, totuși sir Geoffrey trebuia să recunoască în sinea sa că avea un adversar demn de tot respectul.

Pe de altă parte, însă, se părea că nimic în lume n-o va determina pe lady Catherine să-și schimbe părerea în privința lui Elizabeth – ceea ce reieșea și din scrisoarea trimisă în acea dimineață lui sir Geoffrey.

Stimate prieten,

Ce părere ai de noile necazuri ale familiei Bennet? Cum în întreg ținutul nu se vorbește despre altceva, ai aflat desigur ce li s-a întâmplat. Cunoști rezerva mea referitoare la mezialianța asta. Totuși, nu mi-aș fi închipuit nici în ruptul capului ca în familia lor să existe un hoț de drumul mare! Cât despre ultima achiziție a familiei, nemernicul și ingratur de Wickham, el a ruinat cariera nefericitei rude a răposatului meu soț, căpitanul Heywood, pe care l-ai primit și dumneata la Denby Park.

Sărmanul meu văr, la a cărui distrugere Wickham a contribuit din plin, a ajuns în această situație vrednică de milă din pricina datoriilor sale la cărți. Nenorocirea abătută asupra sa a fost atât de mare încât m-am văzut nevoită să-l trimit de la Rosings, punând capăt

avansurilor lui față de fiica mea, Anne. Totuși, căpitanul provenea dintr-o familie onorabilă. Ce rușine să fie atras pe căi greșite de către fiul valetului lui Darcy!

Din păcate, neajunsurile cauzate de familia Bennet nu se sfârșesc aici. Fata lor mai mică, aflată acum în casa vicarului din Hunsford, a reușit să-l seducă pe noul meu paroh – un om capabil, deși cam prea zelos în îndeplinirea îndatoririlor bisericești. Îți mărturisesc că mă tem pentru el. O asemenea căsătorie ar însemna să am zilnic sub ochi un vlăstar al familiei Bennet. Sunt convinsă că fetișcana nu are intenții prea curate. Deși am trimis pe cineva ca să-l avertizeze pe domnul Beasley de primejdiile care-l amenință, tânărul a rămas indiferent, fără să-i pese de dezaprobarea mea.

Vezi și dumneata, sir Geoffrey, că înrudirea cu cei ce nu-s de un rang cu noi nu ne poate aduce decât nenorocire.

Eu una mi-am făcut datoria. De-acum încolo refuz să mai revin asupra acestui subiect, astfel încât te rog ca pe viitor să nu mai pomenești numele acestor persoane în prezența mea – decât dacă vei dori să-mi comunici o veste care să-mi confirme presupunerile.

*A dumitale,
C. de Bourgh*

Sir Geoffrey parcursese scrisoarea cu un sentiment de dezamăgire. Sperase să găsească în ea o explicație a faptului că un tânăr atât de agreabil ca Thomas Heywood ajunsese să comită asemenea fapte reprobabile. Nu-l surprindea comportamentul lui Wickham, care nu era nici de familie și care o apucase pe căi greșite datorită indulgenței binefăcătorului său. Dar faptul că un ofițer ca Heywood se coborâse la astfel de mârșăvii i se părea o enigmă – pe care nădăduise

să i-o lămurească lady Catherine. Însă tot ce conținea scrisoarea erau exploziile de mânie ale distinsei doamne la adresa familiei Bennet. Era drept că rudele lui Elizabeth nu-i prea făceau cinste, dar nici măcar ei nu puteau fi socotiți vinovați pentru datoriile căpitanului pe continent. Așadar, sir Geoffrey considera că lady Catherine se arătase nedreaptă, fiind convins că, de s-ar fi inversat rolurile, doamna Darcy n-ar fi judecat-o cu atâta asprime.

Ceva mai târziu, după ce o întâmpină cu mare bucurie pe Georgiana, exprimându-și îngrijorarea pentru paloarea din obrazul ei – evident, rezultatul șederii la oraș –, bătrânul porunci să fie aduse ceaiul și biscuiții, după care încercă să-și satisfacă, în sfârșit, curiozitatea.

— Sunt sigur, dragă Georgiana, că dești la curent cu recenta nenorocire din familia Bennet, care a însemnat ruina, nu numai a flușturaticului Wickham, dar și a vărului tău, căpitanul Heywood. Ține minte, fetițo, că o tânără de neam trebuie să știe întotdeauna să-și aleagă prietenii. Același sfat i l-a dat și lady Catherine fratelui tău, care – din păcate – nu l-a luat în seamă.

Sir Geoffrey își alesese cuvintele cu multă grijă, conștient de sentimentele afectuoase ale Georgiane pentru Elizabeth și convins că micul său discurs va provoca o luare de poziție în favoarea lui Elizabeth, din care ar fi putut și el să înțeleagă adevărul. Spre marea sa dezamăgire, Georgiana se mulțumi să comenteze importanța povețelor sale.

— Sir Geoffrey, dumneavoastră prețuiți în primul rând originea nobilă, numai că în timpul șederii la Londra eu am tras cu totul alte învățăminte. Cred că ați auzit de unchiul și mătușa lui Elizabeth – soții Gardiner din Cheapside – doi oameni extrem de cumpătați și luminați la minte, deși el nu se trage dintr-o familie de neam. În

schimb, există persoane de rang care... Vedeți – reluă ea, recăpătându-și stăpânirea de sine – în ultima vreme m-am gândit mult, ajungând la concluzia că obârșia nobilă...

Ezită, apoi se grăbi să urmeze, dând glas unei comparații care-i venise chiar atunci în minte:

— ... nu garantează valoarea unui om mai mult decât culoarea părului.

Afirmația îl lăsă pe sir Geoffrey fără replică.

— Scumpa mea Georgiana, zise el după câteva momente, ești tânără și lipsită de experiență. Dă-mi voie să-ți spun, ca om în vârstă și cunoscător într-ale vieții, că faci o mare greșeală nesocotind importanța unei descendențe nobile.

Înțelegând că nu vor ajunge niciodată la un acord, Georgiana se strădui, totuși, să evite o controversă. Avea cu totul alte intenții. Situația familiei Bennet, deși schimbată, nu putea fi considerată rezolvată: faptele comise de Wickham erau atât de grave încât nici fratele ei nu mai era în stare să-l ajute. Georgiana știa, însă, că sir Geoffrey se bucura de o influență cu mult mai mare decât a tânărului Darcy. De-ar fi reușit să-i câștige bunăvoința în favoarea locotenentului, ce mulțumită ar fi fost Elizabeth! Așadar, Georgiana decise să-și folosească toate farmecele, acceptând chiar și să-l aprobe pe bătrân atunci când nu avea dreptate.

— Fără îndoială că sunt lipsită de experiență, murmură ea, drept care nu pot decât să mă minunez de înțelepciunea dumneavoastră. Totuși, v-aș ruga să nu fiți prea aspru cu cei ce nu se bucură de aceleași avantaje ca și noi. De pildă, există un om născut chiar aici, în Derbyshire, și care acum zace la închisoare în Londra. E drept că propriile sale fapte l-au adus într-o asemenea situație, însă – oricât de mult ar fi greșit – mă

înrăstează să-l știu ajuns atât de jos. Tata a ținut mult la tatăl său. Un singur cuvânt din partea dumneavoastră, sir Geoffrey, ar putea schimba tot. Vă implor – dacă nu pentru el, atunci de dragul meu – să faceți apel la influența dumneavoastră spre a-l elibera din închisoare.

Sir Geoffrey o ascultă cu surprindere. Timp de doi ani de zile Georgiana nici măcar nu rostise numele lui Wickham, necum să se mai preocupe de bunăstarea lui. Din partea ei era o nouă dovadă de generozitate să intervină în favoarea unui asemenea nemernic. Pe măsură ce Georgiana își rostea argumentele, sir Geoffrey înclina să țină cont de ele. Georgiana avusese dreptate să i se adreseze tocmai lui. Într-adevăr, influența sa l-ar fi putut scoate pe ticălos din pușcărie, expediindu-l afară din țară înainte de sfârșitul săptămânii. Sir Geoffrey nu fusese niciodată în stare să-și refuze nepoata, mai cu seamă acum, când împlinindu-i rugămintea s-ar fi pus într-o lumină foarte favorabilă. Mai mult decât atât, știa că intervenția sa le va uimi atât pe Georgiana cât și pe doamna Darcy.

— Wickham e o lichea, zise el încruntat. Dar asta se datorează în bună parte și indulgenței tatălui tău. E drept că de mic n-a avut caracter, iar mâna prea blândă a regretatului meu prieten l-a determinat să-și facă de cap. Cum tatăl tău nu se mai află printre noi, îmi revine mie sarcina de-a îndrepta situația. Lasă totul în seama mea, fetițo!

Georgiana nu-și găsea cuvintele să-i mulțumească, așa că, luându-l de mână, îl sărută într-un elan de recunoștință.

In săptămânile care urmară, Georgiana – încurajată de succesul intervenției sale pe lângă sir Geoffrey – începuse treptat să-și mai uite necazul, grație tinereții și mulțumirii de-a fi făcut o faptă bună. E drept că tristețea nu-i pierise chiar cu totul, dar, pe măsură ce trecea timpul, ajunsese să nu se gândească la ceea ce pierduse, ci la norocul pe care-l avusese, ca să-și poată relua cursul vieții, dedicându-se unor îndeletniciri mai potrivite. Încă de mică îi plăcuse să citească. Acum prinsese gust pentru partiturile muzicale și pentru broderie, apucându-se chiar să picteze un portret al lui Elizabeth. Pe scurt, se străduia să devine o fată model – lucru pe care îl constată cu uimire și domnul Darcy.

Elizabeth se bucura s-o vadă că-și recăpătase plăcerea de-a trăi.

— Îmi pare bine că ești din nou bine dispusă, Georgiana, deși poate că încă faci eforturi pentru asta – îi spuse într-o zi doamna Darcy, pe când se plimbau împreună. Probabil că încă nu te-ai vindecat de tot, dar dacă vei continua să te porți ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, minunea se va îndeplini fără întârziere. Omul e încrezător din fire. E uluitor ce bazaconii ajungem să credem, atunci când ne-o impunem.

— Sper să simt și eu curând rezultatele benefice ale acestei însușiri, oftă Georgiana. Deocamdată,

Elizabeth, numai tu poți înțelege ce mult sufăr și acum. Și totuși n-aș dori să fie altfel. Am fost imprudentă, dar să nu-ți închipui că n-am învățat ceva din greșelile mele. Acum cred că știu pe cine trebuie să apreciez și pe cine nu – și asta grație bunului nostru căpitan, deși lecția dată de el m-a costat nespus de scump.

Cumnata ei îi aprobă decizia, sperând că, într-adevăr, domnișoara Darcy nu se va mai înșela asupra unui bărbat câte zile va avea.

— Acum, gata cu necazurile mele! urmă Georgiana. Fitzwilliam mi-a dat o veste îmbucurătoare. Sir Geoffrey a intervenit în favoarea locotenentului Wickham. Nu știu cum a reușit fratele meu să-l convingă – doar influența lui sir Geoffrey e considerabilă! Cert e însă că la sfârșitul săptămânii, locotenentul va ieși din închisoare, ca să lucreze în Antigua, pe plantația de sfeclă de zahăr a lui sir Geoffrey. Nu-i așa c-a fost frumos din partea lui?

Elizabeth aflase știrea în aceeași dimineață, și de atunci nu încetase să se mire și să facă fel și fel de presupuneri. Nu se așteptase ca sir Geoffrey să dea dovadă de bunăvoință față de o persoană pe care o disprețuia.

— Adevărat, încuviință doamna Darcy. Gestul său a salvat întreaga familie. Lydia și mama pleacă azi la Londra, să discute cu locotenentul Godspeed. Sora mea intenționează să-și urmeze soțul cât de curând posibil. Îi sunt profund recunoscătoare lui sir Geoffrey pentru eforturile sale, dar mărturisesc că sunt uimită. Mă întreb dacă nu cumva cumnătica mea iubită a avut și ea un cuvânt de spus în toate astea?

Îmbujorată, Georgiana negă categoric, și conversația se abătu spre alte subiecte.

Ceva mai târziu, singură în camera ei, savură plăcerea dialogului și satisfacția gestului ei. De multe ori se

simțise tentată să-i mărturisească lui Elizabeth motivul care-l determinase pe sir Geoffrey să treacă de partea lor, însă de fiecare dată se stăpânise, temându-se că Elizabeth își va pune mari speranțe în intervenția bătrânului, care, la urma urmei, ar fi putut risca să nu dea rezultate. Acum, când Wickham își recăpătase libertatea, Georgiana decise să nu sufle un cuvânt despre rolul jucat de ea, preferând să se bucure în taină de binele făcut cuiva drag. Iar acest sentiment de satisfacție creștea pe măsură ce se abținea să-l destăinuie cumnatei ei.

Încă din copilărie, înclinațiile ei firești – la care se adăugau lecturile – îi treziseră dorința de-a face fapte bune. Din păcate, crescând fără alți prieteni de aceeași vârstă și beneficiind de avantajele rangului și averii, nu prea avusese ocazia să-și manifeste altruismul, astfel încât bunele-i intenții se preschimbaseră mai curând în dovezi imaginare de generozitate, decât în acte caritabile concrete. Pentru prima oară în viață adusese un real serviciu cuiva, și anume scumpei sale cumnate Elizabeth, care o merita cu prisosință. Nu conta că ajutorul ei se extinsese și asupra lui Wickham: important era că lui Elizabeth i se luase o piatră de pe inimă. Lesne de închipuit ce mulțumită putea fi o fată cu o inimă atât de bună ca a Georgiane.

O asemenea izbândă risca s-o facă să-și reia aerele de superioritate. Din fericire, în acele zile prezența lui Leigh-Cooper îi amintea neîncetat că nici chiar ea nu era scutită de greșală. Relațiile cu arhitectul rămăseseră la fel de reci. De când se întorsese la Pemberley nu-l văzuse decât o dată. Întâlnirea fusese scurtă și – în ciuda strădaniilor Georgiane –, cât se poate de distantă. Pe urmă, tânărul dispăruse. Dacă înainte obișnuia s-o atragă într-o conversație, acum se mărginea să se

încline și să-și vadă de treburile lui, limitând schimbul de cuvinte dintre ei la strictul necesar. Domnișoara Darcy prevăzuse că așa se va întâmpla și-și recunoștea vina. Totuși, salutul lui glacial, în locul atitudinii sincere și deschise, indiferența cu care rostea „Bună ziua, domnișoară Darcy!”, când altădată obișnuiau să stea de vorbă ore întregi, o îndurerau mai mult decât se așteptase.

Într-o dimineață, când Georgiana se plimba singură prin parc, meditând la ruperea relațiilor dintre ei și la tulburarea pe care i-o crea răceala arhitectului, zări în depărtare silueta zveltă a lui Leigh-Cooper, adâncit în discuție cu administratorul Merkin. Georgiana îl privi cu luare-aminte câteva momente. Tânărul vorbea cu multă însuflețire dar, odată rămas singur, își plecă abătut capul în piept. De atâtea ori se arătase arogant, iar în ultimul timp, inabordabil – dar niciodată nu-l văzuse trist. Brusc, luă hotărârea de a-i adresa cuvântul și porni repede către silueta care se îndepărta.

— Domnule Leigh-Cooper, începu ea. Nu pot și nu vreau să prelungesc tăcerea dintre noi. Îmi place să cred că întotdeauna am fost prieteni. Știu că v-am jignit atunci, la Londra, și vă asigur că regret din suflet. Vă implor să nu păstrăm supărarea din pricina acelui incident neplăcut. Mă puteți ierta pentru vorbele mele necugetate?

Luat prin surprindere de apariția Georgiane și, cu atât mai mult, de cuvintele ei, Leigh-Cooper nu îndrăznea să-și ridice ochii. Într-un târziu își ridică capul și mânia i se topi ca prin farmec la vederea privirii ei sincere și rugătoare.

— Dragă domnișoară Darcy... îngăimă arhitectul, după care se înroși până în vârful urechilor, nereușind să-și ducă fraza până la capăt.

Georgiana îi sesiză stânjeneala, venindu-i imediat în ajutor.

— Atunci, ne-am împăcat! declară ea fericită. Suntem din nou prieteni. Haideți să conversăm ca pe vremuri. Dumneavoastră vorbiți-mi despre ce doriți — despre pârâul de colo, despre marmura de Derbyshire, ori despre poezia domnului Hugh Jones, iar eu vă dau cuvântul meu că voi fi încântată să vă ascult. Ce frumos e Pemberley, în această dimineață! Să fie oare din pricina primăverii sau a realizărilor dumneavoastră?

Reușind să-și recapete stăpânirea de sine, Leigh-Cooper recurse la inocentul subterfugiu de-a aborda un subiect familiar.

— Și una, și alta, domnișoară Darcy. Mă bucur că admirați apa, și pajiștea aceasta îmbietoare, și castanii de pe deal... Menirea mea a fost să eliberez poezia acestui parc. Prea multă vreme a fost supus ordinii impuse de voința omenească. Mărturisesc că și eu sunt mulțumit de ce-am lucrat cât timp ați fost plecată. Haideți să v-arăt!

Ca și altădată îi oferi brațul, și ea acceptă cu plăcere, mulțumită că încheiaseră pace. Porniră împreună prin parc, el enumerând schimbările aduse, iar Georgiana ascultându-l ca vrăjită și minunându-se de bunul lui gust. De când se întorseseră acasă, era pentru prima oară când avea ocazia să-i admire munca, pe care până atunci nici n-o remarcase din pricina supărării.

— Într-adevăr, e extraordinar! încuviință ea în cele din urmă. Vă spun sincer că niciodată nu mi-aș fi închipuit că decorul în care am copilărit ar putea deveni și mai frumos — nici chiar prin contribuția cuiva atât de înzestrat ca dumneavoastră. Recunosc că m-am înșelat. E drept că natura trebuie să se supună omului, care o poate pune în valoare. Totuși, cât de frumoasă este

atunci când e lăsată în libertate, fără alte artificii! Din păcate, nu-i singurul lucru asupra căruia m-am înșelat. Domnule Leigh-Cooper, să știți că de la întoarcerea din Londra sunt cu totul alta decât atunci când am plecat. Cred că am început să înțeleg multe lucruri. Mi-am dat seama că, deși nu-i rău să fii în pas cu moda, totuși căutarea cu orice preț a perfecțiunii nu poate decât să dăuneze. Ce bine-mi pare că sunt din nou la Pemberley, unde mă atrage tocmai natura liberă despre care vorbeați. Socoteam că ceea ce mi-ați arătat m-a făcut să mă simt fericită pentru prima oară după multe săptămâni, lucru pentru care vă sunt nespus de recunoscătoare.

Îl privi drept în ochi și arhitectul amuți din nou pentru câteva momente. În cursul acelei dimineți trecuse prin atâtea stări de spirit! Mai întâi fusese deprimat, dar domnișoara Darcy venise după el, și tot ea îi potolise mânia. El îi spusese tot ce realizase pe domeniu, iar Georgiana îl admirase sincer. Candoarea și înțelegerea o făceau să nu aibă pereche între femei. Leigh-Cooper își luă inima în dinți și zise:

— Domnișoară Darcy, simt că nu mai pot să tac. Știu că sunteți o ființă bună la suflet și sunt convins că veți trece peste unele deosebiri care, în realitate, n-au niciun fel de importanță. E drept că pozițiile noastre în societate se deosebesc radical. Dar ce contează? Sunt un om sincer – unii spun chiar că întrec măsura – așa încât trebuie să vă vorbesc deschis. Vă întreb cu mâna pe inimă, acceptați să vă dăruie toată afecțiunea mea?

Georgiana rămase fără replică. Un tânăr ca el, atât de intransigent și de puțin romantic, întotdeauna gata s-o tachineze sau s-o contrazică, îi făcea declarații de dragoste! Cum să-i fi trecut prin minte, cum să fi bănuie că va trăi un asemenea moment. Nimic din comportarea

lui nu lăsase să se ghicească adevărul. Nu se trădase în niciun fel. Și în realitate, sub rezerva lui se ascundea un sentiment atât de înflăcărat încât simțise imboldul să-i dea glas. În ciuda barierelor dintre ei! La așa ceva chiar că nu se așteptase!

Cu atât mai mare era uimirea Georgianeii, cu cât declarația tânărului îi provocase nu indignare, ci o bucurie fără seamăn, așa cum nici nu bănuia că ar putea exista! Nici nu sfârși Leigh-Cooper de formulat cererea în căsătorie, că Georgiana o și acceptă cu dragă inimă.

Ce poate fi mai frumos decât o conversație între doi tineri care abia și-au mărturisit dragostea! Fericita pereche porni să se plimbe prin parc, fără să-i pese de trecerea timpului, vorbind fără încetare – fiindcă aveau atâtea să-și spună. După multe luni arhitectului i se ivise ocazia să-și mărturisească deschis sentimentele, pe care crezuse că va fi silit să și le ascundă pe vecie. Georgiana se minuna că acest bărbat așa de înzestrat și fascinant trăia în preajma ei de atâta vreme fără ca ea să-l fi cunoscut cu adevărat. Dezvăluirea și descoperirea sentimentelor le umpleau inima de fericire, astfel încât își repetau declarațiile iar și iar, până când ajunseră să se convingă că nu era un vis. De nu s-ar fi iubit sincer și cu pasiune, cu siguranță că s-ar fi plictisit tot discutând despre același subiect.

— Cred că m-am îndrăgostit de dumneata încă din prima clipă, spuse el. Așa a fost, chiar dacă nu ți-am dat a înțelege prin nimic. De fapt, cu cât te iubeam mai mult, cu atât simțeam nevoia să-mi ascund iubirea. Mi-ai plăcut chiar din seara când te-am întâlnit la bal, aici, în casa fratelui tău. Cum altfel? Erai încântătoare și înconjurată de o mulțime de admiratori. Țin minte că, deși ți-am fost prezentat, a doua zi uitaseși complet de mine.

— Într-adevăr, m-am purtat cu mare eleganță! glumi Georgiana, îmbujorându-se ușor. Am fost atât de vani-

toasă, de impertinentă și de nepăsătoare... Mă surprinde că nu m-ai antipatizat din primul moment.

— Impertinentă? Nici vorbă! Faptul că nu-ți mai aminteai de mine m-a atras și mai mult. Erai fermecătoare, amețită de succesele balului din ajun... Cum spunea lordul Byron, aveai „un zâmbet în care plutea o întrebare”.

Auzind aluzia la imprudența ei din trecut, Georgiana se încruntă o fracțiune de secundă. Dar nu se pierdu cu firea, înțelegând că nu trebuia să se ferească de-a discuta deschis.

— Din păcate, căpitanul mi-a sucit mințile și poate c-ar fi reușit să-mi facă și mai mult rău, cu ajutorul amicului său, la fel de lipsit de principii! oftă fata. Domnule Leigh-Cooper, deși nu vreau să-mi amintesc de lucruri neplăcute, totuși trebuie să mă refer la sprijinul pe care mi l-ai acordat la Londra. Nu! protestă ea, văzând că arhitectul voia s-o întrerupă. Dă-mi voie să termin! Fratele meu mi-a povestit despre tot ce-ați întreprins – dumneata și prietenul dumitale, domnul Hugh Jones – în folosul meu și, implicit, spre binele cumnatei Elizabeth. Abia atunci am început să-mi dau seama că ești cu mult superior altor bărbați, deși, din orgoliu, refuzam s-o recunosc. Dar să nu-ți închipui că iubirea mea izvorăște din recunoștință. Acum înțeleg că a crescut în mine zi de zi, pornind de la prima noastră dispută – adăugă ea zâbind. Nu știu cum am să mă achit pentru gestul dumitale din acea seară, gest de care nu încetez să mă minunez.

— Răsplata va fi să nu-mi mai pomenești despre asta. Mă întreb – se grăbi el să urmeze, remarcând expresia Georgianeii – oare mi-e sortit să rămân întotdeauna pentru dumneata „domnul Leigh-Cooper”?

Răspunde, domnișoară Darcy! Draga mea Georgiana, nu vrei să-mi spui James?

— Am să mă străduiesc! râse fata, fără să-i mai pese că se îmbujorase până în vârful urechilor. Mai ales că numele meu sună atât de dulce pe buzele tale, dragă James. Ei, vezi c-am putut? Există pe lume oameni mai fericiți ca noi?

— Nu cred, răspunse arhitectul după o clipă de gândire. Să știi, Georgiana, că eu nu mă pricep la vorbe mari. Ține minte, însă, că nimic nu va schimba iubirea și credința pe care ți le port. Totuși, scumpa mea, am fost atât de grăbit să-ți cer acordul încât nu ți-am lăsat răgaz să chibzuiești la ceea ce-ar însemna căsătoria noastră. Deși generozitatea te oprește s-o declari, adevărul e că nepotrivirea socială dintre noi nu va trece neobservată. Chiar dacă *tu* nu vei ține cont de asta, ceilalți nu ne-o vor ierta. Dragă Georgiana, ești sigură c-ai hotărât ce e mai bine?

Zicând acestea, o privi în ochi cu un aer grav, ca și cum încă s-ar mai fi îndoit care va fi răspunsul.

Georgiana nu șovăi nicio clipă. De câte ori dăduse în sine ea răspuns acestei întrebări?

— Ce importanță are rangul? murmură ea. Niciun titlu de noblețe nu se compară cu ceea ce simțim noi doi acum! Dragul meu James, împreună vom fi mai fericiți decât oricare alți îndrăgostiți de pe pământ! Restul lumii nici nu mai contează.

— Ce perspectivă încântătoare! râse el. Așteaptă, însă, să vezi ce se va întâmpla când „restul lumii” își va aținti privirea asupra noastră. Fii sigură c-o va face, și cine știe cum! Abia atunci vei descoperi că opinia publică are o forță deloc neglijabilă.

— Cât de puțin mă cunoști, James! Familiei mele nu i-a păsat niciodată de ce spun vecinii. Lasă-i să

trăncănească dacă vor. Noi vom fi fericiți împreună, iar pe mine nici nu mă interesează altceva. Singurul lucru care mă îngrijorează e ca nu cumva Fitzwilliam să fie împotriva noastră. Știi bine cât e de mândru și cât îl preocupă viitorul meu. Totuși – adăugă ea, recăpătându-și elanul romantic – dacă n-aș îndrăzni să-mi susțin cauza, ar însemna să-mi trădez iubirea. Chiar dacă s-ar putea ca la început fratele meu să aibă unele rezerve, te asigur că-și va da consimțământul înainte de sfârșitul săptămânii.

Cuprinsă de avânt tineresc, Georgiana se pregăti pentru înfruntarea cu domnul Darcy, față de care avea de gând să-și dezvăluie și să-și apere sentimentele. Oricât ar fi dojenit-o că se pripise, oricât ar fi tunat și fulgerat împotriva unei mezelianțe, ea una va susține sus și tare meritele bărbatului iubit. Era drept că Leigh-Cooper nu provenea dintr-o familie nobilă, însă fidelitatea și inteligența sa îl situau deasupra altor pretendenți. Până la urmă, Darcy va fi silit să-i dea dreptate.

Mare a fost uimirea Georgianeii – care se înarmase cu argumente, făcându-și curaj pentru o confruntare redutabilă – atunci când fratele ei a întâmpinat vestea cu cea mai sinceră bucurie.

— Cum să nu-mi pară bine, zise Darcy, când și eu îmi datorez fericirea unei femei fără rang și avere! Mă refer, desigur, la Elizabeth. De ce ți-aș refuza ție o perspectivă la fel de fericită? De altfel, oftă el, chiar de-aș încerca, tot nu te-aș putea convinge să renunți. Ești la fel de perseverentă ca mătușa Catherine. Mărturisesc, însă, că sunt surprins – continuă tânărul, reluându-și aerul grav. Leigh-Cooper e un om plin de calități. Niciodată nu i-am pus la îndoială talentul, recunoscut în întreaga Anglie. Totuși, din câte știu, *tu* nu i-ai acordat vreo atenție deosebită. Mai curând părea să te agaseze cu

prezența lui. Nu cumva faci greșeala de-a te mărita cu un bărbat de care nu ești legată sufletește? Spune-mi, Georgiana, îl iubești pe James?

Cu lacrimi în ochi, sora lui îi declară solemn că ținea la James Leigh-Cooper ca la nimeni altul în lume.

— Atunci, vă felicit pe amândoi și vă dau binecuvântarea mea. Chiar dacă averea lui nu se compară cu a noastră, totuși nu-i de neglijat. Nu vei duce lipsă de nimic. Georgiana, nici nu-ți închipui cât sunt de mulțumit că te-ai oprit asupra lui. Sunt convins că vei avea o căsnicie fericită.

Și Elizabeth primi vestea cu deosebită bucurie. De multă vreme remarcase tulburarea arhitectului, ghicindu-l c-o iubea în taină pe Georgiana. Nu putea decât să-și laude cumnata pentru că pusese capăt frământărilor lui printr-un deznodământ fericit.

— Te felicit pentru alegere, scumpa mea! zise Elizabeth. Nutresc convingerea că viața voastră în doi nu va cunoaște nici monotonia, nici plictisul. Domnul Darcy și cu mine am spus de multe ori că nu există pereche mai fericită decât noi. Nu pot decât să vă urez să fiți *aproape* tot atât de fericiți.

Dacă urarea doamnei Darcy s-a îndeplinit sau nu, rămâne să ghicească cititorul. E de-ajuns să precizăm că cei doi îndrăgostiți au început să ducă o viață liniștită și lipsită de griji materiale, bazată pe profundă afecțiune și elan tineresc, preschimbate cu timpul în încredere și respect.

Vecinii au suportat destul de bine vestea că le mergea bine în căsnicie, mai ales că – odată cu trecerea anilor – faima lui Leigh-Cooper a sporit considerabil, astfel încât puțini au îndrăznit să spună ceva rău despre un arhitect prieten cu însuși prințul regent. Până și sir Geoffrey s-a îmbunat până la urmă. Văzând că

amândoi finii săi aveau o căsnicie fericită, bătrânul a decis să le treacă cu vederea abaterea de la etichetă, acceptând într-un târziu să reia relațiile cu ei. La drept vorbind, ceea ce-l atrăgea era nu atât bunăstarea lui Henry și a Georgiane, cât compania lui Elizabeth. Dar cum sir Geoffrey nu le-a făcut niciodată această mărturisire, atât el cât și sus-pușii lui prieteni au plecat pe lumea cealaltă cu convingerea că *el* se arătase îngăduitor, iar *ei* își demonstraseră superioritatea.

Prosperitatea căsniciei soților Darcy a fost asigurată de venirea pe lume a unui verișor pentru micuța Elizabeth Bingley: Geoffrey Fitzwilliam Darcy, un copilăș frumos și vesel, dar neobișnuit de serios – fapt pe care maică-sa l-a atribuit inteligenței sale precocce, dar pe seama căruia a început să glumească atunci când puștiul s-a apropiat de cinci ani.

Lydia Wickham și-a luat rămas-bun de la soțul său cu lacrimi în ochi și jurăminte arzătoare că-l va urma de îndată ce i se va ivi prilejul. De cum avea să facă rost de bani, urma să plece după el... bineînțeles, după ce avea să-și mai revină din durerea despărțirii și după ce termina broderia făgăduită mamei ei pentru Sfântul Mihail. Curând, însă, se vădi că „de îndată ce” însemna de fapt „niciodată”. Într-adevăr, descoperind avantajele căsniciei fără anexa inutilă pe care o reprezenta un soț, Lydia decise să rămână liniștită lângă mama ei, limitându-și îndatoririle conjugale la câte o privire aruncată pe furiș spre portretul iubitului aflat pe alte meleaguri și la câte o lacrimă – desigur, atunci când se întâmpla să-și amintească de el sau când erau și alții prin preajmă, ca să-i observe durerea.

Încântată să-și aibă lângă ea fiica preferată, doamna Benett își reluă traiul liniștit de altădată. Petreceau multe seri împreună sau în compania agreabilă a doamnei

Philips, care se refăcuse psihic suficient cât să revină la preocupările sale esențiale, ca jocul de whist. Nu rareori era adusă în discuție probabilitatea ca la Meryton să fie găzduit un alt regiment.

Lipsită de prezența consolatoare a mamei ei, Mary plecă în curând la Hunsford, ca să se afle alături de Kitty, care se măritase cu domnul Beasley. Mult schimbată în bine în urma acestui mariaj, mezină își întâmpină sora cu căldură. Drept plată, Mary începu și ea să ducă de mâncare la săraci – fără a pierde ocazia de-a le ține și niscaiva predici, care aveau darul de a-i lăsa ceva mai triști decât fuseseră înainte de venirea ei.

Cât despre căpitan și doamna Heywood, aceștia nu s-au mai întors nicicând în Anglia. Bingley primea ades scrisori de la sora sa, care-i povestea despre călătoriile lor pe continent, despre lucrurile minunate văzute acolo și despre impresia nemaipomenită făcută de amândoi în toate capitalele Europei. Charles aștepta cu mare nerăbdare veștile, neîncetând să se minuneze. În naivitatea sa nu se întreba niciodată *de ce* cei doi soți, dacă erau așa bine văzuți, nu rămâneau în același loc mai mult de un an.

Lady Catherine, care-i prezisese dintotdeauna nepoatei sale o soartă lamentabilă, trăi satisfacția de a-și vedea previziunile confirmate de realitate. Cu inima ei bună și miloasă, suferea nespus pentru biata Georgiana, care – ca și fratele ei – se măritase din cu totul alte motive decât acela de a-și păstra rangul. Nici măcar știrile primite de-a lungul anilor despre simpatia de care se bucura tânăra pereche în saloanele londoneze nu reușeau s-o consoleze. Pentru Domnia Sa, o persoană fără titlu trebuia să-și cunoască lungul nasului, oricât ar fi fost de solicitată la St. James. Așa cum

o povăţuia mereu pe Anne, care se ferise să urmeze exemplul verişoarei sale, o mezialianţă însemna pur şi simplu o infamie. Anne nici nu trebuia să se gândească la aşa ceva, fiindcă o asemenea legătura nu putea duce decât la frivolitate şi la mai multă fericire decât îngăduia buna-cuviinţă.

Ceea ce s-a şi întâmplat.

Sfârşit